

KEUZE ONDERWERP ODV-KURSUS 1977 - 1978

1. Wij hebben hier in Arnhem vele prachtige kursussen van Gene Zijde mogen ontvangen. Om enkele te noemen:
Ken u zelve, Intermenselijke relaties, de leringen van de nieuwe Wereld-leraar- Wereldmeester, de leringen van Jesus geplaatst tegenover de huidige tijd, etc.
2. Via Den Haag heeft Gene Zijde ons bossen met Sleutels aangegeven; meters- hoge hoeveelheden Stemmen hebben we doorgelezen.
3. Alhoewel Gene Zijde dus vol liefde en geduld, op diverse manieren, ons getracht heeft verder te helpen op de weg, die we hebben te gaan, en het Gene Zijde steeds weer lukt een harmonie in ons te laten trillen, hebben enkelen onder ons het gevoel, dat we te weinig dit waardevolle kunnen vasthouden en deel van ons "zijn" te kunnen maken.
4. Zoudt u ons verder willen helpen ons bewustzijn uit te breiden?
Als titel van de cursus zouden wij willen voorstellen:

"De mens op zoek naar innerlijke Vrede"

met als avondonderwerpen (natuurlijk bent u vrij andere onderwerpen te kiezen)

- a. De mens, gekonfronteerd met zichzelf.
- b. De mens, zoekende een oplossing voor de moeilijkheden op zijn weg.
- c. De mens, vechtend om zich helder bewust te worden, dat hij is en blijft een deel van het grote geheel.
- d. De mens, moegestreden, vragend en aanvaardend het licht.
- e. De harmonische mens.

Een en ander samengevat: de ontwikkelingsgang, die de mens kan neemaken, met al zijn facetten in de diverse stadia.

XX
X
X
X
X
X
X
X
X
X
X
X
X
X
XX

ORDE DER VERDRAAGZAMEN
KURSUS: DE MENS OP ZOEK NAAR INNERLIJKE VREDE
DEEL I: DE MENS GEKONFRONTEERD MET ZICHZELF

Dinsdag 23 augustus 1977

+ Wij hebben hier in Arnhem vele prachtige kursussen van Gene Zijde mogen ontvangen. Om er enkele te noemen: Ken uzelve, intermenselijke relaties, de leringen van de nieuwe wereldmeester en -leraar, de leringen van Jezus geplaatst tegenover de huidige tijd, etc.

Via Den Haag heeft Gene Zijde ons bossen met Sleutels aangegeven; metershoge hoeveelheden Stemmen hebben we doorgelezen.

Alhoewel Gene Zijde dus vol liefde en geduld, op diverse manieren, ons getracht heeft verder te helpen op de weg, die we hebben te gaan en het Gene Zijde steeds weer lukt een harmonie in ons te laten trillen, hebben enkelen onder ons het gevoel, dat we te weinig dit waardevolle kunnen vasthouden en deel van ons "zijn" te kunnen maken.

Zoudt u ons verder willen helpen ons bewustzijn uit te breiden?

Als titel van de cursus zouden wij willen voorstellen: "De mens op zoek naar innerlijke vrede."

Als avondonderwerpen (natuurlijk bent u vrij andere onderwerpen te kiezen):

- De mens, gekonfronteerd met zichzelf,
- De mens, zoekende een oplossing voor de moeilijkheden op zijn weg,
- De mens, vechtend om zich helder bewust te worden, dat hij is en blijft een deel van het grote geheel,
- De mens, moegestreden, vragend en aanvaardend het licht,
- De harmonische mens.

Een en ander samengevat: de ontwikkelingsgang, die de mens kan meemaken, met al zijn facetten in de diverse stadia.

- Wij zullen beginnen het onderwerp en de cursus als zedelijk te aanvaarden, maar er zijn bepaalde punten, waar ik aanmerkingen op wil maken, waar je als geest weinig aan kunt doen.

Een mens moet zijn eigen manier van denken leren beheersen, beïnvloeden. Dat kan niemand voor hem doen. Een mens heeft emoties, heeft wereldvoorstellingen. Die zijn lang niet altijd direkt gericht op de werkelijkheid. Nu proberen wij wel u te helpen in welke richting u dat kunt oplossen, maar het blijft altijd kunt oplossen, nooit moet. Zeker nooit: dit is de feilloze sleutel voor iedereen. Het klinkt misschien een beetje vreemd, maar het innerlijk leven van de mens is opgebouwd uit allerlei gewinningsverschijnselen, uit een reeks inzichten, die deels sociaal, deels instinctief bepaald worden.

Die mens heeft te maken met allerlei voorstellingen, die niet echt zijn, maar waar hij mee moet leven alsof ze echt zijn. Die mens heeft dan zijn eigen innerlijke geestelijke waarde, die hij wel wil beseffen, maar graag wil zien in verband met

niet beheersbare factoren als instinkten, konditionering, etc. en anderzijds wil inpassen in reële voorstellingen als bijvoorbeeld een maatschappelijk beeld.

Het zal u duidelijk zijn, dat wanneer je de waarheid zoekt, je die alleen kunt geven zoals je die zelf ziet. Dat hebben we altijd geprobeerd te doen. Wanneer we proberen u te helpen, dan proberen we u een handleiding te geven voor de manier waarop u de zaken zoudt kunnen beschouwen. Niet een feilloze gang, die u alleen maar te volgen hebt. U kunt vele van die raadgevingen niet geheel opvolgen, gewoon omdat u anders gekonditioneerd bent, omdat uw instinkten op een andere wijze reageren, etc.

Het zal u duidelijk zijn, dat het onzerzijds bij een pogen moet blijven. We proberen het. We proberen u te helpen en te stimuleren. We proberen u innerlijk bepaalde trillingen te laten aanvoelen, maar als het op de rest van het werk aankomt, dan zult u toch zelf het meest moeten doen. Dat wilde ik vooraf duidelijk stellen.

Heeft iemand commentaar?

Geeft u dan het eerste onderwerp maar, daar ga ik dan mee beginnen.

+ De mens, gekonfronteerd met zichzelf.

- Ja, dat vind ik zo'n mooie titel. Als je naar jezelf kijkt, wat zie je dan? Weet u het? Ik kan er niet achter komen. Weet u waarom? Het ene moment ziet de mens zich als enig juist licht in een wereld vol duisternis, waardoor hij niet erkent wordt; het volgende ogenblik ziet hij zich als een soort verwerpene der aarde, die worstelen moet te midden van het onbekende.

Het is erg moeilijk om jezelf te kennen. Wat voor een beeld heb je van jezelf? U kunt uzelf natuurlijk psychologisch ontleden. Dan kunt u dat een beetje Jung doen, u kunt het ook met meer Freud doen, dat is precies zoals u zelf wilt. Altijd weer blijft u steken voor bepaalde voorstellingen, voor bepaalde gebeurtenissen.

Daarom kan ik moeilijk zeggen, hoe u met u zelf gekonfronteerd wordt. Ik kan u wel vertellen, wat er eigenlijk aan de hand is, wanneer u probeert uzelve met uzelf te confronteren.

Ik dacht, dat dit ook een goed begin kon zijn. Als u het onduidelijk vindt of het er oneens mee bent, moet u het maar zeggen.

Wanneer je als mens naar jezelf kijkt, dan zie je maar een heel klein deeltje van jezelf. Elke mens leeft in een gemeenschap, in een maatschappij, met medemensen. Hij wil t.a.v. die maatschappij en die medemensen een bepaalde functie hebben, een bepaalde betekenis bezitten.

Hij kijkt dus over het algemeen naar zichzelf, niet op een objektieve manier, maar hij vergelijkt zichzelf met een begeertebeeld, dat in zichzelf meestal waanzin is.

Wanneer u naar uzelf kijkt, dan moet u zich niet afvragen of u goed doet. Dat weet u nooit. Tegen die tijd, dat u het te weten komt, kunt u er niets meer aan doen. U moet zich afvragen of u het zo goed doet als u het nu kunt. Of u zo juist mogelijk handelt vanuit uzelf. Is het antwoord ja, dan moet u zich loszeggen van de gevolgen, met dien verstande, dat je zegt, dat die gevolgen niet je direkte aansprakelijkheid zijn, ook al ben je gebonden met degene met wie je dat gevolg misschien hebt veroorzaakt en proberen de gevolgen volgens je beste weten zo goed mogelijk te doen verlopen.

Het is een punt, waarbij je niet terug kunt gaan en zeggen: "Ik heb altijd...." Dat doet men graag. "Ben ik niet altijd goed voor je geweest? Heb ik niet altijd voor je gezorgd?" Ja, dat kan geweest zijn. Het is dus niet wat er was, maar wat er is. Het verleden heeft afgedaan, onthoud dat altijd. Hoe het is geweest, komt niet meer terug. Alles is verandering. Wanneer je teveel terugkijkt, bouw je een beeld op van jezelf wat niet strookt met het heden.

Wanneer je naar jezelf kijkt, kun je dat alleen nu doen, in de huidige situatie, met je huidig besef. Beredeneer niet op grond van het verleden, grijp niet vooruit ten aanzien van een nog niet bepaalde toekomst, houd je aan het heden. Het beeld van jezelf wordt dan veel duidelijker.

Dan kan er een tweestrijd komen. Je hebt twee factoren. U zit hier en kunt denken, dat u hier ingewijd wordt in iets wat toch erg belangrijk is. U voelt zich dan uitverkoren. Het volgende ogenblik voelt u zich een idioot om zoveel tijd en andere dingen te besteden aan dat gebazel. Dat zou een eerlijke, ware reactie zijn. Waarom nu die twee dingen? Dat is heel duidelijk. Op het ogenblik, dat u zegt, dat u uitverkoren bent, dan voelt u zichzelf bevestigd. Op het moment, dat u zich afvraagt of u uw tijd niet verprutst, dan wordt er ergens op de een of andere manier aangesproken in uw begrip van waarde. Dan heeft het voor u geen zin, geen betekenis. Niets kan zo pijnlijk zijn als de waarheid, wanneer je ze niet wilt kennen, dat moet u maar goed onthouden.

Wanneer u die reacties hebt, dan geven ze aan op welke wijze u reageert.

Dat helpt ook in die konfrontatie met jezelf. Dan ga je ook begrijpen, waarom je sommige mensen afwijst of ideeën en liefhebberijen van anderen opeens afwijst. Je kunt het zien als onzin, als tijdverspillen, of zedelijk, moreel niet verantwoord, wat er nog maar meer is. Waarom gebruik je die termen? Omdat je niet voor de feiten uit wilt komen. Onthoud dat. Op het ogenblik, dat je begint met hoge beginselen te smijten of een ander te veroordelen, dus het in abstrakties zoekt, dan sta je niet tegenover jezelf. Dan sta je je zelf te bedriegen. Als je eerlijk wilt zijn, dan moet je gewoon zeggen: "Waarom wil ik dat niet, waarom kan dat niet." Dan kan het voor de een zijn, dat het niet met zijn geloof strookt - konditionering kun je zeggen -; voor de ander kan het zijn, dat het niet strookt met zijn gevoelens van belangrijkheid of eigenbelang. Dat moet je dan voor jezelf durven toegeven. Dat komt ook elk ogenblik anders te liggen.

De mens, gekonfronteerd met zichzelf staat altijd een beetje in moeilijkheden, omdat hij geen reële voorstelling van zichzelf wil hebben, meestal. Als hij die reële voorstelling wel heeft, dan is hij er vaak zo bang voor, dat hij probeert om het weg te praten. Dat is ook zo iets.

+ Waar komt die angst vandaan?

- Ten dele is dat een gevoel van zelfbehoud, ten dele konditionering.

Je hebt zekerheden nodig in de wereld, waarin je leeft als mens. Op het ogenblik, dat je gaat beseffen, dat die zekerheden niet bestaan, komt je hele wereldbeeld aan het wankelen. Als dat aan het wankelen komt, dan kun je jezelf niet meer handhaven, dat gevoel heb je. De angst is dus wel degelijk een soort zelfbehoud.

+ Vraag over het handelen van de mens. (onverstaanbaar)

- Ik geloof, dat u de konklusie op dit moment verkeerd legt en verkeerd trekt vooral. Ik heb het niet over het bewustzijn van de mier. Ik heb het niet over de aktie, de levensaktie van de mens, ik heb het over de konfrontatie van de mens met zichzelf.

+ Daarin speelt het verleden een rol?

- Daarin speelt het verleden geen rol, als een faktor waarop hij zich beroept. Ten hoogste als een bewustwording, als een konditionering, waardoor je reactie met het heden bepaald wordt. Op het ogenblik, dat je teruggrijpt naar het verleden om het heden te rechtvaardigen, weiger je het heden te erkennen zoals het is en daarmee het heden, zoals je daarin feitelijk bestaat.

Me dunkt, dat geen enkele mier, tot een dergelijk gedachtenproces zou kunnen komen.

+ Is die angst er ook om jezelf niet te willen laten kennen voor anderen?

- Dat is in heel veel gevallen zo. Ik geloof, dat het tegenover jezelf toch niet zo'n grote rol speelt als je denkt.

Ik geloof, dat het eerder de angst voor anderen is, dat je jezelf innerlijk wel kent, maar jezelf niet prijs wilt geven, omdat je weer wilt beantwoorden aan een beeld, waarvan jezelf weet, dat het niet juist is. Dat is niet erg, wanneer

faktoren ontbreekt is er geen verder gaan. U bent gekomen in een situatie in uw leven, waarin uw vrijheid beperkt is, waarbij u niet alles kunt regelen, zoals u wilt. Waarin u niet alles kunt bereiken, wat u wilt. Kijk naar uzelf en accepteer dat. Aanvaard uw beperkingen. Aanvaard uw gevoelens van juistheid en onjuistheid, binnen uw eigen mogelijkheden. Pas wanneer u dat gedaan heeft, kunt u aan een persoonlijke ontwikkeling beginnen, want het erkennen van jezelf, het aanvaarden van jezelf is in vele van onze lezingen al eerder gezegd. Het is juist datgene, waar het omgaat. Wanneer je begint je te gedragen of je miljonair bent, ben je gauw failliet, tenzij je een echte miljonair bent. Of je dat nu geestelijk doet of materieel. Wanneer je begint te erkennen wat je bent, dan zul je ook streven met de middelen en de mogelijkheden, waarover je de beschikking hebt. Dit betekent in zichzelf al een grotere mogelijkheid om jezelf te aanvaarden. Het betekent ook, dat je niet zo bang bent voor de werkelijkheid van het eigen ik, wanneer je ze ontmoet. Heeft iemand commentaar?

+ Hoe weet je dat je die mogelijkheden hebt.

- Heel eenvoudig. Door te accepteren, dat het onmogelijke nooit werkelijk verricht kan worden, met andere woorden: Uw werkelijk falen en slagen op zichzelf geeft al voortdurend weer, wat u wel kunt en wat u niet kunt. Uw eigen gevoel zegt u voortdurend, dat u dit wel en dat niet kunt doen. Ieder van u weet voortdurend, dat er een andere weg mogelijk is, maar dat u die niet kunt aanvaarden of gaan. Je hebt dus al voldoende aanduiding. Het is nog veel gemakkelijker. Wanneer je voelt, dat iets goed is, wanneer je denkt, dat je het kunt doen, probeer je het te doen. Dus voortdurend toetsen. Voortdurend weer de proef op de som nemen. Niet een ideaalbeeld wat ver weg ligt van: "eens zal ik de geestelijke kracht hebben om wonderen te doen.", maar gewoon: "kan ik vandaag de hoofdpijn misschien bij iemand wegnemen?" Als u denkt, dat u het kunt, probeert u het. Als u het een paar keer geprobeerd hebt en het gaat, dan gaat u een stapje verder. Het is altijd weer, een mens is bezig met theorieën, die je nooit waar kunt maken. Kijk bijvoorbeeld maar naar de formateur van deze tijd. Die man is ervan overtuigd, dat hij een socialistisch-democraat is, maar de maatregelen, die hij treft zijn geen socialisme, ze zijn eerder een vorm van economisch absolutisme, daar streeft hij naar. Gelijktijdig is hij alles behalve democraat, omdat hij de zeggenschap wil ontnemen aan diegenen, die het in feite zouden moten hebben, nl. de vertegenwoordigers van het volk en het volk zelf. Die man leeft dus met een beeld, dat helemaal niet echt is. Hij leeft niet met een werkeloosheid, die zo en zo groot is en die tendens vertoont. Hij leeft met een werkeloosheid, die er nu natuurlijk wel is, maar die hij zal veranderen, zonder dat hij weet of het waar is. Je kunt er nachten over vergaderen, maar daar verander je de feiten niet mee. Zo is het met u zelf ook. Wanneer u probeert uzelf te leren kennen, wanneer u voortdurend bezig bent met het zoeken naar het antwoord op de vraag wat kan ik nou wel en wat kan ik niet, dan moet u niet bezig zijn met het opbouwen van een groots beeld, dat eens waar zal worden. Dat is de bouwtekening maken. In die bouwtekening kun je niet wonen. Je kunt natuurlijk ook steentje voor steentje neerleggen. Dan is het geen wolkenkrabber, maar dan wordt het een huis, waarin je wonen kunt. Dat is het verschil. Wanneer je kijkt wat je kunt en wat je niet kunt, probeer het. Neem proeven. Wanneer je denkt, dat je ander had moeten doen in het verleden, dan moet u zich ook eens afvragen of u dat had kunnen doen, wanneer u zich al met het verleden wilt bezig houden. Wanneer u het niet eenvoudig als een feit durft te aanvaarden. Er zijn heel veel dingen, die u anders had gedaan wanneer u... en dan noemt u maar op. Maar u hebt ze zo gedaan. De omstandigheden waren zo, dat uw keuzemogelijkheid veel kleiner was dan u nu ten aanzien van uzelf veronderstelt. Dat is ook nu zo. U denkt, dat u nu ook onbeperkte mogelijkheden heeft. Of dat uw mogelijkheden toch een aantal verschillende factoren omvatten. Is dat wel zo? Zeker, u kunt zeggen, dat u hier nu weg gaat. Dat u niet meer luistert. Denkt u, dat wanneer een bepaald iets voor u onvermijdelijk is, dat u het niet zult horen? U leest het in een boek, hoort het op de radio. De problemen, die hieruit voorkomen, dacht u, dat u die zoudt kunnen vermijden, wanneer ze deel uitmaken van uw eigen persoonlijkheid? Dan zult u ze na elke andere aanleiding eveneens te voorschijn halen.

Het gaat niet om enkele mensen. Het gaat niet om enkele feiten, waarmee u gekonfronteerd wordt. Uzelf selekteert voortdurend op grond van uw persoonlijke inhoud uit het geheel van de wereld rond u, datgene, wat voor u beleefbaar en waar te maken is. Al het andere kan even werkelijk zijn, maar u gaat er langs heen. Kunt u het volgen?

+ Vraag omtrent twijfels.

- Wat betekent twijfel? Het betekent, dat je een keuze moet maken. Twijfel betekent onzekerheid. Wanneer je met jezelf gekonfronteerd wordt en je staattegenover een twijfel, vraag je dan af wat het alternatief is. Wat kan er anders zijn. Het is zus of zo. Hoe voel ik dit. Dan kunt u de twijfel uitsluiten. Het klinkt zo eenvoudig om het allemaal te doen.

Je kunt er aan de andere kant niet helemaal aan ontkomen, vergeet dat niet. Wat ik nu allemaal gezegd heb, is natuurlijk niet erg optimistisch, dat weet ik ook wel. Toch is het eerste deel van het betoog een onderwerp, dat uzelf hebt gesteld, ter herleiden tot een paar eenvoudige woorden. Je bent jezelf of je wilt of niet. Wat je bent in de wereld beleef je, niet wat er werkelijk is in de wereld. Alle problemen, die je hebt in verband met die wereld, zijn te herleiden tot je eigen wezen. Dat is voor een hele hoop mensen een harde lering. Ze zeggen: "Als ik ziek wordt, is het dan mijn eigen schuld?" Dat hoeft niet. Het hoeft uw schuld niet te zijn. Het is wel zo, dat uw wezen - om welke reden dan ook ^ade zwakte bezit, waardoor de ziekte op kan treden, b. de vatbaarheid toont op een bepaald ogenblik en c. psychisch en fysiek op een bepaalde wijze reageert op de ziekte. Je kunt dan wel zeggen, dat de dokter of God of wie dan ook daar wat aan moet doen. Die kunnen er alleen wat aan doen op het ogenblik, dat uzelf positief reageert. U bent veel dichter bij een heerschappij, dan je denkt, want alles wat je zelf maakt van jezelf en van je wereld, bepaalt je beleven. U kunt natuurlijk zeggen, dat er een grotere werkelijkheid is, er is een God, maar kun je die waarmaken wanneer ze niet eerst in jezelf bestaat. Je kunt toch uiteindelijk, zowel in de wereld als overal, alleen die dingen ontmoeten, die in jezelf bestaan. De betekenis ervan verandert, je vergeet de dingen. Je wilt ze gewoon niet zien. Neem de concentratiekampen in Duitsland. De meeste mensen zeggen, dat ze daar niet vanaf geweten hebben. Ze hadden het moeten weten, maar ze wilden het niet weten, omdat ze zichzelf kunstmatig verblind hebben. Dat geldt ook voor andere landen. Dat geldt ook voor Duitsland, dat geldt in Tsjecho-Slovakië, Roemenië, noemt u ze maar op.

Dat geldt in Indonesië, India, Pakistan. Kijk maar waar u wilt. De mensen vragen dan of het echt zo is geweest. Ze zeggen, dat ze het nooit geweten hebben. Dat hebben ze nooit kunnen aanvaarden, dat paste niet. Het had niet met hen zelf te maken. Wat je ziet in de wereld ben je zelf, het is niet de wereld. Daarom kijk je erg selektief naar die wereld.

+ Moet je alles geloven, wat men er van schrijft en moet je er naar toe gaan?

- Je kunt niet overal naar toe gaan. Er zijn een heleboel dingen, die je zou kunnen weten. Je gaat er aan voorbij. Er zijn andere dingen, die erg onbelangrijk zijn, maar die jij op een gegeven ogenblik heel erg belangrijk maakt. Neem nu bijvoorbeeld de reactie van de mensen op de Derde Wereld. Ze zien die problemen en zeggen, dat het verschrikkelijk is. Het is verschrikkelijk, vanuit uw standpunt. Vanuit uw standpunt moet u er wat aan doen, zeker, maar wat is de werkelijkheid van die situatie voor de mensen daar zelf, gezien hun eigen streven, hun eigen aktie, hun eigen wijze van leven, de gemeenschap, waarin ze bestaan. Wanneer je dat gaat ontleden, kom je tot een heel ander beeld. Niet een heel ander sociaal en economisch beeld, maar ook een heel ander psychisch beeld. Je zult dan ontdekken, dat heel veel mensen de feiten aanvullen met leugen en fantasie, waarin ze zelf heilig gaan geloven. Ze doen dit om hun eigen belangrijke te onderstrepen, omdat ze de rol spelen van iets wat ze niet zijn, maar zouden willen zijn. Dat zie je in die Derde Wereldlanden heel vaak, zowel bij de slachtoffers als bij de zogenaamde onderdrukkers.

- + Speciaal bij de Derde Wereld, niet hier?
- Hier bestaat het ook. Vandaar de voorbeelden. Als ik daarin gefaald heb, ben ik volkomen bereid u ook te wijzen op de dwaasheid in uw eigen wereld. Ik dacht, dat dit met onszelf in verhouding niet zo veel te maken heeft. Het gaat er om, dat u begrijpt, hoe we zien en hoe we leven. Als je gekonfronteerd wordt met jezelf, dan wordt je soms ook gekonfronteerd met het denkbeeld: "Nu zou ik eigenlijk..... b.v. piano willen spelen, maar ik heb het nooit geleerd, dus kan ik het niet." Dan vindt men je krankzinnig als je alleen maar je vingers langs die noten laat gaan. Toch is dat een behoefte, op dat ogenblik. Waarom zou je het dan niet doen? Altijd weer: "Ik zou dit of dat moeten proberen, maar dat kan ik toch niet." Geestelijk is dat vaak nog sterker te zien, dan zuiver stoffelijk. Wanneer ik uw geestelijk ik bekijk - niet persoonlijk, want dat mag ik niet - dan zie ik, dat sommigen van u bewust in een bepaalde sfeer geweest. Nu bereiken ze hogere sferen, maar ze willen het zich niet realiseren. Het strookt niet helemaal met hun denkbeelden, omtrent ze zijn geweest en zijn. Dat is jammer. Ze zeggen, dat ze geestelijk wel iets, maar niet veel kunnen. Mensen, die zichzelf feitelijk een rem opleggen, om de doodeenvoudige reden, dat ze bang zijn voor het grote complex van krachten, dat in hun is. Wanneer je die kracht gebruikt, dan ben je als het ware verbonden aan het gebeuren en kun ervan profiteren.
- + Kun je dat echt tegenhouden? Als je in harmonie bent met die bepaalde sfeer. Je kunt het afwijzen, maar dat is bewust remmen. Op een gegeven ogenblik zul je die remmen los moeten laten.
- Of je gaat zeggen, dat de wereld erg onrechtvaardig is. Je gaat al hetgeen je afwijst in andere termen vertalen. Je gaat zeggen, dat je tegenslag op tegenslag hebt. Je gaat datgene, wat je niet wilt, zien als een agressie ten aanzien van hetgeen je bent, terwijl het er in wezen vaak een vervulling van is. Dat is de grote moeilijkheid. Je kunt niet alles en elke ontwikkeling zonder meer - menselijk gezien, geestelijk ligt het wat anders - stopzetten. Je kunt wel de konsekwenties ontkennen of zelfs de betekenis er van zodanig verdraaien, dat je je kunt gaan beklagen over datgene, wat je eigenlijk als een soort zelfvervulling voelt.
- + Vraag om een praktisch voorbeeld.
- Dat is zo moeilijk, omdat het ene voorbeeld passend is voor de ene en voor de ander niet. Ik zal proberen een voorbeeld te vinden, wat iedereen kan begrijpen. Je treedt uit. Normalerweise doe je dat naar Zomerland. Je ontmoet daar bijvoorbeeld iemand. Nu ontwikkelt die fase zich verder. Je komt in een wereld, waarin die uiterlijkheden steeds minder een rol spelen. Wat ga je dan doen? Je gaat het vertalen in kleurige vlakken en figuren, vaak abstrakties of bepaalde fel-lichtende landschappen. Dan ga je nog een stap verder. Nu kom je in een wereld, waarin de versmelting van persoonlijkheden een grote rol speelt. Die versmelting wil zeggen, dat je niet alleen maar één mededeling kan geven, zonder dat er alles wat er mee samenhangt, gelijktijdig geopenbaard wordt. Nu zijn ze er doodsbenuwd voor, want op aarde geef je je zelf niet graag prijs. Die ontwikkeling vindt toch plaats. Op geestelijk niveau vinden die kontakten inderdaad plaats. Er zijn zelfs grote inwerkingen van datgene, wat je van anderen ontvangen hebt, misschien zelfs samenwerkingen, maar je wilt dat niet meer weten. Je zegt, dat je dat vroeger had, maar nu niet meer. Je snijdt het af, omdat het je in een situatie plaatst, die je liever niet hebt. Bijvoorbeeld: je hebt altijd het idee, dat je het erg goed weet. Nu kom je in die uitwisseling met anderen dan wordt je leerling in plaats van leraar. Je kunt voor jezelf die afhankelijkheid niet aanvaarden, met de verplichtingen, die daaruit voortvloeien. Je zegt dan dus, dat het niet waar is. Je bant het uit je bewustzijn. Het wordt alleen een andere bewuste instelling, waarbij je altijd nog tegen jezelf kunt zeggen, dat je wel er aan denkt, maar dat het gekheid is en niet kan. Is dat duidelijk genoeg?
- + Vraag of dit niet reëel is voor die mensen.
- Dat is uw realiteit. Met andere woorden, u beoordeelt dit aan de hand van uw eigen maatstaven. Niet aan de hand van de maatstaven, die daar bestaan. Dat is punt 1. Punt 2: u aanvaardt de eenzijdige projectie, die bij het probleem een rol speelt, zonder daarbij de andere zijde te willen bezien.

Dus ook kunt u het werkelijke spanningsveld, wat resulteert in zo'n probleem, niet overzien. Het resultaat is, dat uw reactie misschien verkeerd is.

+ Onverstaanbare opmerking.

- Dat is een emotionele reactie uit een vetgevreten maatschappij, inderdaad. De patatmaatschappij, die kijkt naar de mais- en broodmaatschappij. Die mensen daar staan er anders tegenover dan u. Met uw goede bedoelingen gaat u er misschien dingen tot stand brengen, die helemaal niet in overeenstemming zijn met hetgeen u na zoudt streven. Mag ik u een voorbeeld geven? Vietnam. Wat er gebeurd is, is verschrikkelijk geweest. Men heeft gekozen voor hulp, dat is juist. Men heeft echter die hulp ideologisch willen geven vanuit vele groeperingen. Nu blijkt, dat dankzij deze ideologische hulp er op het ogenblik nog steeds toenemende aantallen slachtoffers vallen. Dat is onjuist. Dat had niet mogen gebeuren. Hier heeft men dus in feite een greep aan de macht gebracht, die juist mede dankzij deze hulp en steun in de wereld, op dit ogenblik een absolutisme praktiseert, die onaanvaardbaar is voor diegenen, die daar leven. Als u weet hoevelen daar leven en creperen, dat is ge'oon verschrikkelijk.

In Laos is het precies hetzelfde. Ik zou meer van die landen kunnen noemen. Maar daar gaat het hier niet om. Waar het wel om gaat is, dat we te maken hebben met een volkomen verkeerde inschatting, vanuit een Westers standpunt nl.

Voor wat er gebeurt in een land met een totaal andere mentaliteit, met andere eisen, andere mogelijkheden. Dat is iets wat je niet moogt ontkennen, wanneer je eerlijk wilt zijn, wanneer je met jezelf gekonfronteerd wordt. Je moet begrijpen, dat wanneer je kijkt naar de arme negertjes, dat je niet kijkt naar de arme negertjes, die nu op dit moment in een bepaalde situatie verkeren, maar daar misschien al twintig jaar in verkeerd hebben. Je kijkt naar arme negertjes, die een verandering hebben ondergaan en die je nu plotseling in een situatie waardeert vanuit je eigen levenspeil, je eigen emotionele reacties, terwijl je vergeet, wat er voordien aan de hand is geweest. Ik hoop, dat ik dat duidelijk heb gemaakt.

+ Is dat niet betrekkelijk?

- Precies.

+ Je kunt het toch niet weten....

- Je kunt het nooit weten. Nu hebt u gehoord, wat is heb gezegd. Wanneer je later beseft, dat het zo is, moet je jezelf geen verwijten maken, dat je eens anders hebt gehandeld dan je nu zou doen. In de konfrontatie met jezelf moet je niet proberen deze erkenning uit de weg te gaan. Je moet je ook geen verwijten maken omtrent hetgeen je eens gedaan hebt. Je moet zeker niet nalaten te handelen, zoals je nu juist acht op grond van hetgeen je nu beseft.

eenmaal iemand gesteund hebben en nem dus...
eenmaal een bepaalde stelling hebben aanvaard
dat is allemaal goed als je politikus bent.
lf, kun je dat niet doen. Je verandert elk
ijn om te zeggen, dat wanneer ik het doe, zo
evolgen later niet iets, waarmee ik mijzelf
t het ook, dat hetgeen ik nu doe, mij niet
maal weer zo moet handelen. Ik handel zoals
st handel. Dat is het probleem waarom het gaat.
te gaan op de Derde Wereld en om over het
. Wat dat betreft, kan je het ook nog over de
and hebben, of over de veranderingen in China.
er kunt praten, maar we hebben het over onszelf,
et zichzelf. Die konfrontatie ligt juist in
zien, anders dan anderen en gelijktijdig te
l gehandeld hebt als je wist. Een mens heeft
t. Falen is geen schande. Niet proberen is
nt alleen maar, dat je nu anders zoudt handlen.
n. Dat voel je als juist en goed. Het betekent
lijk gefaald hebt. Het betekent alleen, dat je
geworden.

van berouw of van een verbondenheid voelen, waar
llen keer je je naar het verleden en ontken je
van het heden.

Heel veel mensen zeggen, dat ze nu
moeten blijven steunen. Of, dat ze
en ze er dan bij moeten blijven. D
Als persoonlijkheid tegenover jeze
ogenblik. Dan moet je ook bereid z
goed als ik kan, nu, dan zijn de g
kan belasten. Gelijktijdig beteken
binden kan, zodat ik een volgende
ik voel en weet en zie, dat ik jui
Het is makkelijk genoeg om nu in
optreden van de USA te gaan praten
problemen van Oost- en West-Duitsl
Er zijn dingen genoeg, waar je ove
over de konfrontatie van de mens m
de mogelijkheid de zaken ander te
herkennen, dat je vroeger zo goed
van falen een soort schande gemaak
een schande. Gefaald hebben beteke
Dat je dus nu anders moet handele
niet, dat je in het verleden werke
geleerd hebt. Dat je wijzer bent g

+ Dus schuldbesef is zinloos.

- Schuldbesef is zinloos, in de zin
het einde vanweg is. In beide geva
Jezelf en het feitelijke erkennen

Je moet eerst jezelf in het heden erkennen, dan pas kan de rest een rol spelen. Berouw betekent, de erkenning dat iets, nu volgens het huidige besef, niet juist is en dat het daarom niet herhaald moet worden.

Het betekent niet: Oh, had ik het maar nooit gedaan. Want je hebt het gedaan. Het betekent alleen, dat je het niet meer doet op grond van hetgeen je nu bent en nu weet. Dat is berouw.

Schuldgevoel? Ja, ik heb iets gedaan met de beste bedoelingen. Hoe kan ik bepalen, wat er uit tevoorschijn is gekomen. Ik heb het beste gedaan wat ik doen kon. Goed. Laat ik dat dan nu weer doen, op grond van mijn huidige erkenning en ervaring in hetgeen ik nu als juist aanvoel.

Niet: Maar wat heb ik allemaal aangericht, dat kun je toch niet meer veranderen.

Maar: hoe kan ik nu zo juist mogelijk handelen, zo harmonisch mogelijk blijven met mijzelf? Hoe kan ik elke pretentie, iets te willen lijken, voor de wereld of voor anderen terzijde schuiven, wanneer ik tegenover mijzelf sta en erkennen wat ik in feite ben, daar gaat het in feite om.

+ Vraag over iemand, die vindt dat hij het verkeerd doet.

- Die moet zich dan eens afvragen waarom hij het verkeerd vindt.

+ Gemak of plezier (?)

- Gemak of plezier, ja dat kan ik me wel voorstellen, ja.

Dan moet je je toch eens afvragen waarom? Dan zult u het met me eens zijn, dan wanneer u iets verkeerd doet, dat het kennelijk voor u niet zo heel erg verkeerd is.

+ Opmerking over keuze.

- Dan houdt u zich bezig met allerlei denkbeelden, die niet behoren bij u werkelijke persoonlijkheid, zoals ze nu bestaat. Want als iets zo begerlijk is, dat je zondigt. Zoals het nonnetje zei: "De heer zal het begrijpen."

Het is gewoon zo, dat dingen soms belangrijk zijn. Dan kun je zeggen: "Ja maar..." en dan kom je met de konditionering. Als je nu die konditionering even terzijde stelt en je vraagt je af of je nu eigenlijk iets kwaad gedaan hebt voor je gevoel, is dat kwaad wanneer je dit doet en je geeft daarop een bevestigend antwoord, dan kun je alleen maar zeggen, dat wanneer je het toch doet, je er voortdurend mee zult konfronteren. Dan maak je jezelf dus ongelukkig. Als je dit eenmaal weet, dan moet je erkennen, dat het feit, dat je je zelf ongelukkig gemaakt hebt, belangrijker is dan dat ik het gedaan heb.

Maar als je zegt, dat je er eigenlijk niet ongelukkiger van wordt, maar dat je het eigenlijk niet had moeten doen, dan zeg je tegen jezelf, dat je jezelf zit te beduvelen.

"Ik ben toch niet die trien, die ik voorstel tegenover de buurt. Ik ben toch mezelf." Begrijpt u wat ik bedoel. Dat is, dacht ik ook, duidelijk genoeg gezegd.

Waarmee ik niet wil zeggen, dat je alles maar moet doen wat je wilt. Dat is stomiteit. Als je alles doet wat je wilt, dan doe je in feite, alles wat je begeert zonder meer. Besef echter, dat je niets kunt doen, tenzij het al deel is van jezelf. Dat je niets kunt bereiken, wat niet in jezelf op dit moment al bestaat. Morgen kun je een ander zijn, dan zijn je mogelijkheden anders, dan zijn ook misschien je beperkingen anders. Wat je vandaag kunt bereiken wat je waar kunt maken, ligt in jezelf. Je bent zelf de basis van alle dingen. Als je dan met jezelf gekonfronteerd wordt als een wezen, wat je niet aankunt, waarvan je niet begrijpt, hoe het zo stom kon zijn - dat komt nogal eens voor, onder ons gezegd en gezwegen - dan moet u zich toch even afvragen of u nu niet bezig bent om bepaalde gevolgen te verwarren met oorzaken. Of u niet bezig bent een scheiding te maken, waarbij u het verleden nu gaat zien vanuit het heden. Luister, er is een tijd geweest, dat 160 km met een auto zelfmoord was. Nu is het dat, als je goed kunt rijden, niet meer.

Er zijn dingen, die eens voor u onmogelijk waren. Die hebt u toen gedaan. Er zijn gevolgen uit voortgekomen, maar nu bent u uzelf. Dat wil niet zeggen, dat u die mogelijkheden niet meer heeft. Het wil alleen zeggen, dat u niet op grond van uw vroegere ervaringen nu uw beperkingen moet vaststellen. U moet kijken, dat u nu kunt zijn, u kunt doen op grond van hetgeen u nu bent.

Ik moet zo langzamerhand gaan sluiten.

Ik heb geprobeerd u allerlei dingen zo simpel mogelijk ^{duidelijk} te maken.

Zoek er niet te veel achter. De kern van ons wezen is Goddelijk. Zolang wij niet proberen God te spelen, zullen we een deel van God zijn. Denk niet, dat we voortdurend tussen licht en duister zweven. Het is alleen als besef. Wijzelf zijn deel van de kracht, waarui we zijn voortgekomen. Licht en duister maken het ons mogelijk te weten, te kennen.

Laten we dan niet licht en duister goed en kwaad noemen, maar het kennen.

Dit laatste klinkt misschien het meest eenvoudige, maar is het moeilijkste.

Wees niet bang van jezelf. Leef vandaag, want al wat je geweest bent, _____ bepaalt hoe je vandaag naar de wereld kijkt.

HET SCHONE WOORD

Plicht, ont-wikkeling, trouw

Als je plichtsgetrouw de ontwikkeling nastreeft, kun je beter een ontwikkelkamer bouwen.

Ik ben,
maar wat ben ik.
Dat wat ik ben geweest, ben ik niet meer.
Dat wat ik wordt ben ik nog niet.
Ik ben slechts wat ik ben
en zoals ik mijzelf erken
nu op dit ogenblik
en trouw daarop mijn daden bouw,
ontwikkel ik mij wel zeer goed.
Ik vind de plicht van het bestaan,
plots ontluikend uit de waan
van dwangtot werkelijk zijn,
waarin de vreugde en ik beleven samen
in mijzelf een beeld
van werkelijk leven weeft.

Ik ben,
maar wie ben ik.
Ik wil mijzelve zijn,
maar zo ik mijzelf niet ken,
hoe kan ik anders zijn dan dat,
wat ik nu ben, nu doe, nu zoek, nu vraag.
Wees trouw aan jezelf en anders niet.
Dat is de sleutel tot ontwikkeling.
Geen plicht, zoals een mens de plichten ziet,
maar wel een noodzaak,
omdat je zo toch eens jezelf moet zijn
om heel bewust jezelf te leven.
Dan ben je trouw zo aan jezelf,
erkennend wat je bent en wilt.
De hele kosmos wordt je dan als toegift zo gegeven.

Daar kun je ook nog eens over nadenken. Niet dat je dat nodig hebt, natuurlijk,
maar het mag wel.
Wat de rest betreft, vrienden, dank voor de aandacht, voor de vragen. Enkelen
hebben zich bij mij aan iets, wat ze sarcasme noemen, toch lichtelijk gestoten.
Mag ik duidelijk zeggen, dat ik niet bewust sarcastisch ben? De feiten formuleer
ik vaak wel zo, dat het ridicule van het bestaan in tegenstelling komt tot het
werkelijke.

Goedenavond.

ORDE DER VERDRAAGZAMEN
KURSUS: DE MENS OP ZOEK NAAR INNERLIJKE VREDE
DEEL II: MOEILIKHEDEN OP ZIJN WEG

Dinsdag 25 oktober 1977

Moelijkheden op je weg, tweeërlei. Je hebt moelijkheden, die je in feite grotendeels zelf scheidt. Daarnaast zijn er de omstandigheden, die sterker zijn dan jezelf. Dat zijn twee soorten moelijkheden. Nu is het duidelijk, dat je nooit een hele wereld kunt veranderen opdat ze bij je past. Het zal echter ook duidelijk zijn, dat een mens, die de wereld een beetje objectief probeert te zien en te beleven, heel vaak onder alle omstandigheden toch wel mogelijkheden ziet voor zichzelf. Wanneer we te maken hebben met moelijkheden, die werkelijk normaal zijn, er kan een ongeluk zijn, er kan een aanslag komen, waarop je niet gerekend hebt, etc. dan kun je zeggen, dat je daarmee moet leven. Je moet eerst aanvaarden wat er is; dat is de allereerste noodzaak. Op het ogenblik, dat je je verzet tegen een proces, dat buiten je eigen controle om verloopt, dan zul je daar veel energie aan verspillen. Je zult er emotioneel overstuurd worden, dat wil zeggen, dat je steeds prikkelbaarder wordt en dat je steeds onjuister gaat reageren op grond van gevoelens, die in een soort terugkoppeling steeds sterker worden, naarmate je zelf steeds minder greep hebt op jezelf en het gebeuren. Je moet dus beginnen met aanvaarden. Nu is aanvaarden een heel gemakkelijk woord, maar het is ook een heel erg moeilijk woord. Gemakkelijk, omdat aanvaarden de eenvoudigste weg is. Moeilijk, omdat aanvaarding alleen maar konditioneel kan zijn. Je kunt het nooit in de praktijk brengen, zonder gelijktijdig een voorbehoud te maken. Met een voorbeeld wordt het misschien wat duidelijker. Wanneer iemand u een pak slaag geeft, dan helpt het heel weinig om er later erg boos over te worden. Je moet je alleen afvragen, hoe het is gebeurd. Het impliceert wel, dat je eigen gedrag zodanig verandert, dat je een tweede keer terug kunt slaan. Dat is niet in strijd met de verdraagzaamheid. Het is ook niet in strijd met het zoeken naar innerlijke vrede. Het is een doodgewoon gegeven. Wanneer een mens nu op deze manier leeft, dan is het belangrijk, dat je daarbij niet de emotie in het spel brengt. Je moet proberen je eigen emotionaliteit ten aanzien van gebeurtenissen, die eenmaal plaats gehad hebben, zo veel mogelijk te beperken. Je hebt niets te doen met gisteren, het zit wel verwerkt in wat ik vandaag ben. Je moet vandaag leven volgens de mogelijkheden en ervaringen, die ik gisteren heb opgedaan. Dat is een weg naar innerlijke vrede, die voor menigeen wat onaanvaardbaar is. Je wilt graag een paradijs scheppen, maar een paradijs bestaat niet. Tenminste niet buiten jezelf. Dat betekent, dat je voortdurend in verweer bent tegen een wereld, die je niet aankunt, zonder te begrijpen, dat je die wereld wel aankunt. Een ander voorbeeld is: we weten allemaal, dat er over terroristen heel wat te doen is. Heel vaak zijn het mensen met een enorm rechtvaardigheidsgevoel, die eigenlijk in hun machteloosheid naar geweld grijpen. Diezelfde mensen zijn heel vaak begaafd, ze zijn vaak intelligent. Wanneer nu de intellectuelen zich op een positie hadden gemanoeuvreed, waar ze invloed konden uitoefenen, zouden ze veel meer tot stand gebracht hebben. Je kunt namelijk een totale maatschappij niet laten vallen, voordat de massa die maatschappij niet meer wil aanvaarden. Wanneer je dit begrijpt, dan zie je in, dat veel van hetgeen zij doen, in feite - hoe goed bedoeld het misschien ook moge zijn (en dat geloof ik bij velen van hen toch wel) - het in ieder geval niet iets is, wat praktisch nut heeft. Zij zijn een voorbeeld van wat er gebeurt, wanneer je uitgaat van het standpunt: "Ja maar, ik." niet de feiten, maar ik. "Ik kan dit niet aanvaarden, dus ga ik noemt u maar op: brand stichten, bank overvallen, etc.

In het begin waarschijnlijk bedoeld als een reëel protest. Dan blijkt, dat dat protest niets uithaalt. Je zit dan met de situatie, dat je gezocht wordt, dat je misdadiger bent in ogen van anderen. Als je dat kunt aanvaarden, dan kun je er waarschijnlijk nog wel doorkomen. Als je echter zegt, dat je dat niet neemt, dat je zult laten zien wie je bent, dan zie je uiteindelijk een escalatie van geweld ontstaan. Gelijktijdig ontstaat er een escalatie van machteloosheid, vergeet dat niet.

Wanneer u zelf naar innerlijke vrede zoekt, zult u dit aspect voor alles moeten vermijden. U hebt ook in uzelf bepaalde kwaliteiten. Een mens denkt. Door zijn denken bepaalt hij de waarde, die de wereld buiten hem voor hem zal bezitten. De één houdt van gladiolen, de ander van rozen. Of, als u het anders wilt zeggen: de één houdt van dik, de ander van dun. Dat is heel natuurlijk. Het betekent, dat er geen objectieve, maar subjektieve waardering bestaat voor je wereld. Die bestaat ook voor jezelf. Je hebt een beeld van jezelf in die wereld, wat niet strookt met hetgeen je werkelijk bent in je wereld. Je schat ook meestal die wereld verkeerd in. Het is duidelijk, dat we ook met die gedachtenwereld iets moeten doen. Wat dit betreft, zou ik simpel de volgende tips willen geven.

In de eerste plaats: zoals ik de wereld zie, is zij met grote waarschijnlijkheid niet.

In de tweede plaats: wat ik denk te zijn, ben ik niet. Ten goede niet, ten kwade niet. Het beeld, dat ik van mezelf maak is verkeerd. Daarom heeft het weinig zin, mijn innerlijk evenwicht te laten verstoren, door beelden, die ik zie, zolang ik niet zeker ben, dat ze juist geïnterpreteerd worden. Het heeft heel weinig zin mezelf moeilijkheden te geven over de vraag of ik nu dit of dat nu wel of niet zou kunnen of moeten doen. Ik moet me neerleggen bij het feit, dat ik reageer zoals ik werkelijk ben. Menige held is een grote lafaard, die te bang is om naar achteren te vluchten, dus vlucht hij naar voren. Dat is ook een heel belangrijk punt, dat grijpen naar die rust. De innerlijke mens heeft natuurlijk allerlei geestelijke elementen. Een geestelijk element in jezelf, van welk voertuig, van welke sfeer laten we even buiten beschouwing, kan niet inwerken, wanneer er niet - en dat is toch heel erg belangrijk, dacht ik - een resonantie-mogelijkheid is, in de stof.

Nu pakken we het heel vaak verkeerd aan. Je zegt, dat we moeten afrekenen met de moeilijkheden, met de gebeurtenissen. We zullen dat dan wel proberen te doen. We zeggen echter niet tegen ons zelf hoe we, gezien al het bestaande, in onszelf rust vinden. Op het ogenblik, dat we - ongeacht onze omstandigheden, onze moeilijkheden - ook maar één ogenblik werkelijke rust kunnen verkrijgen, dan ontstaat een straling van de hogere geestelijke voertuigen.

+ Werkt die straling van die voertuigen op ons in of omgekeerd?

- Het is in feite wederkerig. Voor dit doel kunnen we zeggen, dat het een straling, een energie is, die vanuit de voertuigen tot onszelf doordringt. Met andere woorden, wij kunnen ons uithoudingsvermogen emotioneel en zelfs vaak ook lichamelijk op aarde vergroten, wanneer we in staat zijn die innerlijke rust te vinden. Hierdoor kunnen bepaalde geestelijke voertuigen iets van hun eigen vorm van energie aan het stoflichaam afstaan. Dat is duidelijk? Ik zal proberen u hiervan zo dadelijk nog een kleine demonstratie te geven. We gaan nu eerst even verder.

Hoe vind ik rust? Wanneer ik me bezig houd met mijn moeilijkheden, kom ik er niet. Wanneer ik zeg, dat ze zich opzij moeten zetten, dringen ze zich op. De moeilijkheid ligt in de eerste plaats wel in het vinden van een ogenblik ontspanning.

Al wat is en wat is gebeurd, is op dit ogenblik buiten mijn bereik. Ik kan het niet onmiddellijk veranderen. Daarom kan ik een ogenblik rusten. Als ik er aan denk, verandert er niets. Wanneer ik er niet aan denk, verandert er ook niets. Laat mij daarom rustig zijn. Ik ga gewoon mijzelf ontspannen. Ik haal eens een paar keer diep adem en ik denk desnoods, dat de wereld en alles wat er op is, voorlopig kan barsten.

U mag het rustig in een beetje crue term gieten, dat is helemaal niet erg.

U mag het ook verfijnder zeggen, dat moet uzelf weten.

Als u zover bent, moet je proberen je voor te stellen, dat je niet alleen stof bent.

Stel je maar voor, dat je ook nog een geest hebt. Denk er aan als een lichtje in je ziel, het maakt niet uit hoe u er over denkt. Het belangrijkste is het besef, niet de vorm waarin. Probeer dan zo ontspannen mogelijk en zo rustig mogelijk ademend te zeggen, dat het lichtje het nu maar eens even moet doen. Het resultaat is, dat uw gedachten anders gaan functioneren. Een mate van overgave. Nu is er ontspanning. De moeilijkheden groeperen zich nu niet meer volgens de normale, redelijke gedachtensporen alleen, maar ook onbewuste waarnemingen spelen een rol. De feitelijke waardering, die wel bekend is, maar die door uw wereldbeeld verdrongen wordt, komt eveneens op de voorgrond. Je ziet het probleem dus anders, dat is één.

Punt twee, omdat je er eigenlijk naar kijkt, en er niet mee bezig bent, ga je langzamerhand allerlei energie in je op nemen. Ook dat is helemaal niet zo moeilijk als het lijkt. Je doet er zelf niets aan. Het is een bijna automatisch proces. Heb je het gevoel, dat er een zekere kracht bij je is, stel je desnoods voor, dat er een schijnwerper op je gericht staat, of dat er een warme beschermende mantel van kracht om u heen ligt. Het zijn in feite auto-suggestieve processen. Ze brengen wel een verhoging van opname van levenskracht, van zenuwkracht en daarnaast van bepaalde geestelijke energie. Iemand, die dat doet, kan zijn aura langzaam maar zeker laten oplichten. Het is net of er meer gloed in komt. Als je dit hebt gedaan, weet je een beetje beter waar je naar toe gaat. Het is ook erg belangrijk, dat je je met moeilijkheden nooit een vast doel stelt. De meeste mensen zijn niet erg flexibel. Ze denken: "Ik wil dit en niets anders." Dit is misschien gelijkwaardig aan dat. Laten we dan beseffen, dat ons streven bepalend is, maar niet het doel. Het bereiken van dat doel kan pas achteraf worden gekonstateerd. Wat we tot standbrengen, weten we eigenlijk pas wanneer het voorbij is. Laten we dan niet al te druk bezig zijn met de toekomst. Je komt er toch nooit toe. Zeg, dat je zo wilt streven, dat je het zo wilt doen, omdat het voor jezelf juist is op die manier.

Een probleem is heel vaak, dat je omringt bent door mensen, die het anders denken. Jij denkt, dat je het uitstekend doet, dan is er je vrouw, je kind, een vriend, leraar, dominee, pastoor, etc. die zeggen: "Ja maar...." met het vermanend geheven vingertje, "je moet het anders zien." U kunt het niet anders zien, u kunt alleen uzelf zijn, onthoudt u dat. Niets anders. Dan is het erg vervelend, als die anderen aandringen. Je kunt dan alleen zeggen, dat je het op jouw manier wilt proberen, omdat het anders in de war loopt. Houd je daarbij. Op den duur krijg je een gewinning. Ze zullen zeggen, dat je waanzinnig bent, dat je dwaas bent. Trek u er niets van aan, want ook zij tonen die gelijke kwaliteiten, door door te drammen, zoals dat zo mooi heet.

Door je dus iets onafhankelijker op te stellen ten aanzien van je omgeving, ook je verplichtingen ten aanzien van die omgeving niet op de eisen van die omgeving te baseren, maar in de eerste plaats op het eigen besef, zul je eveneens een grotere rust verkrijgen.

Je kunt je moeilijkheden gemakkelijker aan. Al is het alleen maar, omdat je nu zelf aansprakelijk bent. Niets is meer frustrerend, dan te doen wat een ander je gezegd heeft te doen en te zien, dat het verkeerd uitpakt.

Een fout, die je zelf maakt, is niet erg, mits je die fout erkent. Fouten maken is niet erg, integendeel, door fouten te maken ontstaat de erkenning van het juiste leven, van de juiste kracht, de juiste werking.

Wat heb je dan nog meer voor moeilijkheden? Je hebt vaak geestelijke moeilijkheden. Een mens is altijd gedeeld in twee kampen. De ene helft, zegt dat het zo is en de tweede vraagt of dat nou werkelijk zo is. "Maar....." en dan komen de maartjes. Het is werkelijk, alsof elke mens met zichzelf in strijd is. Zeg dan niet maar tegen jezelf, zeg alleen tegen je zelf "wat voel ik?" Ik behoef het niet te beredeneren. Wanneer je die beredenering uitschakelt, dan kom je als vanzelf in een wereld terecht, waarin het aanvoelen je de mogelijkheid geeft al je redelijke vermogens te gebruiken om te zien - hetgeen je nu als juist voelt - waar kunt maken.

Wat je er mee kunt doen, wat het betekent. Op dat ogenblik heb je dus weer grote winst geboekt. Je hebt een hoop energie behouden voor redelijke processen, die nodig zijn en je hebt veel innerlijke verdeeldheid terzijde gesteld.

- + Maar die terrorist, die zich ook naar zijn gevoel richt en niet naar zijn ratio.
- Ik ben bang, dat hij zich meer naar zijn ratio denkt te richten, naarmate hij in

zijn gevoelens meer gekwetst is. Het is namelijk dit: wanneer u een terrorist beziet, moet u uitgaan van het standpunt - wat niet iedereen doet - , dat mensen, die zover gaan om iets te doen wat niet alleen voor henzelf is, een groot gevoel moeten hebben van mensenliefde, zo vreemd als het moge klinken. Die mensenliefde wordt dan beredeneerd in een systeem. Hun gevoel zegt hun niet, dat ze moeten kapen. Dat zegt hun rede. Dat zijn de plannen, die ze hebben uitgedacht. Hun gevoel zegt niet te moorden. Hun rede zegt hun, dat wanneer ze het gezag willen treffen, ze dit moeten doen. Ze zeggen, dat ze het nog jammer vinden ook, maar dat de man het wel verdiend heeft. Dat is dan de rationalisatie.

+ Is het geen haat tegen de wereld?

- Het is heel vaak andersom. Vaak is het zo, dat terroristen - en nu hebben we het over alle terroristen en niet alleen over de Duitse; u heeft ze overal: in Amerika, Japan, bij de Palestijnen etc. - mensen zijn, die in hun jeugd betrekkelijk rustig zijn geweest, maar wel gelukkig. Het zijn over het algemeen mensen, die veel hebben gedacht. Die zelfs als ze jong zijn ontzettend veel lezen, kortom rustige liefhebberijen hebben, waarbij ze feiten verzamelen. Daarnaast blijkt, dat ze over een redelijk denk- en waarnemingsvermogen beschikken. De terrorist, die alleen maar vandalisme pleegt, is eigenlijk geen echte terrorist. Goddank. De terrorist pleegt bepaalde feiten, misdaden, omdat hij daarvan een zekere werking verwacht. Die werking is een abstrakt feit, ze is niet alleen materiëel. Hij kan dus zijn gevoel niet tot uiting brengen. De maatschappij aanvaardt het niet. Wanneer hij zegt, dat iets juist is, zegt de maatschappij, dat hij zijn mond houden moet omdat hij van niets weet. Men zegt hem te doen wat vader, de staat, de politie, etc. zegt. Als hij dan zegt, dat hij ook zelf denkt, dat hij het zelf ziet, dan zegt men hem: "Hou je mond of....". Op dat moment begint in hem wat u noemt die haat-verhouding. Het is echter 'n liefde-haatverhouding. Het is een haat tegen een mentaliteit, tegen een structuur. Het is geen haat tegen mensen. Dat maakt wel duidelijk hoe ingewikkeld die problemen kunnen worden en zijn. In het begin heb ik het idee van de infiltratie erbij gehaald, zoals u weet. Wanneer we ons nu even tot Duitsland beperken, dan moeten we zeggen, dat tenminste een derde van de aanhangers van de RAF er inderdaad ingeslaagd zijn om te infiltreren. Dat wil zeggen, dat zij zich op maatschappelijke posten en in maatschappelijke posities bevinden. Hierdoor kunnen zij invloed uitoefenen; ze hebben beschikking over gegevens. Deze gegevens worden aan de aktiegroepen toegespeeld. Deze mensen zijn wel degelijk aan het werken aan een verandering en een vernieuwing. Heel vaak zullen zij het niet eens kunnen zijn met hetgeen de aktiegroepen soms doen. Ook zij zijn echter bezig die maatschappij te veranderen; alleen zij werken van binnenuit, terwijl de kommando's het in feite van buitenaf doen. Van buitenaf kun je een maatschappij niet veranderen, omdat de zwijgende meerderheid namelijk nooit staat achter de opstandeling. Een zwijgende meerderheid is altijd opgebouwd uit mensen, die tevreden zijn, dat ze het hebben zoals ze het hebben en die bereid zijn iedereen aan te vallen, die hen iets schijnbaar zou kunnen ontnemen van wat ze menen te hebben, zelfs al zouden ze het niet bezitten. Als je het zo bekijkt, zeg je dat het probleem van deze mensen eigenlijk is, dat ze niet door hun emoties gedreven worden, maar dat ze hebben geprobeerd hun gevoelens van goed en kwaad zo zeer te beredeneren, dat ze op een ogenblik gefrustreerd zijn omdat ze zich gedwongen voelen redelijk, tot een reeks akties, die ze innerlijk niet kunnen aanvaarden. Uit dat konflikt komt hun onredelijk en gejaagd gedrag voort. Ze voelen zich martelaar, terwijl zeweten, dat ze verkeerd doen. Je martelaar voelen geeft tegelijkertijd een stempel van goedkeuring. "Redelijk doe ik dit voor de mensen, niet voor mezelf en dus mag het." Op dat ogenblik trek je je dan ook geheel terug van alle menselijkheid. Dan komen er die affektreakties: "Die vent spreekt tegen, schiet hem neer". Dat is niet bedoeld als een mens doden. Dat is het ogenblik van de onfeilbaarheid, die je je zelf aangepraat hebt, continueren. Niet tegenover een mens, maar tegenover een abstrakte wereld.

Ik weet niet of u het volgen kunt. Als voorbeeld is het misschien bruikbaar. Het overwinnen van moeilijkheden zal voor de meeste mensen wel een beetje anders verlopen, dan in dergelijke extreme gevallen.

+ Worden deze terroristen nu niet misbruikt door mensen, die er financieel beter van willen worden?

- Die mogelijkheid is niet geheel uit te sluiten. Op dit ogenblik lijkt het er op, dat ze gebruikt worden als een politieke faktor, b.v. door mensen, die op enigerlei wijze macht willen verkrijgen. Anders gezegd, ze zijn de machtswapens van mensen, die door de tegenstelling die ze scheppen tussen de maatschappij en de terrorist, de kans krijgen op te treden en zichzelf aan anderen op te leggen op een manier, die anders onaanvaardbaar zou zijn.

Misbruik wordt er dus ook al van gemaakt, ja. Dat gebeurt zoveel. Er zijn bepaalde mensen, die uit politieke overwegingen heroïne importeren. Om, zeggen ze, de slagkracht terug te brengen. Dat is onzin. Het gaat er in feite om, om een verwarring te scheppen. Om een situatie te scheppen, waarin elk gezag voor de massa beter is dan de huidige toestand. Daarbij hoopt men dan dit gezag zichzelf direkt of indirekt te kunnen aanmatigen. Met welke kleine reeks politieke lering we misschien toch terug kunnen gaan naar het onderwerp? Het is zo gemakkelijk om te blijven hangen bij dergelijke dingen. Het zijn namelijk uw moeilijkheden.

Denk eens aan het ogenblik, dat u met alle geweld dood wou. Waarom eigenlijk? Doodgewoon omdat u helemaal blind was geworden voor een deel van de feiten. Omdat u zich gekoncentreerd had op enkele punten van de werkelijkheid en die emotioneel niet kon verwerken en aanvaarding voor u op dat ogenblik niet meer te bereiken was. U had namelijk de konfliktstof te veel opgestapeld. U kon ze niet meer verwerken.

Denk eens aan dat ogenblik, waarop u dacht: "Nou zal ik eindelijk eens een keer de waarheid zeggen, en de vuist op tafel slaan." Had u toen wel gelijk? Eigenlijk niet.

En u, die hebt gezegd, dat u het voorde goede vrede dan maar zou doen en innerlijk met een verbetenheid in bent gegaan tegen hetgeen u zelf juist voelde op dat ogenblik. Dat is uw moeilijkheid. Dat zijn moeilijkheden, die u hebt te overwinnen in de eerste plaats. Het konflikt met u zelf. Wat hebt u daar voor nodig? Vrede. Maar wat is vrede? Vrede is een ogenblik tot rust komen. Het is een ogenblikje kunnen afstemmen op andere waarden en andere krachten. Het betekent niet, dat uw moeilijkheden zondermeer verdwijnen of uw problemen opgelost worden. Het betekent alleen maar, dat die moeilijkheden aanvaardbaar worden. Dat is hetgeen u nodig hebt. U kunt niets veranderen, maar je kunt aanvaarden. Als u tot dat aanvaarden komt en u kunt zeggen, dat het niet meer aangaat, dat u zich even in uzelf terugtrekt of dat u in uzelf die rust neemt, dat u even wilt vergeten wat er geweest is en wat er komen kan, dan komt het ogenblik, dat uw werkelijke ego met al die voertuigen in uzelf meer spreekt. Dat is nu het wezenlijke.

Elke mens heeft een onnoemelijke hoeveelheid energie in zichzelf. Ze zijn er in verschillende kwaliteiten, die wij dan meestal voertuigen noemen. Elk voertuig kan bijdragen tot versterking van uw zenuwstelsel; tot verbetering van uw lichamelijke konditie; tot een harmoniseren van een deel van uw gedachtenleven; de redelijke processen; tot een juister stimuleren van de niet-redelijke, onderbewuste processen. Daarom heb je die invloed nodig. Je kunt zonder meer een bepaalde sfeer oproepen en in die sfeer kan een vrede aanwezig zijn. Daarin kunnen de moeilijkheden opeens een andere gedaante krijgen, kun je ze anders zien en anders leven. De grootste moeilijkheid in je leven ben jezelf. Je staat zelf voortdurend tussen je innerlijke kracht, mogelijkheid en werkelijkheid, en je feitelijk bestaan op aarde, waarmede je zo druk bezig bent.

Het maakt het onmogelijk, dat die twee met elkaar versmelten. Toch is die versmelting de basis van alles. Ze is de gouden weg naar het ken uzelve. Ze is de sleutel, die wordt uitgedrukt met: "dit zijt gij." Het is de kracht, die wonderen doet. Het is het vermogen waardoor de mens onmetelijk veel meer kan zijn, kan verdragen dan welk ander schepsel ooit op aarde. Als je je dat realiseert, dan zeg je dat die vredenodig is. Je hebt moeilijkheden, je wilt ze oplossen, maar die moeilijkheden zijn niet zoals je ze ziet. Ze

bestaan wel, maar je kunt ze niet zodanig overzien, dat je ze volledig kunt oplossen. Wanneer je iets kunt uitdrukken in een formule, dan zal die formule alle daarin bevatten factoren inderdaad voor een berekening aangeven, maar de niet genoemde factoren blijven buiten beschouwing, hoewel ze er ook zijn. Zo is het met elk redelijk proces. De rede is het werktuig wat je moet gebruiken om je te manifesteren op aarde. De rede is het werktuig, waardoor het ik zichzelf waarmaakt. Ook in een stoffelijke vorm. De rede is niet de heerser. Het denken is niet de slavendrijver, waaraan de emoties mogen gehoorzamen.

Ze moet werktuig blijven.

Wanneer u voor een ogenblik de proef wilt nemen, dan zou ik u het volgende willen voorstellen.

Ik heb u een kleine demonstratie beloofd. Een kleine, meer kan niet.

In de eerste plaats u hebt een probleem. Dat hebt u allemaal wel. Het moet een probleem zijn waarvoor u nog geen idee heeft van een juist oplossing, anders is het voor dit doel te moeilijk. Probeert u nu eens aan dat probleem te denken, eventjes maar, dat u het even naar voren haalt.....

Dat is uw moeilijkheid. Dat zou u nu graag oplossen. Dat zou u graag veranderen.

De feiten zijn er echter. Op dit ogenblik kunt u er niets aan veranderen.

Op dit ogenblik weten we, dat het probleem bestaat, maar we weten ook, dat we daadloos zijn op dit ogenblik, dat onze gevoelens geen rol spelen. Goed. Rust.

Gewoon rustig zijn. Niets is belangrijk. Het probleem is er nog, maar eigenlijk is niets belangrijk. In ons zelf zijn we al die voertuigen, is die kracht, is die ziel, is dat bijna goddelijke. Laat dat het nou maar eens opknappen. Laat die kracht dat probleem nou maar eens oplossen. U kunt er toch niets aan doen. Laat die kracht nou maar komen.....

Zo, nu gaan we gewoon verder praten. U denkt niet meer aan uw probleem. Dat komt dadelijk wel weer te pas. Dan zult u misschien met verbazing ontdekken, dat u het toch anders ziet. Dat u denkt, dat u het toch maar zo moet doen. Doe dat dan ook. Laat u niet inpakken door rationalisaties, door redeneringen. Wanneer u zo dadelijk voelt: zo zou ik het eens een keer moeten proberen, dan probeert u het gewoon. En gaat het niet zoals je denkt, dan is dat niet erg. Dat is wel de weg, die op dit moment het meest juiste is voor u. De moeilijkheden kun je namelijk oplossen door zelf in harmonie te komen. Wanneer u die kracht, die harmonie er bij betreft, zoals ik geprobeerd heb u duidelijk te maken, komt er als vanzelf iets bij wat reguleert. We zijn net bezig geweest over die terroristen. Maar een terrorist, die dit alles innerlijk bereikt, is geen terrorist meer. Zijn handelingen zijn nog volledig gericht op een doel, maar ze gaan niet meer uit van een konfliktpatroon, maar van een harmoniepatroon. Dat is het verschil. In die harmonie kun je altijd veel meer bereiken en veel meer waarmaken, dan je in een konflikt kunt doen.

De moeilijkheid is een konflikt. Lichamelijk konflikt, zakelijk konflikt, economisch konflikt, noem ze maar op. Waar geen konflikt is, is geen moeilijkheid. De mens, die zijn moeilijkheden wil oplossen zal gebruik moeten maken van een harmonische weg. Daar waar de harmonie op de weg komt, ben je meester van de moeilijkheden. Daar kun je alles op den duur zo schikken, dat wat eens een moeilijkheid was, misschien nu een steun of een verdienste wordt, maar in ieder geval niet meer een jou beheersende faktor of een muur waar je niet door heen kunt.

Je moet de dingen veranderen. Dat kun je. Dat kun je door gebruik te maken van geestelijke krachten, wat één van de meest eenvoudige wegen is. Ik heb u een zeer simpele weg aangegeven. Ik heb ze u ook gedemonstreerd. Ik denk wel, dat er hier en daar een paar zijn, waar dat inderdaad doorwerkt.

Het tweede punt wat ik nog op wil noemen in dit verband, is het volgende.

Wanneer je machteloos bent, beroep je op de hoogste kracht, die je kent.

Bidden lijkt voor veel mensen dwaas misschien, maar wat is bidden anders dan

de hogere macht vragen? Om daar op te treden, waar je zelf tekort schiet. Zeg niet: "Lieve God, ik zou nu dat en dat moeten doen, doe het voor me." Dat doet hij toch niet. Zeg wel: "Heer, ik weet nu niet meer hoe ik verder moet gaan, wijst u me nou de weg maar, geef me de kracht maar."

Als u niet aan God gelooft en u gelooft aan de geest, dan raadpleegt u die of wat anders. Het geeft niet. Wanneer er buiten u maar een faktor bestaat, waarin u vertrouwen hebt.

De moeilijkheden los je op, omdat je op die manier, bewust of onbewust, weer een harmonie zoekt met het hogere en dat omvat ook je eigen wezen.

Je zoekt een harmonie, die niet alleen beperkt is tot jezelf, maar in de hele wereld manifest moet zijn, anders doe je dat beroep niet. Dientengevolge zul je elke harmonische faktor, die er is in de wereld, stimuleren. Dat wil zeggen, dat de disharmonie in belangrijkheid afneemt voor u. Dat houdt weer in, dat wat voor u de juiste weg is, makkelijker kunt volgen.

Een derde punt wat ik hier aan wil stippen is, dat er geen goed en kwaad is volgens een algemeen erkende maatstaf. Er bestaat harmonie en disharmonie. Die bestaan in en voor u. Het is uw persoonlijk wezen, uw eigen leven, waardoor die maatstaven in feite gevormd worden. Beroep u zo veel mogelijk daarop. Wetten, die buiten u door anderen worden gedeclareerd zijn voor u misschien averechts verkeerdt.

Houdt rekening met de anderen, zeker, maar besef ook, dat je je eigen maatstaven moet volgen. Op deze manier zal het konflikt met de buitenwereld minder sterk op de voorgrond kunnen treden en zal je juist door het handelen volgens je eigen begrip van juistheid, heel veel waar kunnen maken, wat anders onbereikbaar wordt. Daardoor zul je ook moeilijkheden op kunnen lossen. Het overwinnen van de moeilijkheden in je leven is niet het uit de weg ruimen ervan. Het is die moeilijkheden terugbrengen tot een onbelangrijkheid, waarbij ze je niet meer belemmeren om innerlijk vrede te kennen, om gelukkig te zijn, waarbij ze je niet meer beletten, vooral, om je eigen gevoel evenzeer te laten spreken als je rede.

Ik dacht, dat ik hiermede het onderwerp aardig had weergegeven. Misschien vindt u, dat er onvolkomenheden in schuilen? U kunt daar nu dan wat aan doen, door het te zeggen.

- + U zegt, dat je de kracht buiten je moet zien. Je hebt die kracht toch zelf?
- Je hebt die kracht zelf, maar als je zegt "ikzelf", dan denk je weer "ik sukkelaar", als je zegt "de God, die in mij woont, maar nu buiten mij", denk je aan een enorme kracht. Het verschil is, dat je in het ene geval je eigen aanvaarding van je kracht beperkt en in het tweede geval tot een volledige aanvaarding van diezelfde kracht kunt komen. Is dat duidelijk?
- + Noemt u dat een mantel aan?
- Ja, daar bedoelde ik mee, dat iedere mens een eigen manier heeft om iets voor te stellen of om iets aan te voelen. De één voelt zich behaaglijk in een warme mantel, hij voelt geborgenheid, een ander heeft liever de schijnwerper, die er op staat, een stroom van gouden licht, dat zich over hem uitstort en wat door hem geabsorbeerd wordt. Ieder kan het op zijn manier doen omdat het beeld wat je gebruikt niet bepalend is voor de werkelijkheid, maar de emotionele gesteldheid, die door de voorstelling wordt geschapen, mede bepalend is voor de afstemming van het ik op bepaalde krachten en de mogelijkheid om die te absorberen.
- + Bij moeilijkheden kan ik gebruik maken van het gezamenlijk bovenbewustzijn van de mensheid, als ook van geestelijke krachten. Wat is het verschil?
- Dat ligt sterk aan uzelf. Wanneer u in harmonie bent met een bepaald probleem en u vindt een absolute concentratie daarop, dan is de kans heel groot, dat u onmiddellijk in contact komt met alle betreffende factoren in een gemeenschappelijk bovenbewustzijn. Het kan ook zijn, dat u uw probleem niet volledig kunt overdenken en dat een sterke gevoelsfaktor er een rol bij speelt. In dit geval is het dus niet meer iets wat zondermeer in het gemeenschappelijk bewustzijn terug te vinden is, maar het is wel een uitstraling, die zoveel menselijke harmonische en disharmonische factoren omvat, dat ze geestelijk kenbaar is. De reactie van de geest op een dergelijk signaal zal dan ook over het algemeen daarop volgen. Je kunt het misschien het simpelste zo zeggen. Zodra er sprake is

van menselijke redelijke processen, in absolute concentratie op een enkel probleem of punt, zal het gemeenschappelijk bovenbewustzijn een rol gaan spelen. Op het ogenblik, dat er sprake is van een emotionele bezigheid er mee, dus niet een concentratie, maar een emotionele verbondenheid met iets, dan is de kans veel groter, dat de geest aan het woord komt.

Wanneer u dus emotionele moeilijkheden hebt met iets, richt u tot de geest. Wanneer het bijvoorbeeld een zuiver technisch probleem betreft, concentreer u daarop zo volledig, dat al het andere wegvalt. U zult daardoor een resonantie krijgen met het gemeenschappelijk bovenbewustzijn, waaruit u dan meestal een aantal gegevens kunt ontlenen.

Was dat alles?

Dan moet ik verder gaan. Het overwinnen van moeilijkheden is natuurlijk aardig, maar wanneer je op weg bent naar de vrede, dan lijkt het mij, dat het ook erg belangrijk is voor een mens om zijn innerlijk wezen, zijn innerlijke kracht beter te kennen. Daarom zou ik als titel voor de volgende keer een voorstel willen doen als u daar tegen geen bezwaar hebt. Ik zou die willen noemen: "De tempel van het ik" oftewel "God in de mens". De werkelijke vrede vinden we, wanneer de eeuwigheidsfaktor, de tijdloze faktor in onszelf dus, in harmonie is met de tijdsbeleving, waaraan we gebonden zijn.

Dit is een suggestie. U bent er niet aan gebonden, dat weet u. Als u vindt, dat in het kader van dit onderwerp iets anders belangrijk is, dan moogt u dat ook zeggen.

Na de pauze komt een andere spreker. U kunt dan vragen stellen. Ik zou u willen voorstellen, dat u de vragen probeert te houden in het kader van hetgeen in de eerste en tweede les besproken is, dan is het waarschijnlijk nuttiger voor ons allen en brengt het ook misschien iets meer helderheid, iets meer aanvoelen, iets meer begrip.

+ Mag ik nog een vraag stellen omtrent terroristen?

- U bent nu zo gebosedeed met terroristen, maar terroristen is alleen maar een gradatie waar u het over hebt. Die vader, die elke keer als zoonlief iets doet, wat hij niet leuk vindt, hem steeds een enorme dreun geeft zonder zich af te vragen waarom het kind het doet, is ook een terrorist. Die politieman, die zegt omdat hij een uniform aan heeft, dat anderen hem maar te gehoorzamen hebben, zonder zich af te vragen of het redelijk is, is ook vaak een terrorist. Het is alleen maar een kwestie van gradatie. Ik heb er al zo veel over gezegd. Ik geloof, dat wanneer u er al iets over wilt vragen, dit beter in de tweede helft kunt doen en dat u dan uw vraag toch wel, als het even kan, moet baseren op die kwestie van moeilijkheden en harmonie en disharmonie.

Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Het leven is een maskerade,
het is een bonte, vreemde stoet
waarin een ieder anders is, dan hij eigenlijk wezen moet.
Hij zoekt met kracht en met geweld
te voorkomen, dat anderen begrijpen
hoe het met hem is gesteld.
En is er iemand, die het wist
dan word je bijna terrorist.

Want je zit in jezelf en je zoekt je een doel.
Je hebt in jezelf zo dat stille gevoel,
als ik dwaas ben en niemand dat nu weet
en een ieder me zonder m'n schulden vergeet,
dan ben ik een licht van de werkelijkheid,
dan wacht mij een lichtende eeuwigheid.
En spreekt een ieder van mij slechts ten goede een woord
en kom ik bij Petrus aan de poort,
dan hoe ik niet eens meer aan te bellen,
dan komt hij al om me te vertellen:
"Wees welkom in de zaligheid"

Vandaar die grote rottigheid van mensen, die
zichzelf bedriegen en
tot zichzelf en anderen liegen.
Ze zoeken vaak wat licht, wat zin,
maar waar zit in het leven dan
de ware zinvolheid ooit in?
Ze zit in de mensen, die je ontmoet.
Ze zit in de lucht als die boven je drijft.
Ze zit in een herinnering, die jarenlang
nog steeds beklijft.
Waar zit dan het licht, waar zit dan de kracht?
Het levensdoel, wat wordt gezocht.
En in die maskerade toch uiteindelijk
wordt volbracht.
We zoeken een zon, die nimmer dooft.
We zoeken een God, die luistert en spreekt.
We zoeken een wet zo sterk en zo recht,
dat ze alle dwaasheid breekt.

We zoeken en denken en ook met gevoel,
diep in onszelve dat enige doel.
Te weten in mij leeft de kracht van de Schepper.
In mij is de eeuwigheid en een gevoel
zegt mij reeds nu: eeuwigheden zullen voor u voortbestaan.
Maar je durft jezelf nog niet te wezen
en daarom moet de maskerade verder gaan.

Dat is geloof ik wel, direkt of indirekt een antwoord. Een maskerade, ja,
dat is het hele bestaan. U bent ook niet zoals u denkt te zijn. Dat is helemaal
niet iets, wat iemand u kwalijk kan nemen, want dat is menselijk. Maar u zoekt
naar een licht, zo goed als ik. Kijk, en dat is nou iets wat hoop geeft. Want
hoe we het licht ook zoeken, wanneer we maar blijven zoeken dan zullen we het
vinden. Dan zullen we steeds meer licht hebben. Zullen we steeds meer kracht
vinden. Als we dat gevonden hebben, wordt het andere onbelangrijk.

Goedenavond.

Hierdoor kan de essentie, oerkracht of God, of hoe je het noemt in je gehele wezen zo sterk vertegenwoordigd zijn, dat je overal die essentie ook herkent. Zolang je met uiterlijkheden zit opgescheept, loop je vast. Er zijn natuurlijk wel tovermiddelen, waarmee je die innerlijke eenheid een beetje kunt bevorderen. Dat loopt via verschillende vormen van meditatie, yoga tot alchemisme in de meest verschillende vormen. Je kunt het allemaal gebruiken. Alleen, dat is maar een middel, het is nooit een doel. Er is geen enkel systeem, waar dan ook, te vinden, dat u die innerlijke vrede kan garanderen. Het kan u hoogstens helpen binnen te treden in de tempel van het ego; binnen te komen in die wereld, waarin de oerkracht zich binnen jou manifesteert.

Het is natuurlijk leuk om te zeggen: Ken u zelf. Als je echter alleen maar kijkt in een kerk, beleef je niets. Je moet als het ware gekonfronteerd worden met de sfeer, met de gevoelswereld, de belevingswereld, die die kerk vertegenwoordigt. Het gebeurt zelfs als je gewoon een kathedraal binnen gaat. Zolang je alleen maar kijkt naar de details, zie je niets. Zodra je je laat pakken door de sfeer, gaan die details op eens spreken, maar dan zeggen ze niet meer iets over zichzelf, maar ze worden tot uitdrukking van het geheel.

Dat is nu de essentie van het op weg zijn naar vrede. Het zoeken naar werkelijkheid zou je het ook kunnen noemen. Zodra wij in ons zelf die verbinding weten te leggen, waarbij het geheel van de kosmos als het ware spreekt door die oerkracht. Dan zien wij details. We zeggen dan nog steeds, dat die gargouille lelijk is en die heilige mooi, maar de gargouille kan niet bestaan zonder de heilige en omgekeerd. Het is hun wisselwerking waaraan ze de betekenis ontleen. Onwillekeurig voel je dat aan. Dan wordt die waterspuwer ineens deel van een kosmisch schouwspel. Dan kun je er vrede mee hebben, dat hij bestaat. (Gargouilles zijn waterspuwers; zij zitten aan oude kerken. De goten hebben verlengstukken, dat zijn tuiten. Die tuiten zijn meestal gebeeldhouwd. De eindsteen of de twee eindstenen - dat is mogelijk, meestal zijn ze uit drie delen opgezet - die bevatten een voorstelling, meestal een duivelskop of een drakenkop of iets dergelijks).

Dat is dus eventjes cultuur-historisch onderricht. Je denkt vaak, wat je zelf weet, dat een ander dat ook weet. Daar vergis je je ook wel eens in. Misschien maak ik daarbij een fout, die menigeen hindert op zijn weg naar de vrede, want je veronderstelt zo snel, dat alles wat voor jou waar is, ook voor een ander zo is. De waarheid, die je ziet, is alleen maar een beeld, dat je je maakt van de kracht. Het beeld kan veranderen, zonder dat de kracht verandert. De kracht is de eenheid, niet de voorstelling. Daarom hoef je niet te vechten over voorstellingen. Zolang je de kracht beseft, is dat vrede, aanvaarding, beleving.

Er zijn natuurlijk meer van die dingen. Ik kreeg een licht cultuur-historische bui (u hoeft niet bang te zijn, dat ik cultuur-hysterisch wordt!). Als je ooit in een kerk komt, moet je vooral kijken naar een oude koorkerk, waar priesters en prelaten van die koorbanken hadden. Je moet dan daar naar kijken. Die mannen, die dat hebben uitgesneden - het zijn meestal gesneden stoelen - hebben die steunen gesneden. Als je nu goed kijkt, zitten die mensen allemaal op duiveltjes, kleine demonen, karikaturen van burgerlijkheid. Je zou haast zeggen, dat de ontwerpers geprobeerd hebben de hoge geestelijkheid op zijn plaats te zetten. Ook daar is het fragment van het demonische aanwezig. Het gekke is, dat het niet stoort, het hoort erbij. In het kader van het geheel geeft het zelfs een extra accent, alsof iemand heeft willen zeggen, dat je geen kerk kunt binnengaan, zonder alles mee te nemen. Ook de burger, ook de koopman, ook de duivel, ook allerlei hatelijke verschijningen. Zij zijn deel van de schoonheid, van de sereniteit van het totaal.

Vrede moet je natuurlijk eerst met jezelf hebben. Nu is het het ellendige, dat de doorsneemens iemand is, die juist in die innerlijke wereld naar details kijkt. Naar buiten toe kijkt hij naar de grote lijn. Het is dus precies verkeerd om. Ik zal proberen duidelijk te maken waarom.

In jezelf moet je de sfeer vinden van kracht, van vrede. Je hebt er niets aan als je al die aparte dingetjes bekijkt. Je moet eerst de essentie weten. Dan is elk detail, dat in dat ik bestaan, elke wereld waartoe je ook nog behoort, niets anders dan de weergave van het geheel.

Je kunt een duiveltje en een heilige naast elkaar zien en dan zegt je niet, dat ze niet bij elkaar horen, maar dat ze elkaar aanvullen. Je aanvaardt beiden. Het wil ook zeggen, dat je beide vormen van kracht aanvaardt; beide verschijnselen uit de oer-energie. Dat is de grote moeilijkheid. De meeste mensen kijken naar zichzelf en vinden, dat het afzichtelijk is. Ze vinden zichzelf slecht en zondig. Als ze dan nog eens kijken, dan zeggen ze, dat de ander nog veel erger is en dat het dus wel meevalt. Ze hebben dan veel deugden en zijn o zo goed. Hier gaat het helemaal niet om. Het gaat er om, dat je aanvaardt wat je bent. Je moet niet kijken naar de details. Zelfkennis is niet ontleding of een soort vivisectie op jezelf, je geestelijke inhoud. Zelferkenning is beleving van de kracht in jezelf. Het aanvoelen van die kracht. Het wezen van die kracht in jezelf, waardoor alles als deel van het geheel, zijn kracht, zijn betekenis en zijn waarde krijgt. Als je dat doet, kom je als vanzelf tot wat ik de grote lijn noem. Het weten: in mij leeft God, leeft oerkracht. Al wat er in mij aan mogelijkheden aan verschijnselen en verschijningen bestaan, is alleen maar een vorm van die oerkracht. Ik kan God beleven in alle dingen. Niet alleen in een paar selekte punten. Een kollega van mij heeft eens gezegd, dat die innerlijke mens nogal complex is. Ze doet een beetje denken aan een dorp. Daar vind je de grutterswinkel naast de kroeg, naast de kerk. Er zijn mensen, die zeggen, dat de kerk aangehouden moet worden. Als je alleen die kerk hebt, is er niets te eten en er is geen amusement ook. Je hebt ze alle drie nodig. Verwerp niets in jezelf, maar zie het als de uiting van de oerkracht. Probeer het zo te uiten, dat die kracht als een gevoel van eenheid - u noemt het vrede - zich daarin manifesteert. Dan kijk je naar die wereld buiten je. Je kunt die niet overzien. Er zijn mensen, die denken, dat ze hem kunnen overzien. Hij heet misschien Begin. Die man heeft een eigenaardige naam. Ze zeggen in Israël: Begin is het einde, dat geloof ik nog niet. We hebben ook nog meneer Sadat. Wat moet je daarmee beginnen. Wat Sadat kan doen, dat moet eerst in zijn volk bestaan, anders overleeft hij het niet. Hij zal moeilijkheden krijgen. Wat de ander betreft, hij kan zo hard of zo zacht zijn als hij wil, hij kan niets doen wanneer zijn volk er niet achter staat. Met andere woorden: wat ze denken te overzien, wordt in feite bepaald door emoties van mensen, die ze niet kennen. Door kleinigheden, waarvan ze de betekenis ontgaat. Als je dat bekijkt, zeg je, dat die grote lijnen allemaal mooi zijn, het is erg verstandig en verstandelijk, het is goed, dat de mensen zich er mee bezig houden, maar je hebt vandaag te leven. Als je vandaag begint een diner voor te bereiden voor dertig dagen later, dan krijgen ze vandaag niet te eten. Vandaag moeten ze eten. Dat is eerste vereiste. Je moet eerst leven met de kleine dingen op een zo prettig mogelijke, harmonische manier. Wanneer er dingen zijn, die je niet kunt begrijpen, dan moet je ook niet zeggen, dat je het gaat overzien. Je grijpt in jezelf, want in die oerkracht is alles aanwezig. Je vraagt de oerkracht het juiste antwoord. Het wonderlijke is, wanneer je in jezelf die eenheid een beetje aanvaardt, dat je die grote-lijn beweging opeens ziet wegvallen. Daarvoor komt in de plaats iets, wat je best een sfeertje kunt noemen. Het is een heel moderne term: sfeertje. Het betekent eenvoudig, dat het een wijze van reageren en van uitstralen is. Als uw uitstraling harmonisch is, zullen veel zaken, die disharmonisch zijn aan u voorbijgaan. Als u disharmonisch bent, kan de hele wereld goed zijn verder, maar u zit dan toch in de ellende. Je moet daarom naar buiten toe juist proberen te werken met het kleine. Met die dingen, die je verstandelijk en gevoelsmatig kunt overzien. Daarin moet je die kosmische kracht laten werken, want van daaruit kom je dan weer als vanzelf naar die kosmos toe. De oerkracht, die in alles leeft zal antwoorden, waarin in jou het andere aanspreekt. Alle energiestromen, die dan disharmonisch zijn, zijn dan als vanzelf gereguleerd. Het is niet de aanwezigheid van de kracht, die de fout maakt. Het is de wijze waarop die kracht onevenwichtig verdeeld wordt, waardoor de fout ontstaat. Niet alleen bij ziekte, maar net zo goed in de economie, waar u ook kijken wilt. In de oorlog b.v. Het is niet, dat de één sterker of zwakker is, dan de ander. Het is veelal, dat de één zijn kracht juist inzet in een harmonie, in een eenheid, terwijl de ander verbrokkeld reageert. Dat de één bezig is met een plan, dat over zoveel maanden waar moet worden, terwijl de ander reageert op de verschijnselen van de dag.

Als je dat beseft, dan denk ik, dat die weg naar vrede voor de mens in feite de weg is, waarbij hij voortdurend een beroep doet op die kracht in zichzelf. Niet die kracht benoemen, dat kun je toch niet. Ook niet in hokjes verdelen, van dit doet hij zus en dat doet hij zo. Gewoon beroepen op die kracht. Als je voor een altaar staat dan zeg je niet: "God, hoe hebt u geschapen", dan zeg je: "God, werk in je schepping."

Die hele wereld, die je bent met al die voertuigen, deze tempel van het ik, die is door God geschapen. Hoe, dat weten we niet. Hij is opgebouwd uit die oerkracht. Hoe, dat weten we niet precies. We hoeven het ook niet te weten. Het enige belangrijke is, dat die oerkracht als bron aanwezig blijft. Dat ze overal onevenwichtigheden kan herstellen. Dat ze een enorm sterke energie om uitstraling tot stand kan brengen. Op het ogenblik, dat het nodig is en op de wijze, waarop dit nu nodig is, zonder dat wij eerst gaan definiëren wat die kracht doet.

Heeft iemand hier nog commentaar op?

- + Ik heb altijd nog wel moeilijkheden met oerkracht. Ik begreep het al beter, toen u zei, dat het bewustzijnsniveaus in het ik. ^{zijn} het nu zo, dat een bepaald voertuig primair aan het werk is en de anderen wat onderontwikkeld zijn, zijn ze allemaal even sterk?
- Als u het mij vraagt, zijn ze eigenlijk allemaal hetzelfde. Ze zijn van elkaar een beetje afhankelijk. Als het stoffelijk voertuig nu concreet een lichaam is of de mogelijkheid tot stoffelijke waarneming, manifestatie en eventueel incarnatie, dat maakt niet zo veel uit. Het is de aanvaarding van een bepaalde stijl van leven. Dat kan niet zonder dat al die andere voertuigen daarbij betrokken zijn. Zelfs uw hoogste voertuig kan niet de juiste harmonie bereiken met de kracht waaruit het is voortgekomen, wanneer niet al die lagere voertuigen niet ook die harmonie ervaren en dus ook kunnen uitdrukken, elk in zijn eigen wereldje.
- Kun je stellen, dat iemand, die een minder groot bewustzijn heeft minder zijn voertuigen beheerst?
- + Ik ben niet zo brutaal om dat te beweren. Vanuit uw standpunt is iemand minder bewust. Zoals de Eskimo van de Indiaan zegt: Die vent is onderontwikkeld, die eet bisonvlees in plaats van lekkere vis en tranig robbenvlees. Waar moet je dat verschil gaan maken? Het is gewoon wat je bent volgens de waarde, die je bent. Dat is belangrijk. Dan kun je niet zeggen, dat hij wel of niet bewuster is. Dat is menselijk praten. Als je op weg bent naar de vrede, dan moet je juist die grote lijnen uit het oog verliezen, buiten je. Je moet niet zeggen, dat de één meer bewust is dan de ander. Je moet zeggen, dat hij anders bewust is. Meer kun je namelijk nooit definiëren vanuit jezelf. Als je probeert in die ander de oerkracht te ontdekken, dan zul je zien, dat hij gelijkwaardig is aan jezelf. Wel dat zijn uiting anders ligt. Die uiting is iets, waarmee je detail na detail mee moet afrekenen. Als je praat over voertuigen, dan zijn er mensen, die denken aan die Baboesjka poppetjes, kent u die? Dat zijn van die Russische poppetjes. Daarvan kun je het boven-deel van het onderdeel verwijderen, dan zit er weer een complete in en dan ga je door. Er zijn erbij van wel 17 stuks. Als je in het midden komt tref je één popje, waar niets in zit. Toch is dat de kern, want rond dat ene popje is het hele stelsel opgebouwd. Je moet op dezelfde manier denken bij je eigen voertuigenreeks. U zult dan niet zeggen, dat een Baboesjka pop met zeg 17 lagen, dat dat meer Baboesjka is, dan eentje met vier; je kunt hoogstens zeggen, dat je de één klein vindt en de ander groot. Dat is alleen een benadering, de essentie blijft hetzelfde.
- + Het is zo makkelijk gezegd. Je bewustzijn en je moet dus tot de kern van je bewustzijn komen. Als we alles wat we zien, beleven, meemaken rekenen tot ons bewustzijn, is dat makkelijk. Nu moet ik naar de beschouwer. Die beschouwer zit als het ware voor de lijn en die kun je dus niet zien. Doe dat dan maar even.
- Wat ik heb gezegd, was een klein beetje anders. In de eerste plaats heb ik niet gezegd, dat je in de tempel van het ik moet gaan. Ik heb gezegd, dat je de tempel van het ik bent met al je voertuigen. Een afwijkende benadering, maar het is een heel belangrijk verschil. Bij u is er een scheiding, zoals u het formuleert, tussen die kern, die mogelijkheid van de totaliteit, als het ware

wat u nu bent. Die is er niet, die scheiding is maar denkbeeldig, want zonder wat u nu bent, nu denkt, nu zoekt, kan al dat andere niet bestaan, zoals het nu bestaat en omgekeerd. U kunt hier niet zijn zonder al dat andere. Dat is punt één.

Dan zegt u de beschouwer. Ik heb dat woord niet gebruikt. De beschouwer is iets, waarmee men God als het bewustzijn wil projekteren, als kern van het eigen ik. Daarbij veronderstel je weer - en aan de hand van menselijk denken - dat die eigenschap dus in dat Goddelijke zit. Ik ga niet zover. Ik spreek over oerkracht. Ik heb wel iets anders gezegd en dat was heel erg belangrijk. Ik heb gezegd, dat die oerkracht op elk niveau van leven aanwezig is en dat elk voertuig - en dan kom ik weer met de naam waar u mee zit - die kracht in zich kan waarmaken of vanuit zich uitstralen. Hij kan die kracht transformeren tot iets wat in zijn eigen wereld werkt. Ik heb er nog aan toegevoegd, dat als dat op verschillende vlakken van bewustzijn van de verschillende voertuigen niet in overeenstemming geschiedt, je geen vrede kunt vinden in jezelf.

Dan komt de kern van de zaak: de kern is niet de tempel, maar de sfeer, noem het wijding of inwijding, waarbij die oerkracht beleefd wordt en waardoor elk detail van dit geheel eigenlijk op elk punt voor het ik die oerkracht beleefbaar maakt. Elk detail wordt de erkenning van de totaliteit. Daar zitten we dus niet met die beschouwer, want we moeten die beschouwer niet worden. Zover durf ik niet te gaan. Een kollega van me zou zeggen, dat het gewoon een gotspe, een brutaliteit zou zijn. Hij wel, dat was hij, nu ook niet meer. Bepaalde gewoonten blijven hangen. Wanneer wij zeggen kracht, dan hebben we niet te maken met de beschouwer, dan hebben wij te maken met een oerkracht, die aanwezig is, maar die pas voor ons beleefbaar actief wordt, wanneer we ze omzetten in iets wat bij ons besef, onze erkenningsmogelijkheid behoort. Het is de kunst van die omzetting, waardoor eigenlijk die kern voor ons gaat leven. Daarom zeg ik ook, dat je niet over moet gaan naar een zelfonderzoek, naar een soort ontrafeling van het ik, neen, je moet gewoon dat ik aanvaarden. Je moet proberen in al die delen van het ik iets terug te vinden van die oerkracht. Dan zit je helemaal niet zoals u zegt: doe het maar even, ga daar naar toe, ik zeg helemaal niet, dat u daar naar toe moet gaan. Ik zeg alleen, dat wanneer u met u zelf bezig bent, met uw wereld bezig bent, met misschien bepaalde voertuigen als je wat bewuster bezig bent, dat je dan niet een verschil maakt, maar dat je probeert die oerkracht, die kern daarin aan te voelen. Je hoeft ze nog niet eens te zien of te beredeneren. Je moet gewoon zeggen: "Toch voel ik, daarin is...." Dat is onze mogelijkheid tot transformeren. Wanneer we op elk besefniveau dit doen, dan zal onze vrede innerlijk groter worden. Wat anders is, dan valt ook onze noodzaak tot strijd, anders dan bepaald door het voertuig waarin we leven, bewustzijnsniveau op ons bestaan gekritaliseerd, weg. Dat kunnen we dan als basis zien. We kunnen dan zeggen, dat het hier manifest moet worden. Het oordeel ligt bij de kracht, niet bij ons. Wij hoeven niet in te gaan tegen de beelden, die in ons oprijzen. We moeten proberen ze zo te bevatten, dat ze geen strijd zijn voor ons, maar eenheid. Misschien daagt het nu?

+ Heel zwak, maar ik blijf zeggen: doe het maar even.

- Dat is heel eenvoudig. Bent u met bepaalde facetten van uw leven vandaag ontevreden?

+ Ja.

- Dan moet u zich afvragen in hoeverre dit komt omdat u van u zelf zegt, dat u tekort schiet. Als u dat nu hebt gekonstateerd, als u zegt: "Dat zeg ik van mezelf", dan moet u zeggen, dat dit ook zijn betekenis zal hebben. Laat ik dus proberen met de goede punten, die ik in mezelf erken, waar ik me dus harmonisch mee voel, zo te leven, dat al die andere er minder op aan komen. Dat is heel simpel en kinderlijk gezegd, maar daar begin je mee. Het is de beeldhouwer, die op een gegeven ogenblik zijn beitel ziet glippen en daardoor iets wat hij in gedachten heeft niet waar kan maken en dan niet zegt: "Nu heb ik het beeld verpest, ik sla het in elkaar". Menselijke reactie. Maar hij zegt: "Neen, nu moet ik eerst eens gaan zitten, wat kan ik nu doen. Er is een lijn, er is een schoonheid. Het hoeft niet volgens een plan, het moet alleen zijn in overeenstemming met het geheel." Dan blijkt misschien, dat hij een

andere plooi legt of misschien zelfs, dat hij van een tors een buste maakt. Dat ligt eraan hoe je dat zelf bekijkt. Dan is het niet meer: de fout, die je hebt gemaakt, is iets waartegen je in verzet moet komen, neen het is de fout, die je maakt, waarmee je in onvrede bent, dat je bij nadere beschouwing de kans juist geeft om iets te veranderen en daardoor iets nieuws te beleven, zien en waar te maken. Dat klinkt misschien ook nog: ga er maar aan staan. Het is in feite een manier om te kijken naar jezelf en naar je wereld. Wanneer je probeert het in beelden te zetten, krijg je altijd tegenstellingen. Waar tegenstelling is, bestaat onevenwichtigheid. Waar onevenwichtigheid is, is vrede meestal ver weg.

- + Wanneer je je dit voorstelt als iets buiten je, dan kan ik me voorstellen, dat je zelf een bepaalde harmonie bereiken kan.....
- Dat is een foute benadering. Alle kwaad, die je ziet buiten je, moet in jezelf potentieel bestaan, anders zou je niet weten, dat het kwaad is.
- + Als je hier met een knuppel rondgaat en een ander slaat, dan kan ik me voorstellen, dat ik een bepaalde harmonie kan bewaren.....
- Als u dan mens bent, dan zegt u niet: "Zolang ze mij niet slaan." Neen, u zegt: "Waar vind ik een grotere knuppel". Dat is menselijk.
- + Iedereen heeft een harmonie in zichzelf. Moet je dan niet proberen van daar uit dit uit te breiden? Net als een olievlek.
- U bent allemaal zo erg bezig met die wereld buiten u.
- + Ik bedoel binnen in me.

- Misschien bent u voorzien van een oliesheikdom.
Maar ik ga nog even terug naar het vorige onderwerp. Ik was er nog niet mee klaar. U zult zeggen: "Als ik nu een grotere knuppel neem, dan is dat kwaad." Neen, helemaal niet. Wanneer je die ander op zijn hoofd slaat met jouw grotere knuppel, dan kan hij met zijn kleinere knuppel anderen niet op het hoofd slaan. Dan kun je tegen jezelf zeggen, dat je iets goeds gedaan hebt en dat je anderen wat bespaard hebt. Je moet dan niet zeggen, dat het stom is, dat je gewelddadig bent geworden. Je moet alleen zeggen, dat dit afgehandeld is en je afvragen wat je nu kunt gaan doen. Dan verbind je die vent.

- + Ik kan dat niet goed rijmen met innerlijke vrede.
- Op het ogenblik, dat u wordt gedreven door angst, door begeerte en dergelijke, niet. Het is een logisch uitvloeisel van uw bestaan, wat je verdedigen moet. Dat moeten verdedigen is geen belasting vanuit de buitenwereld, dat is niet de schuld van een ander of een fout van jezelf. Dat is een essentieel deel van die wereld, waarin je nu bewust bent. Als je dat beseft, wordt je vrede niet verstoord, omdat je er niets aan gaat verbinden. De angst geslagen te worden, als het gebeurt, nu ja goed, dan gebeurt dat, maar.... in mijzelf zal ik zoeken naar een middel om dat onmogelijk te maken. Wat meer is, dan een ander onmogelijk te maken om te slaan. Niet met haat of angst, maar gewoon omdat dat bij mijn wereld hoort. Dan moet ik dat aanvaarden. De wereld is dan misschien harder dan een hele hoop mensen prettig vinden, maar ze is zuiver, eerlijk.
- + Wekt dat geen agressie op?
- Zolang u bij uzelf geen agressie opwekt, is de agressie, die u bij een ander opwekt niet van belang. Het gaat zelfs verder dan dit. Wanneer uw verdediging geen agressie is, maar eenvoudig een erkenning van de noodzaak om een bepaalde ontwikkeling te veranderen van aard, dan zult u zien, dat die ander respect voor u krijgt.

Hij hoeft ook niet bang voor u te zijn. Dat heb je vaak met kinderen. Er zijn jongens, die elkaar een hele tijd pesten, pesten, pesten, pesten. Tot op een gegeven ogenblik één van hen het geduld verliest en dan desnoods een klomp neemt en er op los tinnert. Je zegt, dat dit eigenlijk wreed is, die kinderen trekken elkaar de haren uit, slaan elkaar bloedneuzen, tatoeëren elkaar, voorzien elkaar van blauwe ogen. Het gekke is, dat wanneer die twee het uitgevochten hebben, dan geven ze elkaar de hand. Met andere woorden, een agressie, die een spontane reactie is op een bestaande toestand, maar niet in zichzelf de behoefte heeft agressie te doden, zal bij de ander eerder een aanvaarding wekken, dan een verhoging van agressie, ook als tijdelijk de agressie zich als fenomeen manifesteert. Het gaat niet om het fenomeen, wanneer we op weg zijn naar de vrede. Je kunt geen wereld maken, die suikerzoet is. Als je van de aarde een paradijs maakt, weet je wat je dan van de mensen maakt? Marsepein.

Dat hebben we helemaal niet nodig. Een mens is een mens. Een mens leeft op aarde helemaal niet om volmaakt te zijn in de uiterlijkheden. Dan zou hij op aarde niet behoeven te bestaan. Hij leeft op aarde om in zichzelf voortdurend het gevoel te hebben, dat er een Goddelijke kracht in hem is en tegelijkertijd vanuit hemzelf de ervaring te hebben, dat die kracht ook buiten hem bestaat. Dat is het belangrijke evenwicht. Dat is de weg naar vrede. Je kunt nooit vrede krijgen wanneer je bang bent om te slaan of om geslagen te worden. Je kunt alleen vrede krijgen, wanneer je slaat, niet om te slaan, maar omdat hiermee een noodzakelijk iets bereikt moet worden. Hierbij hoef je ook geen pak slaag te zoeken of een marteldood, zoals sommige mensen zo graag doen. Als je zegt, dat wanneer je geslagen wordt, dit een verschijnsel is. Je bent er niet bang voor, je moet er tegen kunnen. Als mijn voertuig er niet tegen kan, heb ik er nog zoveel over. Je hebt geen reden om bang te zijn. Als je de ervaring niet psychisch opvoert, dan is ook de werkelijke pijn niet zo erg. Je kunt er eenvoudig tegen. Je hebt het recht je te verdedigen. Als je een ander pijn doet omdat hij jouw pijn doet, dan is dat oorzaak en gevolg. Daarin is die kosmische kracht kennelijk in beiden actief. Wat deze tot stand brengt kun je niet overzien, maar je weet in jezelf, dat het goed is. Het wonderlijke is, wanneer je dat weet, dat het goed is - het is een gevoel, een emotie eerder, een aanvoelen - dan blijkt, dat wanneer je gewond bent, je je veel gemakkelijker en vlotter herstelt. Dat een ziekte minder kans heeft, omdat je zelf evenwichtiger bent. Die evenwichtigheid ligt niet alleen maar ergens in de hogere wereld, die ligt in elke vorm van kracht waarbij je betrokken bent. In elke vorm van kracht waarbij je betrokken bent, is oerkracht aanwezig, tot in de stromen, die in je lichaam pulseren, tot in de eigen activiteit in de kern van de cellen. Als je dat nu maar in de gaten houdt, zul je misschien het probleem anders gaan zien.

Weet u, de mens op weg naar de vrede, de tempel van het ik, het zijn allemaal mooie woorden.

We zeggen tempel om het plechtig te maken, maar eigenlijk is het de wereld van het ik. Dan is het niet op weg naar de vrede. Als er werkelijk vrede heerst, heb je er ook geen aardigheid in. Er zijn mensen, die altijd ruzie hebben. Als ze eens een keer geen ruzie hebben en het duurt veertien dagen, zijn ze doodongelukkig. Het is voor hen kennelijk een behoefte. Zo moet je dat ook zien.

Vrede is niet het wegvallen van alle dingen, maar het is het harmonisch zijn van alle dingen. Een vriend heeft eens gezegd, dat het uiteindelijk de harmonie is met alles wat bestaat. Dit betekent nog niet, dat ik als deel van dat geheel niet op een bepaalde manier moet bestaan en ageren. Alleen, uit het geheel aanvaard ik, voel ik, de zinvolheid van wat ik ben. Daarom probeer ik niet het op de één of andere manier te doen, ik probeer mezelf te zijn.

- + Een voorbeeldje. Ik las iets over Himmler. Dit was een milde man. De Führer was voor hem alles. Zijn hele gevoel was dus afgestemd op Hitler.
- En daardoor was de man dus niet zichzelf, maar hij was voortdurend in strijd met zichzelf. Daar hij in strijd was met zichzelf, reageerde hij op een wijze, die voor hemzelf in wezen onaanvaardbaar was. Hij werd dus meer Hitler, dan Hitler zelf, hij vluchtte daarin.
- + Hij gebruikte niet zijn verstand, maar liet zich gaan. Hij concentreerde zich op de geestesstromingen van die tijd...
- Hij was niet harmonieus met de geestesstromingen van die tijd, want hij ontkende bijvoorbeeld, dat in de Jood dezelfde kracht leeft als in hemzelf. Hij schakelde zijn verstand niet uit, hij schakelde een deel van zijn verstand uit en wel dat deel, wat hem konfronteerde met de gevolgen voor anderen voor wat hij deed. Hij ontkende de onvrede. Laten we één ding niet vergeten, dat deze Himmler daardoor ook wel een tweeslachtig, dubbelzinnig leven voerde. Dat hij dingen zei, waarvan hij wist, dat ze leugens waren.

Hij verachtte zichzelf omdat hij leugens sprak, hij ontzegde zichzelf daardoor het recht aan zijn eigen leugens te twijfelen. Dat is een emotioneel-verstandelijk proces. Het heeft niets te maken met die innerlijke kracht. Het heeft niets te maken met het kijken naar de details. Hij wilde juist de grote lijn zien. Hij keek naar een ras, dat er nooit zou komen. Hij vergat de mensen, waarmee hij leefde. Als u nu goed hebt geluisterd naar wat ik heb gezegd, heb ik u precies het tegenovergestelde gepredikt.

Innerlijk die hoogste kracht. Niet Hitler, niet de Paus, niet de Christus of wat dan ook, dat zijn alleen maar vormen. Dat zijn manifestaties. Het gaat om datgene, wat er achter zit. Dat is de kracht, die je moet beleven. In jezelf de grote lijn, het gaat er niet om hoe het zich manifesteert, hoe de leer is, welke visioenen je nu wel of niet hebt gekregen, het gaat er gewoon om, dat je in jezelf steeds weet, dat die kracht er is. Dat zij in alle dingen aanwezig is. Zolang je dat kunt voelen, kun je naar de kleine dingen kijken buiten je. Want buiten ben je niet in staat de werkelijkheid te overzien op een menselijke wijze. Dat kan niet. Dus daardoor ben je verplicht om je bezig te houden met de details, niet: "Hoe kan ik de wereld van het jaar 2000 beter maken?" maar: "Hoe kan ik vandaag wat ik juist acht, verdedigen? Hoe kan ik een ander iets van mijn harmonie, van mijn gevoel van juistheid geven?" Dat is het probleem. Dat is precies het tegenovergestelde van wat een Himmler en vele anderen hebben gedaan. Je kunt zeggen, dat de duivel God is maar in de omgekeerde vorm. Zolang jij met God harmonisch bent, is het beeld van die duivel voor jou niet acceptabel. Als je de Chaos neemt en denkt, dat daar de ordening uit komt, dan maak je een fout. Als je zegt, dat er een kracht is, waaruit alles bestaat, geordend of niet, waarin alles juist zal functioneren, zolang je die kracht beseft, dan heb je de veerkracht om je juist met de kleine dingen rond je je bezighoudend, altijd weer te bereiken, wat voor jou de hernieuwde erkenning is van de kracht in jezelf, maar nu in het andere. Ik weet niet of u het verschil voelt.

+ Waarin verschillen we van het dier. De mens is het enige wezen, dat verstand heeft, dat buiten zijn gevoelens kan treden. Een dier zou optimaal afgestemd zijn op

- Dat is een dier ook. Een dier heeft één ding niet, dat is het vermogen te beseffen wat hem beweegt. Een mens kijkt vooruit. Een dier doet dat niet, althans niet op basis van bewuste beredenering. Een dier kan heel redelijk reageren, net als een mens. Op een gegeven ogenblik staakt het. Het dier kan niet verder vooruit zien. Het moet fase na fase afhandelen. Zelfs dan is het de vraag hoe lang het zijn aandacht er bij kan houden en wat dus de drijfveer is. Kijken we naar die drijfveer, dan is dat over het algemeen het zoeken van een bevrediging of het ontkomen aan een vrees. Bij de mens is het zo, dat hij niet alleen leeft met zijn milieu rond zich, maar dat hij leeft met een besef van wat kan komen en een interpretatie - niet alleen een leer - neen, een interpretatie van hetgeen geweest is. Het is die interpretatie waardoor hij enerzijds steeds weer in de fout gaat, maar anderzijds juist een besef krijgt, waardoor hij de kern kan zien. Een dier zal niet kunnen zaaien om te oogsten, omdat het het verschijnsel, waarbij zaad wordt tot plant, niet bewust beschouwt. U zult zeggen, dat zaaien om te oogsten iets is van vooruitzien. Maar zaaien, wetend dat daardoor het gewas op komt, is niet in zichzelf vooruitzien. Je weet niet of de oogst opkomt. Het is wel nu - gezien de omstandigheden - het meest juiste wat je kunt doen. Dat is nu juist hetgeen, waar het mij omgaat. Wanneer de mens vandaag doet, wat vandaag nodig is, kan hij vandaag veel harmonisch waarmaken en daardoor de vrede kennen. Wanneer de mens vandaag probeert waar te maken, wat naar hij vermoedt over tien dagen gebeurt, dan zal elke faktor, wat niet strookt met dat plan, voor hem een verstoring van evenwicht, een belasting, een onrust zijn. Met als resultaat, dat niet alleen de voorstelling later onjuist blijkt, maar dat een voortdurende tegenstrijdigheid tot stand is gekomen, waarbij men niet alleen niet zijn beste krachten kan geven aan dat plan, maar waarbij men bovendien ongelukkig is, omdat het plan de plaats heeft ingenomen van de werkelijkheid.

Kunt u mij volgen?

- + Wij moeten dus niets doen voor de Sahelmensen, maar zij omgekeerd wel voor ons om ons te helpen bij het meer "vandaag" te leven.
- Ja, inderdaad. Nu is er één ding. U bent namelijk een westers materialist, of u het wilt of niet. Dat betekent voor u, dat u in de afweging van materiële zaken, voor uzelf de behoefte hebt om te responderen op hun nood. Dan moet u ook een beetje verder gaan en niet zeggen: "Als ik jullie help, ben ik dus beter dan jij." Je moet zeggen: "De manier waarop jullie kunnen leven is iets wat voor mij onvoorstelbaar is. Hier moet ik uit kunnen leren." Dan zou daarvoor dus uw eigen levensvisie beïnvloed kunnen worden. Dat doet u nooit. Wat het Westen weet is het juiste voor iedereen. Neen, het Westen kan veel, vanuit hetgeen het is, waarmaken voor anderen, maar het moet gelijktijdig beseffen, dat de anderen zich ook waarmaken. In de waarheid, die de anderen nu bezitten, iets erkennen van dezelfde kracht, die in de westerling op die materialistische wijze tot uiting komt. Dan leer je van elkaar. De grote moeilijkheid is, dat iedereen de ander wil beleren en ieder meent, dat hij van de ander weinig te leren heeft. Zeker in deze wereld. De Derde Wereld zou het Westen heel wat bij kunnen brengen omtrent geluk, tevredenheid, vrede, misschien van de hand in de tand leven, zeker, maar ook wel leren proeven van het kleine genot. Het kleine genot is altijd wel te vinden. Zelfs in een Sahel. Wanneer je het kleine genot niet meer ziet, grijp je naar het onbereikbare en word je gefrustreerd omdat het zichzelf nooit volledig manifesteert zoals je hoopt. Je bent blij, dat de kleurentelevisie hebt, als je al eens kijkt, mopper je over het programma.
Ik moet zo langzamerhand eindigen.

- + Kunt u nog een titel opgeven voor volgende keer?
- Ik zou graag af willen ronden. We komen dan vanzelf op een titel. Wanneer we bezig zijn met die tempel, met die oerkracht, dan zijn we eigenlijk bezig met het afbreken van de waarderingsverschillen in onszelf. De hoogste geestelijke wereld moet in staat zijn elk stoffelijk aspekt te aanvaarden. De stof moet ook aanvaardbaar zijn, in zichzelf aanvaarden kunnen, wat in die hoogste wereld bestaat. De eenheid, waar je naar zoekt, is de enige mogelijkheid om het onbekende, de oerkracht, om God, waar te maken. Als je die waarheid hebt gevonden, zal die kracht ook werken door je. Je hebt dan krachten ter beschikking. Soms oneindige krachten, soms beperkte. Dat zal door de harmonie bepaald worden, die mogelijk is. Dan is er nooit verlatenheid of krachteloosheid, die alles kan overbruggen. Daarom is het misschien voor de volgende keer wel aardig om verder te gaan en te spreken over "HCE DE KRACHT GODS WERKT DOOR DE MENS", want dat hangt zeker met die vrede samen.

Ik dacht, dat hiermede afgesloten kon worden. Het was mij een genoegen. We hebben fijn wat heen en weer zitten jennen, dat is ook erg leuk. De grootste harmonie komt niet uit de aanvaarding zonder meer, maar uit het strijden van meningen, met een erkenning van de wederkerige goedheid van bedoeling. Dan vind je daardoor iets, wat in woorden niet gezegd kan worden, maar je toch ergens aanvoelt.

Goedenavond

HET SCHONE WOORD

Vrede, haat, ken u zelve

De vrede vind ik pas, wanneer ik door zelfkennis heb beseft hoezeer de haat een ontkenning is van wat ikzelf ben.

Ik zoek naar de vrede, ik zoek overal
naar dat, wat mij vrede geven zal.
Wat mij zal overstelpen met kracht en met liefdemacht
zal brengen tot een eeuwig zoete rust,
waarin ik, door het licht gekust, kan sluimeren.

Het leven is een werkelijkheid.
Het leven is voortdurend strijd en zijn
en in de zelferkenning, ondanks de pijn vaak
van het weten om wat je bent,
daar wordt al snel het feit erkent:
ik ben mijzelve en ik moet mijzelve leven,
zoals ik ben, moet ik mij geven in de totaliteit.
Want ik ben deel van alle kracht, alle licht,
ik ben de eeuwigheid, een ogenblik in tijd belicht.
Dan zoek ik in mijzelf naar zijn, naar vrede en besef.
En als ik in mijzelf mij dan tot zin van zijn verhef en weet:
al wat er mogelijk is, in mij geopenbaard, was nodig voor het
werkelijk zijn. Het leven is de moeite waard.
Dan is de pijn van leven vaak verdwenen reeds
door dit besef.

En leer je in jezelf jezelf tot bron van zijn verheffen,
je vindt de kracht waardoor de pijn verdwijnt
en wordt tot nieuw ervaren, tot samensmelten van de jaren,
tot éénmaken van alle krachten en smoren van de onbegrepen krachten
in een erkenning van het zijn.
Ik ben, ik leef, ik ben de werkelijkheid
en in mij leeft de grote kracht.

Dat is de vrede van het bestaan,
dat wat mij voorgeleidt van sfeer naar sfeer,
van zijn naar zijn,
tot aan het einde van de tijd.
Want ziet, de vrede in mij is
des levens zinvolheid.

Goedenavond

XX
-X-
-X- C R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N -X-
-X- KURSUS: DE MENS OP ZOEK NAAR INNERLIJKE VREDE -X-
-X- DEEL IV: HOE DE KRACHT GODS WERKT DOOR DE MENS -X-
-X-
XX

Dinsdag 21 februari 1978

+ We hebben drie avonden gehad. De eerste was: de mens gekonfronteerd met zichzelf. De tweede avond had als titel: moeilijkheden op zijn weg. De derde had als onderwerp: de tempel van het ik, of wel: God in de mens. De vorige spreker heeft voor deze avond aanbevolen om te spreken over: Hoe de kracht Gods werkt door de mens.

- Daartegen is geen bezwaar.
We beginnen te vertellen hoe de kracht Gods werkt door de mens. Wanneer we willen spreken over de manier waarop God werkt, kunnen we nooit uitgaan van een bepaalde God, hoe vreemd het ook moge klinken. Het is eenvoudig zo, omdat God te omvattend is.

Wanneer je zegt: God is dit, dan heb je gelijk, maar je zegt zoveel te weinig, dat het gelijktijdig een leugen is.

Spreken over wat God is, is een paradox. Als er woorden zouden bestaan om God te beschrijven, zou Hij geen God zijn.

Wanneer je zegt hoe God werkt door de mens, moeten we eigenlijk uitgaan van ons beeld van de werkelijkheid, maar niet van de wil van de één of andere God zonder meer. Ik hoop, dat u het tot zover met mij eens kunt zijn.

Dan beginnen we eens met punt één:

Alles in de kosmos bestaat uit een en dezelfde basis, kracht. Die kracht kent vele verschillende verschijningsvormen. Eén daarvan is datgene, wat wij ziel noemen. Een andere is datgene wat je als mens belevingskracht noemt.

Aangezien de bron van alles dezelfde is, zeggen wij: de bron is God. Is dit aanvaardbaar?

Dan zeggen we verder: God is dus in alle dingen. Niet alle dingen zijn God, maar niets is zonder dat God is in datgene wat is.

Dan werkt God dus eigenlijk altijd in ons. De moeilijkheid is, dat we ons dat zelden realiseren. We denken wel, dat we iets weten, maar God staat ver weg, God staat buiten je. Wanneer je dan moeilijkheden hebt met jezelf - en dat overkomt de mens nogal eens - of wanneer je in tweestrijd staat, dan ben je al heel snel geneigd God erbij te halen. Zelfs wanneer het er om gaat een oordeel te vormen over jezelf. Je kijkt dan al heel gauw wat er in de boeken staat wat God wil, dat je zult zijn. Dat is natuurlijk niet reëel. Zoals gezegd: het is een paradox wanneer je aanneemt, dat Gods wil in zijn volledigheid kan worden uitgedrukt op een voor de mens begrijpelijke wijze. Als je een deel ervan uitdrukt, blijft zoveel ongezegd, dat het in feite weer een leugen wordt. Zeggen: God wil dit, is zo iets als zeggen: ik lieg altijd. U kent het verhaal toch?

Als je zegt: ik lieg altijd, dan zeg ik iets wat niet mogelijk is. Wanneer ik de waarheid spreek, dan lieg ik niet altijd. Het is hetzelfde als met God.

Wanneer ik zeg, dat God dit wil, dan kan dat misschien tendele waar zijn. Tegelijkertijd verwaarloos ik al het andere, zodat ik eigenlijk ook zeg, dat God het niet wil. Dat begrijpen de meeste mensen niet.

Wat is dus de basis? De basis ligt in jezelf. Wanneer je iets doet, dan is dat binnen het kader van de mogelijkheden, die door de totaliteit ontstaan. In alle dingen is God, dus de mogelijkheden, die God je geeft.

Er is niets mogelijk wat buiten God bestaat. Dientengevolge is niets - ook wanneer wij dit voor ons verwerpelijk vinden - voor God verwerpelijk, want anders zou Hij het niet laten bestaan. Als je van die redenering uitgaat, dan kom je in de eerste plaats op een punt, waarbij je zegt: wie ben ik om te zeggen wat goed of kwaad is. Wie ben ik om te zeggen wat God wil. Dat kan ik voor niemand bepalen. Ik kan het tenhoogste in mijzelve, ten aanzien van mijzelve, voelen. Dan heb je onmiddellijk weer: de waarheid is in u of het bekende en vaak mis-

handelde Sanskriet gezegde: Dit zijt gij.

Voor uzelf bent u de representant van God. Als je dat bent, dan moet je veel meer zijn dan een mens; moet je veel meer zijn dan een geest, want God is in jouw wezen. Wanneer God werkt door de mens, dan zal Hij dat niet altijd doen op een voor die mens of volgens menselijke begrippen, aanvaardbare wijze. Wanneer wij kunnen doordringen tot die innerlijkheid van ons wezen, wanneer we een beroep durven doen op dat diepste, dat onbenaderbare dat in ons bestaat en zeggen: van hieruit wil ik verder gaan, dan ontdekken we dat het toch goed is.

Onze vrede ligt niet in het feit, dat we de omstandigheden beheersen. Onze vrede ligt in het feit, dat wij ons verbonden weten met alle omstandigheden en dat wij in die omstandigheden meer kunnen zijn, dan we eigenlijk voor mogelijk houden. Is dat voor u aanvaardbaar? Als het niet zo is, moet u het zeggen.

Nu komen we met een grote moeilijkheid. Want waar zitten wij mee? Wij denken. Wat is denken? Denken is het formuleren van het bestaan. Die formulering is ook onvolledig, dat weten we. Die formulering is vaak erg eenzijdig. Dat zal bekend zijn. Je zoudt kunnen zeggen, dat onze hele formulering van het bestaan en onze gedachten eigenlijk een illusie is. Dat het datgene is, wat we uit de grote werkelijkheid plukken als onze tijdelijke werkelijkheid. Maar goed, we denken. Wanneer ik het denken ontvreemd aan de beperkingen van de redelijkheid, blijken er mogelijkheden te bestaan, die er anders niet zijn. Een heel eenvoudig voorbeeld kennen we misschien allemaal: de tandarts denkt: "Ik moet die man of vrouw behandelen. Ik heb niets om hem te verdoven." Hij hypnotiseert die persoon. Die persoon voelt geen pijn. Wanneer de hypnotiseur op de juiste wijze werkt, dan zal hij ook zeggen, dat de patiënt wakker moet worden en dat hij geen pijn zal hebben. Die patiënt voelt dan geen pijn. Anders gezegd: de schijnbaar redelijke en natuurlijk gang van zaken, gebaseerd op een toch wel vergaande kennis van het menselijk lichaam, kan worden uitgeschakeld, wanneer in het denken één schakeleartje wordt omgehaald. Als het daarvoor kan, moet het voor heel veel dingen kunnen. Er zijn mensen, die zeggen, dat ouder worden onvermijdelijk is. Is dat wel zo? Wanneer ik in mijzelf een zekerheid kan scheppen, hoe dan ook, dat ik niet verouder, wat gebeurt er dan? Het is een experiment, wat gedaan is. Het bleek, dat bij de patiënt positieve veranderingen optraden in bloedsomloop, spijsvertering, dat de spierfuncties verbeterden. Het lichaam ging zich inderdaad instellen op een leeftijd, die jonger was, dan redelijk aan het lichaam werd toegekend. Nu geloofde die man er zelf niet in, die dat onderging en zo heeft dat effect maar een paar maanden geduurd. Daar gaat het ons eigenlijk niet om. Het gaat ons er doodgewoon om te zeggen, dat er in het denken de mogelijk is om de omstandigheden te veranderen. Het redelijke is niet altijd het ware. We kunnen de waarheid van onze redelijke wereld vervangen door de waarheid van een andere wereld. Indien wij in ons besef daar helemaal in leven, dan is die andere wereld voor ons voor een groot deel waar. Ze schakelt dan bepaalde redelijke konklusies uit en brengt daarvoor in de plaats andere effecten voort.

Is dat eigenlijk niet het werken van God door de mens? Want wat doe je? Wanneer je denkt dan grijp je in feite terug naar je eigen wereld, je eigen ervaringen, dus naar de beperkingen van je persoonlijk bestaan. Op het ogenblik, dat je die rede vervangt door iets anders, dan kan dat een kwestie zijn van suggestie van buiten af. Je kunt iemand inkt laten drinken en laten denken, dat het rode wijn is en water laten drinken en denken, dat het inkt is. Elke hypnotiseur doet dat wel eens op het toneel. Kun je daar dan niet voor jezelf iets mee doen? Zelfhypnose is natuurlijk niets. We gaan ons dan alleen bedriegen ten aanzien van enkele aspecten van de wereld. Neen, we moeten teruggrijpen op die kracht. Die kracht is namelijk in staat om ons lichaam te veranderen, te beheersen, de reacties daarvan anders te maken. Als dat zo is, waarom zou het dan alleen bij het lichaam stil blijven staan? Wanneer ik naar die kracht grijp, dan moet ik ook mijn eigen uitstraling kunnen veranderen. Wanneer ik naar die kracht grijp, dan neemt ze bijna elke vorm aan, die ik als mijn waarheid kan presenteren. God vervult in ons datgene, wat wij volgens ons besef zijn. Daar is de relatie dan meteen een aardig eind mee bepaald.

+ Kun je dat overdragen aan anderen?

- Datgene, wat in jezelf bestaat kun je niet zonder meer overdragen aan een ander. Je kunt misschien wel een ander een ogenblik een werkelijkheid laten beseffen, waarin het redelijke is uitgeschakeld. Op dat ogenblik zal de ander de inwerking daarvan ondergaan op het ogenblik, dat hij tot zijn normale redelijkheid terugkeert.

Waar het mij om gaat is dit. Ik ben begonnen met de konstatering, dat alles wat is, mogelijk is en denkbaar is, we moeten zien als Gods wil. Althans datgene wat God in stand houdt. Datgene wat onmogelijk is, is niet denkbaar. Wat God niet wil bestaat niet, bestaat ook niet als een vermoeden, een gedachte, als een impuls. Het is er eenvoudig niet. Dan kan ik alles, wat binnen het denkbare bestaat, helpen waarmaken wanneer ik vanuit mijzelf de kracht Gods, de mogelijkheid geef, om zich zo te manifesteren. Kennelijk is daar een tweeënheid voor nodig. Niet alleen de kern van het goddelijke, diep in mijzelf, maar daarnaast het beeld, waardoor die Godheid optreedt.

Ik denk daarbij onwillekeurig aan de zonnemagie van Benares, een plaatsje in India. Daar is een hele tijd een magie geweest, - ik geloof, dat er op het ogenblik niet zo veel meer is - en men werkte daar met zonlicht. Om bepaalde effecten te bereiken, bijvoorbeeld het geurig maken van een stuk pas geweven doek, gebruikte men daarvoor licht. Voor nardus gebruikte men bijvoorbeeld rood licht met daarbij bepaalde concentratie en formuleringen. Op deze manier kon men dus allerlei dingen tot stand brengen.

Naarmate de lens, die tussen de zon zat en het voorwerp, dat je behandelde, een andere werd, werd het effect een andere. Dit effect echter was zodanig, dat mensen, die er niets van wisten, dat het zo behandeld was, toch zeiden: "Hé, dat doek geurt naar nardus." Of: "Wat is deze tabak goed". Dat is toch wel wonderlijk, nietwaar. Wat doen wij wanneer we denken? Wij schuiven eigenlijk ook een gekleurde lens tussen ons en de God, die in ons is. Wij filteren datgene wat door ons geuit wordt. Omdat we allemaal persoonlijkheden zijn met een eigen voorgeschiedenis, met een eigen bewustzijn, met een vaak zeer veelvoudig bestaan in verschillende werelden, zullen niet alle kleuren zonder meer kunnen hanteren. Dat is ook duidelijk. Er zijn dingen, die voor ons nog niet aanvaardbaar zijn. Het onaanvaardbare kunnen we weer niet als een zekerheid opwerpen in onszelf. Dus het goddelijke kan de effecten, die daaruit voortkomen dan ook nooit manifesteren door ons.

De konklusie is, dacht ik, een simpele. Op het ogenblik, dat mijn eigen innerlijke wereld, mijn gevoel en denken, want dat is een soort tweeënheid van ervaring, wanneer dat zich wijzigt, dan wijzigt zich de betekenis van alles wat bestaat, en wel volgens het beeld, dat ik heb geschapen.

God werkt door mij door waar te maken wat ik wil zijn, wat ik denk te zijn.

God zou van mij een monster kunnen maken, wanneer ik monsterlijk denk. Hij kan me een heilige maken, wanneer ik in termen van heiligheid denk. God kan mij een bron van kracht maken, waardoor ik anderen levenskracht kan geven, wanneer ze die niet hebben, anderen harmonie kan geven wanneer hun eigen harmonie verstoord is. Ik kan ze niet veranderen, die anderen, maar ik kan ze datgene geven wat ze nodig hebben alleen omdat ik weet, dat dit zo kan, maak ik het waar. Dan is er eigenlijk niets onmogelijk. U zegt het werken van God door de mens. Dan zeg je, dat alles wat er gebeurt voor God even belangrijk is. God maakt geen onderscheid tussen goed en kwaad, licht en duister. Het is allemaal deel van zijn uiting en totaliteit. Daarom is het niet belangrijk wat we zijn. Het is belangrijk hoe wij dit in eigen bewustzijn waarmaken. Het is ons bewustzijn, waardoor de kracht Gods gericht wordt in ons wezen. Zoals dit geldt voor ons als enkelingen, zo zal dat gelden voor een groep. Wanneer je kijkt naar de verschillende rassengeesten, dan is duidelijk dat die rassengeesten een bepaalde tendens hebben opgelegd aan het ras, dat ze regeren. Kan iemand daar onderuit komen dan werkt de goddelijke kracht door hem direkt en niet beperkt en dan is hij ontheven van alle regels, die de rassengeest aan het ras heeft opgelegd. Normalerweise zal die rassengeest een rationele en emotionele wereld scheppen, waardoor het geheel van de stoffelijke procedures dermate bepaald wordt, dat ook een geest die in diestof leeft zich daaraan als aan een werkelijkheid onderwerpt. Nodig is het niet. Wat zeker niet nodig is, is dat wij onszelf beladen en belasten met schuldgevoelens. Dat we ons bezighouden met plannen, die we eerst gaan toetsen aan.... en dan noemt u maar op: aan wijsgeren, aan bijbels, aan openbaringen, enz. We hebben ze gewoon

niet nodig. Wanneer we innerlijk weten wat we doen, dan openbaart God zich door ons. God werkt voortdurend door ons of we het weten of niet. Zodra wij beseffen, dat God door ons werkt, verandert de betekenis van de werkelijkheid voor ons, ook wanneer ze in redelijke feiten dezelfde blijven. Dan moeten we nog een stap verder gaan. We moeten dan zeggen, dat wanneer dit waar is, een verandering van mijn eigen instelling voor mijzelf de betekenis der feiten wijzigt en gelijktijdig mijzelf wijzigen en mijn uiting te midden van de feiten. Is het nog te volgen?

Daarmee heb je de essentie van het onderwerp, dat vandaag moest worden aangeboord. Wat u bent is voor u de waarheid. Wat u bent is echter maar een heel klein deel van hetgeen u zou kunnen zijn. Op het ogenblik, dat u beseft te kunnen zijn, gaat voelen als een werkelijkheid, verschuift hetgeen u nu bent naar de mogelijkheden en wordt het andere waar. God is de totaliteit van de mogelijkheden waarover wij beschikken. God is de bron waaruit wij putten voor al wat wij zijn, ook voor al wat wij uit onszelf waarmaken. Als God door ons werkt, dan doet hij dit dus eenvoudig binnen het kader van de erkende werkelijkheid. Wanneer in die werkelijkheid alles zijn betekenis heeft - en dat moet wel, anders zou God er niet achter schuilen - dan betekent het ook, dat alles wat met, in, rond ons gebeurt zijn betekenis heeft in dit geheel. Het is slechts ons beperkte vermogen om die werking van die Godheid te beseffen, waardoor wij menen geketend, gedreven te worden. Hoe vaak doe je niet iets, waarvan je zegt, dat je het niet gewild hebt. Hoe vaak gebeurt er niet iets, waarvan je zegt, dat je er niets aan hebt kunnen doen. Is het wel waar? Het behoort tot uw werkelijkheid. Het is een deel van de Goddelijke waarheid. Ook wanneer u het niet meer als zodanig beleeft, zal het deel van die werkelijkheid blijven; het is deel van Gods totaliteit. Dan is het niet belangrijk wat je bent en wat je doet. Het is belangrijk, dat je trouw bent aan hetgeen je innerlijk als juist en lichtend gevoelt. Het is belangrijk, dat je voortdurend je eigen wereld zodanig innerlijk ziet, beseft en vanuit jezelf benadert, dat de Goddelijke kracht zich daarin voortdurend kan manifesteren. Dan gaat het er niet meer om, hoe die God zich manifesteert. Er zijn mensen, die zeggen, dat er zoveel verschrikkelijks gebeurt op deze wereld. Dat is waar. Maar gebeurt het verschrikkelijke alleen omdat anderen dat willen, of gebeurt het ook omdat u het beseft? Het is maar een vraag. U kunt dan zeggen, dat u minder wilt beseffen, dat u niet meer wilt horen over de kwellingen, die mensen andere mensen aandoen. Daar kom je niet verder mee. Je maakt dan je werkelijkheid kleiner. Je kunt misschien gaan beseffen, dat er andere waarden in verborgen zijn. Je kunt datgene, wat er in ligt in jezelf voelen en vanuit jezelf uitzenden. Dan wordt het misschien gedachtenkracht. Het wordt misschien geestelijke openbaring. Het wordt misschien werkelijkheid. Daar hebben we dan weinig mee te maken. Niet de wereld rond ons is datgene waarin God zich aan ons openbaart. God openbaart zich aan ons door de wijze waarop wij de wereld beseffen. God openbaart zich en werkt door ons voortdurend om de eenheid, de samenhang der dingen, de harmonie, die de achtergrond is van alle dingen om alles in stand te houden. Kunnen wij die harmonie beseffen, zoveel te beter. Dan zullen wij ze beleven. Kunnen we ze niet beseffen, dan zullen we veel wat harmonisch noodzakelijk is, als een disharmonie ervaren, van ons afwijzen. We zullen aan de noodzaak ervan nooit geheel en volkomen kunnen ontsnappen.

De werking van God. De Goddelijke kracht door ons. U kunt tegen een dode zeggen: "Sta op en wandel". Wanneer dit beseft wordt als een volledige zekerheid, dan is er de kracht Gods, die het wonder waarmaakt. Je kunt tegen een zieke zeggen: "Genees en vergeet, dat je ziek geweest bent." Als je dit volledig als een zekerheid in jezelf gevoelt, zonder enig voorbehoud, zonder enige twijfel, zonder enige onzekerheid in je gevoelens, dan is het waar. Maar wie kan aan die voorwaarde beantwoorden? Daar zit uw moeilijkheid. Nu zijn er veel mensen, die denken, dat als God in ons werkt, dan zal God toch ook wel doen wat Hij wil en zich van ons niets aantrekken. Waarbij mens dan vergeet, dat God u gewild heeft met al uw mogelijkheden, uw stoffelijke en uw geestelijke, want anders zoudt u er niet zijn. U kunt zeggen, dat die kracht van God voor anderen is en niet voor u. Hoe kunt u dan bestaan, hoe kunt u één keer ademen, hoe kunt u ook maar één trilling

geluid opvangen, één vibratie van licht weerkaatsen in uzelf, zonder dat God er is met Zijn kracht. God is er altijd; Gods kracht is er altijd. Dan is er alleen maar de kwestie hoe u die kracht kunt benutten, kunt gebruiken.

Onwillekeurig denk je dan weer aan de technieken, die er zijn. Er bestaat een bepaalde techniek, ze behoort toch wel tot de yoga, maar dan wel tot een speciaal type daarvan, waarbij je uitgaat van het ontwikkelen van de chakrums. Nu blijkt, dat een mens een bepaalde veelzijdige gevoeligheid moet hebben van geestelijke aard om in staat te zijn voldoende kracht uit te zenden. Dat is door een leraar daar erg aardig uitgedrukt. Hij zei: "Wanneer in een mens het borstchakrum volledig opengevouwen is, dan kan hij tegen een dier zeggen: ik ben niet je prooi, ik ben niet je vijand, wees m'n vriend. Het dier zal je vriend zijn. Wanneer een mens komt, dan kun je hem daarmee niet beroeren, want deze denkt te sterk in verleden en toekomst. Wanneer nu het keelchakrum opengebloeid is, dan heb je de magie van het geluid. Die magie van het geluid betekent, dat je een ander voor een deel je wil kunt opleggen met de dwingende klank van je stem, maar je kunt hem niet beletten om de oren dicht te stoppen. Je kunt niet een zwaard tegenhouden, dat je dreigt doden. Wanneer het voorhoofdchakrum opengebloeid is, beseft je zoveel omtrent de krachten van menszijn, van menselijk bewustzijn, van menselijk leven, dat je in staat bent de energie direkt vanuit de aura te richten. Wanneer dan het zwaard tegen je geheven wordt, dan zeg je alleen maar: "Ik ben onaantastbaar," en de ander valt neer."

Het is een gelijkenis van een yogaleraar, die toch zeker ook al tegen de vijftienhonderd jaar dood is. Dit doet denken over wat ze vertellen over Jezus, in het hof van de olijven. Men zei tot hem: "Zijt gij Jezus van Nazareth" en Hij zag naar hen en zeide: "Ja, ik ben het" en zij vielen allen met het aangezicht der aarde neer, als beroerd door de bliksem. Wat is het anders, dan gezeicht kracht die omschreven wordt? U kunt wel zeggen, dat Jezus iets uitzonderlijks was, maar het was de kracht Gods, die werkte door Jezus. We weten uit een bepaalde discipline, dat die kracht op een bepaalde manier werkte in een bepaald verband. Wat moet je dan allemaal hebben om die kracht Gods dusdanig in je te laten werken en op zo'n manier, dat je het beseft en er ook nog wat mee kunt doen. Het antwoord is moeilijk en eenvoudig tegelijk.

In de eerste plaats: je moet evenwichtig zijn, jezelf niet lovende, jezelf niet beklagende, niet rouwende over wat je geweest bent, noch je verheugende over wat je zult zijn. Je moet jezelf zijn. Die evenwichtigheid is een basis. Want alleen in die evenwichtigheid ontstaat onze gevoeligheid voor alle krachten buiten ons. We kunnen daarop dan steeds bewuster reageren. Onze wereld wordt groter, ons beseft wordt omvattender. Daardoor wordt die uitingsmogelijkheid, die we aan de Goddelijke kracht in ons geven, eveneens omvattender en juist. In de tweede plaats moeten wij beseffen, dat de emotie weliswaar de drijvende kracht kan zijn voor hen, die over weinig krachten beschikken en de Goddelijke kracht niet direkt kunnen gebruiken en inschakelen. Daarnaast moeten wij beseffen, dat zij die boven de emoties staan, erkennende, dat zij zou moeten zijn zonder zich te onderwerpen aan een dwang, in staat zijn de kracht bewust te richten. Zij zullen dus altijd de Goddelijke kracht zich zo doen manifesteren, dat zij in overeenstemming is met hun wezen. Dat kan van een ander niet zo snel gezegd worden.

In de derde plaats: beseft voortdurend de kracht in jezelf. Probeer haar niet te aanschouwen, want haar aanschouwende ontstaat de droom van almacht, die je in je beperkingen nooit meer waar kunt maken, omdat je haar redelijk en emotioneel niet volledig kunt verwerken.

Aanvaard God als het Licht, dat je weg beschijnt, niet als de zon waar je in wilt kijken. Beseft, dat die kracht onmetelijk is, dat niets onmogelijk is voor die kracht, wat voor jou voorstelbaar is. In dit beseft vallen de beperkingen van je rede weg en ontstaat de vrijheid van uiting, die slechts gebonden is aan het Goddelijke, zoals het in jou leeft en bestaat.

Heeft u daar commentaar op?

- + Het is wel iets persoonlijks, maar ik heb problemen gehad met m'n ogen, waarvan cellen beschadigd waren. Toen ik het accepteerde, hebben de beschadigde cellen zich hersteld. U zegt, dat je de doden kunt opwekken. Als het moest zou ik dus de dode cellen weer kunnen herstellen.
- Die kunt u vervangen, door het aanvaarden, het beseft, dat u normaal zult zien.

- + Ik heb het toen maar laten lopen en gedacht: Het is nu eenmaal zo.
- Waardoor u dus alle onevenwichtigheden, die de schade zouden kunnen vergroten, teniet hebt gedaan.
Het volgende is dit. Als u nu daarbij een positief besef, een beeld voegt, zonder dat gelijktijdig onmiddellijk waar te willen maken, dan zult u ontdekken, dat het her-ontstaat. Het gaat hier eenvoudig om het opbouwen van nieuwe cellen. In uw lichaam zijn zoveel cellen met een zo mooie programmering, dat het lichaam elk van die cellen opnieuw kan bouwen. Het is alleen de vervaging, de ver-vuiling, gebrek aan levenskracht, gebrek aan elektrisch-magnetisch evenwicht, waardoor dat niet gebeurt.
Verouderingsprocessen zijn niet, zoals men denkt, slijtageprocessen, maar een afremming van het vernieuwingsproces. Dat kun je dus voor jezelf uitschakelen in je besef. Het zal dan ook lichamelijk verdwijnen. Dus niet willen, maar gewoon beseffen.
- + Wanneer weet je of het de bedoeling is, dat het terugkomt?
- Wanneer u zegt, dat het de bedoeling is van God, dan zegt u, dat het voorstelbaar is dat het gebeurt. Wanneer u zegt, dat het voorstelbaar is, dan ligt het binnen de mogelijkheden, die God gewild heeft, anders zou het niet voorstelbaar zijn.
Dientengevolge is elke voorstelling, afwijkende van de huidige niet een mij verzettende tegen de wil Gods, maar het is gewoon het aanvaarden, dat in het totaal van het Goddelijke andere mogelijkheden bestaan en ik mij daarmee kan vereenzelvigen. Dan verander ik mijzelf dankzij de kracht Gods die door mij werkt, omdat ik de werking van die kracht door mij heb gebonden aan een andere lens en een ander filter.
- + Opmerking over wonderbaarlijke genezingen.
- U hebt uw toestand veranderd. Het wonderlijke is, dat wanneer je je toestand verandert, verandert je relatie met die krachtbron in jezelf en ook de manier waarop ze zich door je manifesteert. Dat heb ik aldoor zitten te beweren. Het is mogelijk, maar het hangt sterk van jezelf af. Als u op een gegeven ogenblik wakker wordt en zegt, dat die dode plek nog niet weg is, dan heeft u daarmee die dode plek weer als bestaand erkend en in die erkenning dus de mogelijkheid van die dode cellen geaccepteerd in uw redelijk bestaan.
- + Dat is een gevaarlijke redenering. Je kunt denken, dat je een punthoofd hebt en elke dag denken dat je hem werkelijk hebt, maar hij is er niet.
- Die vraag kan alleen in de tijd beantwoord worden, want om een punthoofd te krijgen, kunt u natuurlijk naar een aantal kamerzittingen luisteren, dan komt het vanzelf, maar daar zou een verandering van de schedelbouw voor nodig zijn. Dat betekent, dat in de lichaamsprocessen voor een dergelijke verandering een tijd staat van tenminste zeven jaar.
Dat betekent zeven jaar in illusie lopen, nadien is ze werkelijk.
Het zou natuurlijk heel erg dwaas zijn als iemand zich een punthoofd zou wensen, je kunt een pruik opzetten, valse schedel, precies zoals u het wilt. +Ik geloof er niets van...
- Wanneer u zegt, dat u het niet gelooft, dan is het duidelijk, dat het niet waar kan worden.
Daarmee hebt u onbewust voor uzelf geformuleerd: slechts hetgeen voor mij aanvaardbaar en voorstelbaar is kan door de Goddelijke kracht in mij waar worden.
- + Mijn hersendenken aanvaardt dit verhaal als voor een gewoon mens misschien onwaarschijnlijk, maar er zit een duidelijke logika in, een duidelijke lijn. Ik weet alleen niet wat ik er mee moet doen.
- Dat is nu juist een kwestie, waarbij je gekonfronteerd wordt met jezelf. Ik heb zoëven die oude wijsgerige spreuk: Dit zijt gij, naar voren gebracht. Dit zijt gij, dat is de erkenning van wat je bent. Nu zullen veel mensen bij die erkenning uitgaan van onbelangrijkheden, uiterlijkheden. Wanneer je die uiterlijkheden nu leert vergeten, dan kom je tot een begrip van wat je essentieel bent. Wanneer je dit eenmaal bezit, dan voel je je daar ook één mee.
Elke mogelijkheid, die in dit gevoel bestaat is dan iets waardoor de kracht van het Goddelijke in je tot een vergelijkbare werking wordt gebracht. Dat is hetgeen, waarover we praten. Het gaat uiteindelijk niet over punthoofden, het gaat hier doodgewoon over het werken van de Goddelijke kracht door ons.

Wat is dat. Dat probeer ik duidelijk te maken.

- + Ik zie die Goddelijke kracht als een latent aanwezig kracht, die ik bij de schepping zolang geleden al heb meegelregen. Als ik dat probeer uit te stralen, doe ik dat dan met eigen kracht of mag ik daarvoor ook de kracht van Gene Zijde vragen?
- Dat moogt u ook. De aardigheid bij dit alles en die ziet u even over het hoofd, is het volgende. Op het ogenblik, dat u komt tot het werken met die kracht, die u hebt, waar u ze ook vandaan haalt en u bewust bent van het werken van die kracht, werkt de Goddelijke kracht door u, maar wel volgens de waarde, die u gesteld hebt in uw oorspronkelijke poging. Het is een soort lawine-effekt. Wanneer we voldoende innerlijk zeker zijn van die uitstraling - dat is natuurlijk een voorwaarde - en we zijn volledig gericht op het uitstralen daarvan, dan is het niet meer een kwestie van hoe beperkt of hoe groot is mijn kracht, neen de kwestie is, dat ik voor mij ogen het beeld moet krijgen van het effect. Zó zal het waar zijn. Dan beschikt u over zoveel energie, dat u die waarheid inderdaad kunt benaderen, maar niet volledig bereiken, omdat je namelijk een werkelijkheidsbeeld hebt van de andere, het andere waarnaar je uitstraalt. Hieraan kun je je niet geheel onttrekken. Zodra je kijkt naar de verandering, is de verandering in zichzelf niet volledig mogelijk. Dan is alleen een ontwikkeling mogelijk in de richting van hetgeen u gestimuleerd hebt, maar geen voltooiing.
- + Dit denkend doen is niet mogelijk?
- Je kunt intens één zijn met een gedachtenbeeld en het geheel daar aan aanpassen. Wanneer je zo intens denkt, dan moet je zo'n enorme noodzaak gevoelen daartoe. Dan wordt niet alleen meer bepaald wat ik denk, neen, op dit ogenblik ben ik zo zeer op dit ene doel gericht, dat alles, zelfs de materiële omstandigheden, daarmee in overeenstemming geraken. Ik zal dan ook materiëel precies weergeven wat ik aan het doen ben. Niet dat het onvermijdelijk of noodzakelijk is, dat je lichamelijk opeens dit of dat doet of in een houding gaat zitten of spreuken zegt, of gekke bekken trekt, of iets dergelijks. Het is alleen maar een weerkaatsing van datgene, wat in je gebeurt. Wanneer u ooit iemand hebt zien werken met volle concentratie, met die innerlijke kracht, om uit te stralen bijvoorbeeld, dan zult u ook hebben gezien hoe het uiterlijk van zo'n mens daarbij verandert. Hoe zijn houding verandert. Of hij zelf helemaal verandert, zelfs wanneer hij probeert om normaal verder te gaan. Zolang als dat proces zich afspeelt, is het net of hij een beetje verschoven is. Dan zit er een schaduw in, die je niet thuis kunt brengen. Dat is een feit, want wanneer u op aarde leeft, bent u een totaliteit. God kan niet alleen werken door uw ziel, zonder gelijktijdig te werken door uw geest of door uw stof. Dat is een geheel, op dit moment. Het ik-besef omvat namelijk al die factoren. De meest bewuste daarvan is de stoffelijke. De rest ligt voor u in het onderbewuste of emotioneel vlak. Wanneer emoties en denken samen vallen in een harmonie - ik zou haast zeggen in een onverschilligheid voor al het andere behalve het gevisualiseerde - en het ik daarin volledig opgaat, al wat het is, dan is hiermee die Goddelijke kracht door die mens werkzaam. Dat betekent, dat je ook niet meer afhankelijk bent van vrienden in de geest, die je helpen. Die kunnen je helpen om op gang te komen, misschien. Het is net als een zware wagen, wanneer je die in beweging moet zetten kun je dat niet alleen. Als een paar mensen je helpen, dan kom je in beweging. Dat kan de geest dan ook, dat zijn uw geestelijke vrienden. Dan komt er een ogenblik, dat u alleen achter die wagen staat en u haar alleen in beweging kunt houden. Die energie ligt in de beweging. Er komt dan - zo lijkt het - of de helling verandert. De wagen gaat vanzelf rijden, beweegt zich naar het doel toe. U kunt blijven staan. Dat is wat er gebeurt wanneer je de Goddelijke kracht overneemt. Het is net of de helling verandert. Het is net of de verhoudingen iets veranderen en het schijnbaar moeizame gebeurt opeens als vanzelfsprekend. De eerste aanzet is altijd moeilijk. Vergeet één ding niet. Er zijn een hoop mensen, die zeggen, dat je, om die aanzet te verwerven, je jezelf moet overwinnen, dat betekent echter, dat je tegen jezelf verdeeld bent. Een strijd tegen jezelf. Je moet niet jezelf overwinnen. Je moet je realiseren wat je bent. Je moet jezelf zijn. Daar ligt ook weer de fijne nuance.
- + Vraag over hetzelfde doel bereiken tov iemand, die minder kracht heeft.

/een
moment

- U zegt het wat moeilijk. Wat u kennelijk bedoeld is dit. Is de tijd, die ik er aan besteed, belangrijk. Neen, de intensiteit. Niet de tijd. Dat wil zeggen, dat u in één flits even veel kunt uitzenden als in drie dagen. Er zit wel iets naast en dat is dit. De ander krijgt wel dat beeld, die kracht, maar hij leeft met zijn eigen wereld.

hebt
Wil datgene, wat u gezonden reëel en blijvend werkzaam zijn, dan moet hij het door zijn persoonlijk besef, zijn gevoel, zijn denken dus, wijzigen, waardoor de Goddelijke kracht zich in hem kan manifesteren in de verwezelijking voor hetgeen u als mogelijkheid hem hebt opgelegd.

Als u denkt, dat u het drie dagen moet doen, dan moet u het doen, al is het alleen maar, dat u op deze manier voor uzelf iets waarmaakt, dus die kracht kunt aktiveren.

+ Als je denkt, dat hij er is, dan is hij er weer. Als je dus lang genoeg positief denkt, dat hij er niet is.....

- Je moet gewoon proberen te aanvaarden, dat ze er is, maar ze te zien als iets wat in oplossing is, verandert, verdwijnt. Dat is geen kwestie van hoge emotionaliteit. Dat is overbodig. Er is een zekere mate van ontspannenheid, om niet te zeggen, onverschilligheid voor nodig om iets tot stand te brengen.

+ Vraag over concentratie.

- Ja, omdat de concentratie dan losstaat van de opgelegde wilskracht. Het gaat er niet om met alle geweld iets uit te zenden, het gaat er om iets te beseffen.

+ Door niet te beseffen kun je ook niet uitzenden.

- Dan kun je toch iets uitzenden, maar dan zit je aan je eigen krachten vast en datgene wat je toevallig hier of daar te pakken krijgt. Hetgene, wat je tot standbrengt is dan veel beperkter dan wanneer je werkt vanuit die aanvaarde en beleefde voorstelling, waarbij je je helemaal niet bezighoudt met: "Wat gebeurt er nu of gebeurt er al wat," maar gewoon zegt, dat die kracht er is en dat het zo is.

+ Zit er iets van suggestie in?

- Natuurlijk zit er iets van suggestie in. Wanneer u goed geluisterd hebt, dan hebt u me zelfs een vergelijk met hypnose horen maken en u zult me daarnaast hebben horen zeggen, dat dit geen auto-suggestie is, ook wanneer het er op lijkt.

Wanneer je werkt met die suggestie - zoals u het noemt - dan is dat vanuit een ander waar. Voor u is het geen suggestie, voor u is het een feit. Aangezien dat dat feit verandert, wordt bevestigd in de buitenwereld, en voor allen een kenbaar feit wordt, is er geen sprake van suggestie. Er is slechts sprake van een denkbeeld, dat gekonkretiseerd wordt op een wijze, die op den duur voor anderen waarneembaar wordt.

+ Vraag over bewustwording, een ander beeld van de stof sinds wetenschap over atomen. Verandering van weerstand.

- Misschien kan dat helpen, misschien niet. Wanneer je een auto wilt starten, is het goed te weten waar het sleutelje en het gaspedaal zitten. Hoe de motor werkt, hoe de elektrische installatie in elkaar zit, hoe de benzine toegevoerd wordt, etc. dat interesseert je verder niet. Wanneer je het weet is het in zoverre gemakkelijker, dat je weet wat je doet. Het is voor een mens gemakkelijker te weten wat hij doet want dan wordt het meer aanvaardbaar en voorstelbaar.

+ Wat is het verschil tussen beseffen en voorstellen?

- Beseffen bezit een vaagheid, die op het ogenblik, dat het voorstelbaar wordt uitgebeeld wordt in een voor het ik concrete beeld of lijn. Je kunt beseffen, dat iets niet in orde is, maar wat er niet in orde is wordt pas voorstelbaar, wanneer je de verschillende feiten met elkaar hebt vergeleken en hebt gekonstateerd, dat dáár de oorzaak zit.

Ik dacht dat ik er zo met woorden heel dicht bij zat.

Het is misschien voor iedereen niet even duidelijk, dat het niet zo makkelijk is iets meteen te verwoorden. Woorden omvatten misschien een miljoenste deel van de werkelijkheid. Hoe kun je met een miljoenste deel van iets het wezen daarvan toch nog kenbaar maken, dat is de grote moeilijkheid. Dan zeggen we maar, dat we het doen in een solutie van uitstraling, dan heb je kans dat het verdunde exemplaar dan toch nog het beeld van de werkelijkheid ergens diep in de mens oproept en dat hij dat uit zichzelf dan langzaam maar zeker verder ziet groeien tot iets konkreets.

Ik geloof, dat we door de drukte heen zijn. Dan mag ik misschien gaan afsluiten. Wat we nu gezegd hebben over het werken van de kracht Gods in de mens is in feite dit. Alles wat gebeurt, alles wat is, is in feite het werken van de kracht Gods door de mens. Ook datgene wat we verkeerd noemen en wat we niet kunnen begrijpen. Al wat beseftbaar en voorstelbaar is, is vanuit ons beseft, ons weten, mogelijk, dat is het werken van de kracht Gods in ons.

Alleen wanneer wij ons meer één kunnen gevoelen met de kracht, die door ons werkt, blijkt dat onze werkelijkheid daardoor veranderen kan.

We zijn dan geen bovennatuurlijke wezens geworden. Je bent niet minder mens en meer geest of minder ontwijd of meer ingewijd, of zoiets. Dat heeft er niets mee te maken. Je bent je alleen bewuster van flexibiliteit, om niet te zeggen amorphe structuur van hetgeen je werkelijkheid noemt. Werkelijkheid wordt bepaald door de gedachte. Wanneer je de gedachte volledig kunt drijven in een aanvaarding daarvan als lens tussen de Goddelijke kracht en dat wat buiten je bestaat, dan projekteer je de Goddelijke kracht, dat wat je voelt, buiten je.

Het is voor een mens moeilijk om dat te aanvaarden. Men hoort veel liever, dat de heilige geest op hen indaalt en influistert wat men moet zeggen. Zeker, dat is een voorstelling, maar er is veel meer. Wanneer je wilt, kun je zieken genezen, de duivel uitdrijven, wanneer je die kracht in je maar beseft. Dan werkt God door jou en maakt het waar. God maakt alles waar wat in je leeft. Je begeerten en je angsten. Je verwerping en je aanvaarding. Buiten je in de wereld, zie je alles weerspiegeld wat je vanuit jezelf als het ware hebt opgebracht en zo de Goddelijke kracht deed verwezelijken. Je bent geen slachtoffer van God, je bent geen marionet van God, je bent een wezen, dat door zijn wonderlijk beseft in staat is voortdurend weer de Goddelijke kracht voor zich te doen openbaren in overeenstemming met zijn wezen en zijn mogelijkheden.

Wanneer u daar misschien nog eens over na wilt denken, dan zult u misschien achter alle logika, redelijkheid of schijnredelijkheid zou je soms kunnen zeggen, toch ook iets aantreffen wat waar is. Iets wat diep in uzelf iets van een echo heeft, maar meestal met iets als: Als dat nou eens waar zou zijn, nietwaar? Dat moet u nou niet doen. Niet: Als dat eens waar zou zijn, maar: Ik zeg het omdat het waar is. Alleen wanneer u uit wilt gaan van de waarheid van het gestelde, kunt u ook de werking van die Kracht Gods door u, later wanneer het voorbij is, juist beoordeelen. Dan zult u weten, dat de veelheden van mogelijkheden, die in u bestaan door die Goddelijke kracht, werkelijk groter is, dan alles wat u zich in de wereld ooit als mens eigenlijk hebt durven voorstellen.

Ik dank u voor uw aandacht.

HET SCHONE WOORD

Versieren, waartoe, Yin Yang

Waartoe Yin en Yang versieren met redelijkheid.

Twee zijn de krachten
Twee is het wezen
Twee is de menselijke energie,
waaruit magnetisme en levenskracht
stromen tesaam, vormen een harmonie,
die in zichzelf
zichzelf ontwijken
plots zichzelf volmaaktheid vormt
en zo in zich weerspiegeld het grote Al
zichzelf als kosmisch maakt.

Waarom, waartoe dan alle zoeken
en alle kleine mensenstrijd rond dit gaan
van sfeer naar sfeer. Waarom zoeken naar
een eeuwigheid? Waarom toch moeten wij dan leren,
versierend wat we niet verstaan, hoe ver wij in de
werkelijkheden nog zijn bezeten door waan.

Ach, laat ons toch het zijn versieren.
Laat ons leven in de vreugde en de kracht
en laat ons samen het Al omschrijven
als ons omhullend hemelmacht.
En is er Yang en is er Yin
en is er licht en duister samen
en vormen tegenstellingen in zich de namen
van een God, die men nog niet beseft....
Laat ons beleven en versieren, opdat het ik
zichzelf verheft en in aanvaarden
van de waarden, die werkelijkheid geworden zijn.
Zichzelf erkennend, deel van het grote .
Niet "Ik", geïsoleerd en klein,
maar deel van alle werkelijkheden,
deel van alle zijn en alle kracht.
Dan hoef je niet "waartoe" te vragen,
dan stamel je niet "het is volbracht",
dan zeg je: "Ziet, ik ben het zijn
met tijdloosheid en alle dagen."

De mensen maken zich heel vaak druk over dingen, waar je je niet druk over
hoeft te maken. De mensen gaan heel vaak voorbij aan zaken, die erg belangrijk
voor ze zouden kunnen zijn. Als je nu vraagt "Waarom?", dan zeg je, dat elke
mens op zijn eigen wijze zijn eigen plaats moet vinden in de totaliteit.
Er is maar één zekerheid: eens is dit voor ieder waar: ik heb m'n plaats
gevonden in de totaliteit. Waarom zouden we ons voor de rest zo druk maken,
nietwaar?

Goedenavond.

XXX
X
X O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N X
X
X K U R S U S : D E M E N S O P Z O E K N A A R I N N E R L I J K E V R E D E X
X
X
X D E E L V : G E W O O N A L S M E N S L E V E N X
X
X
XXX

Dinsdag, 25 april 1978

Gewoon leven als mens, wat betekent dat eigenlijk? De meeste mensen willen van hun leven iets bijzonders maken, dat is begrijpelijk. Stel nu eens, dat je uitgaat van hetgeen je menselijk bent. Wat heb je dan also? In de eerste plaats heb je je lichaam, met al zijn kwaliteiten, eigenschappen, eisen. Je konditionering, want je bent deel van een gemeenschap, een maatschappij. Je hebt je gevoeligheden, daarmee bedoel ik ook je paranormale gevoeligheden. Je hebt je uitstraling, je mogelijkheden om te werken met uitstraling en gedachtenkracht. Daarnaast heb je dan ook nog je geestelijk leven, al dan niet met bewuste uittrekkingen, dat ook weer een grote rol speelt in het geheel van je persoonlijkheid. Wanneer je het zo bekijkt, zit er aan het gewoon als mens leven, een hele hoop vast. Het belangrijkste item in ons betoog is altijd weer: de mens op zoek naar vrede.

Waar vind je vrede? In de eerste plaats in jezelf natuurlijk. Je moet een mate van evenwichtigheid kennen. Die evenwichtigheid kan pas ontstaan wanneer je bereid bent het leven te zien zoals het is. Dus niet vanuit een ideële toestand: "Zò zou het moeten zijn, zo zou er moeten worden gehandeld, dat zou er moeten gebeuren", maar gewoon vanuit de feiten zoals ze bestaan. Leef altijd vanuit het heden. Wat gisteren is gebeurd, daar heb je wat aan, dat is je ervaring. Dat helpt je om het heden en daarmee je acties tenaanzien van morgen nader te bepalen. Wat geweest is, is geweest. Het is voorbij. Wat het heeft gebracht, dat is een inhoud in je wezen, waarmee je vandaag moet werken. Dit helpt de mensen al omdat je niet meer zo terugschrikt voor de verandering. Leven brengt verandering. Als je god wordt bijvoorbeeld. U weet allemaal hoe dat gaat. Je begint toch wat minder vlug te worden. De spieren zijn wat minder soepel. Er komt een ochtendkuchje bij. Het lopen gaat niet zo lekker meer. Er zijn nog zoveel andere dingen.

Daar staat dan wel tegenover, dat je de staat der Nederlanden kunt aanspreken voor de AOW, maar ik geloof niet, dat dit voor vele mensen een voldoende vergoeding is.

Als je zegt, dat je tien jaar geleden nog dit of dat was, dan houd je je bezig met iets wat niet bestaat. Dientengevolge wordt je ontevreden met de mogelijkheden, die je hebt en de situatie, waarin je verkeert. Dat is natuurlijk verkeerd. In het verleden heb je veel dingen geleerd. Daardoor kun je alles wat je ziet, wat je waarneemt misschien een beetje beter beseffen. Je moet ook niet uitgaan van het standpunt: "Ik heb het geleerd, ik zal het wel uitmaken." Dat moet iedereen voor zichzelf uitzoeken. Jij weet het voor jezelf, je weet wat je kunt verwachten. Je ziet hoe de ontwikkelingen zich rond je afspelen. Daarop reageer je zoals je bent. Dat wil zeggen, zoals je lichamelijk bent, mentaal bent. Hoe je konditionering je ook zegt om te beantwoorden aan de wereld rond je. Doe je dat op die manier, dan heb je minder konfliktstof. Dientengevolge heb je grotere vrede.

Nu zitten daar een paar eigenaardigheden bij. Wanneer je namelijk een grotere vrede hebt, dan zal dit niet alleen mentaal, maar ook lichamelijk tot uitdrukking komen. Een mens, die innerlijke vrede heeft, zal meer zenuwkracht hebben. Hij kan wat makkelijker op tegen moeilijkheden, die hij lichamelijk eventueel ontmoet. Hij kan grotere inspanningen verdragen ook dan normaal en zijn aura is gelijkmatig. Dat is nu weer iets bijzonders, want die aura is een deel uitstraling.

De meesten van u zullen hierover wel voorgelicht zijn. Wanneer die aura nu volledig gelijkmatig kan zijn, dan is ze in staat daardoor harmonie van buitenaf op te nemen. Dit is een ingewikkeld proces. De zon straalt. De zon heeft meer stralingen dan u kent. Eén van die stralingen kun je vertalen als een soort astrale levenskracht. Wanneer die aura gelijkmatig is, dan is ze in staat, die kracht gelijkmatig op te nemen. Dat wil zeggen, dat je het geheel van het organisme, maar ook van kracht, die je nodig hebt voor functies, die met het stoffelijke of met het astrale in verband staan, gemakkelijker en vollediger kunt uitoefenen. Het resultaat ervan is, dat je niet alleen vrede hebt, maar dat je meer kracht vergaat. Op die kracht kom ik zo terug, hiermee kun je ook nog van alles doen.

Als u zo doodgewoon mens ment, je gaat uit van die basis, die rust dus, die u probeert te vinden, dan komt het volgende punt.

U leeft in een wereld, waarin alles benoemd wordt. Niet alleen in goed en kwaad, maar ook wat hoort en niet hoort, wat kan en niet kan, wat belachelijk is en wat niet belachelijk is, zo kun je doorgaan.

Die indelingen bestaan voor uw wereld. Voor u bestaan ze alleen zo ver, en op het ogenblik, dat u er in gelooft. Dat ze voor u waar zijn. Wat dat geheel is in feite een emotionele toestand. Wanneer u verstandelijk ingaat tegen iets, wat u innerlijk voelt als ridicuul, belachelijk, dan zult u voortdurend speuren of anderen u belachelijk vinden. Daardoor wordt de spontaniteit van uw mogelijkheden teniet gedaan. Gelijkijdig wordt de volheid van de beleving weer onevenwichtig. Ze gaat energie kosten. Ze brengt uiteindelijk een onvrede, die nog lang kan duren, want je zit je steeds af te vregen of ze je nu wel of niet belachelijk vonden.

Ingaan tegen hetgeen je in jezelf gevoelt, ook ten aanzien van die konditionering, is over het algemeen dwaas. Er zijn in je zoveel dingen, die je niet meer kunt veranderen (dat geldt voor iedereen hier. Alleen de heel jonge mensen kunnen op dat terrein misschien nog veranderen), dan is het noodzakelijk uit te gaan van de bestaande toestand. Leer echter altijd alleen voor jezelf van deze toestand uit te gaan. Wederom dus: veroordeel de wereld niet, beoordeel de wereld niet, maar oriënteer je aan de hand van je persoonlijkheidsinhoud en je mogelijkheden. Wanneer je dit doet, zul je ontdekken, dat je niet langs de lijntjes loopt van de algemeen als juist erkende zeden. Je doet een heleboel dingen, waarvan de mensen zeggen: "Nou, nou."

Je doet ook een hele hoop dingen, waarvan men zegt: "Als die zo gek is, moet hij het zelf maar weten." Voor uzelf is het juist. Het betekent, dat u juist door op deze manier te reageren, voor uzelf ook levensinteresse behoudt. Als je in konflikt komt met jezelf, dan gaat het veel moeilijker. Op die manier leef je dus ook wat beter.

Nu komt een punt, waar heel veel mensen moeite mee hebben in deze tijd: wat moet ik wel of niet eten; mag ik wel of niet roken, al die dingen.

Ik heb het gevoel, dat de aarde op het ogenblik gevuld is met een aantal mensen, die anderen zitten te vertellen, dat leven ongezond is, omdat je daar op den duur dood van gaat.

Luister goed, uw eigen lichaam heeft wel degelijk zijn eisen. Uw voeding moet aangepast zijn aan uw lichaam, aan uw werkelijke behoefte. Wanneer u meer gaat nemen vanwege een genieting, dan zult u zich daaraan ook heel vaak schuldig voelen. Doe het dan maar niet. Maak er geen wet van Meden en Perzen van, in de geest van: Ik zal nooit drinken. Zeg liever, dat je alleen zult drinken zo ver je voelt, dat je het kunt verwerken en alleen wanneer je er werkelijke een reden voor hebt. Of dat nu gezelligheid is of wat anders. Rook, maar niet overmatig, maar alleen bij gelegenheid. Hetzij dat je een spanning even wilt overwinnen, hetzij, dat het voor de gezelligheid nodig is.

Diëet houden? Best. Wanneer u op lichamelijke gronden diëet moet houden, dan kun je daar weinig aan doen. Het is dan wel de vraag of dat diëet nu wel zo gezond is als ze zeggen. Wanneer u bijvoorbeeld te maken heeft met suikerziekte, dan zegt men: Geen alcohol. Maar er zijn bepaalde wijnen - Bordeaux o.a. - die je kunt drinken.

Daardoor wordt zelfs het suikergehalte lager en niet hoger. Het normaliseert zich dus. Zo zijn er heel veel dingen. Soms kun je alleen door een bepaalde groente te eten of een bepaald kruid te gebruiken, voor jezelf heel veel vaste regels voorkomen.

Probeer zoveel mogelijk al dergelijke vaste regels een beetje te vermijden. Ik zeg niet, dat u wel of geen vlees moogt eten, wel zout of geen zout moet gebruiken. Dat moet u zelf uitvinden. Onthoud echter één ding: Bij uw diët moet u uitgaan van die zaken, waarbij u zich na aflôop prettiger voelt. Voelt u zich van bepaalde gerechten niet prettig, al zegt iedereen, dat ze gezond zijn, vermijd ze rustig een beetje. Op die manier krijg je in je eigen levensgewoonte meer gang.

Elke mens, wie je ook neemt, heeft zijn eigen ritme. U weet het allemaal, de een werkt 's morgens beter, de ander in de namiddag. Weer een ander 's avonds of 's nachts.

+ Nooit!

- Nooit komt zelden voor. We hebben het hier niet over prestatie in sociale zin, maar in activiteiten. Wanneer u nu weet, dat u tot een bepaald type behoort, moet u niet proberen uzelf te dwingen toch zoveel mogelijk normaal te werken. Wanneer u een middagwerker bent en u zit op kantoor, kijkt u dan 's morgens alleen naar de onbelangrijke zaken, leg de belangrijke maar opzij. In de middaguren zult u beter, sneller en juist kunnen beslissen. Wanneer u huishoudelijke bezigheden hebt, kan het zijn, dat u eigenlijk een avondwerker bent. Misschien kunnen zich dan, dat ligt ook aan uw huisgenoten natuurlijk, een deel van de activiteiten na afloop van het tv-programma voltrekken. Tegen stofzuigen zal wel bezwaar zijn, maar er zijn veel andere dingen, die je overdag kunt laten liggen om ze 's avonds te doen. Probeer zoveel mogelijk je activiteiten aan te passen aan je eigen activiteiten-ritme. Daardoor ben je ook al in staat beter te functioneren.

Leven als een gewoon mens, dat is vaak een kwestie van: kan ik voldoende juist functioneren. U bent als mens natuurlijk toch wel meer dan een lichaam alleen. We hebben een denkvermogen. Een denkvermogen heeft een mate van oefening nodig. Denken is iets dat zwakker wordt naarmate je het minder doet. Probeer dus, al is het maar een oefening, bepaalde dingen te overwegen, of dat nu de problemen van de minister van binnenlandse zaken zijn of de kwestie van de werkloosheid of mijnentwege het voor of tegen van de neutronenbom, houd u zich er een mee bezig. Denk er eens over na. Probeer gewoon objektief zo goed u kunt dingen tegen elkaar af te wegen. Deze manier van denken helpt u om - wanneer u over eigen zaken denkt - reëler, sneller en juiste te denken.

Een getraind denkvermogen heeft nog veel meer mogelijkheden. Een getraind denkvermogen betekent ook een getraind herinneringsvermogen. U kent het spelltje van Kim? Kipling heeft dit in zijn boek Kim beschreven. Het is een kwestie van observatietraining, gewoon kijken naar een aantal voorwerpen gedurende een bepaalde tijd. Dan zeggen wat je gezien hebt nadat je ze niet meer kunt zien.

Kijk bijvoorbeeld naar een etalage, probeer ze in je op te namen, niet als een afzonderlijk iets. Draai je om en som voor jezelf op wat de belangrijke dingen zijn, die je er in gezien hebt. Draai terug en kijk weer. Wanneer u de krant openvouwt, moet u in plaats van eerst te gaan lezen, dat blad, die koppen in u opnemen. Even de krant omdraaien en uzelf afvragen wat die koppen ook al weer waren. Wat voor foto's stonden er ook weer?

Er zijn mensen, die zeggen, dat als je oud wordt, je geheugen achteruit gaat. Wanneer je een fiets hebt en je laat hem drie jaar achter in de schuur staan, dan moet je ook niet verwachten, dat je er ineens op kunt wegsprinten.

Wanneer je een geheugen alleen maar gebruikt om er uit te grabbelen wat er in jouw jeugd of in jouw tijd allemaal het geval was, dan zal langzamerhand die opname van feiten en daardoor de reaktiemogelijkheid afnemen.

Train je. Je hebt er niet veel tijd voor nodig. Als je het elke dag 5 minuten doet is het meer dan genoeg. Er zijn een heleboel mensen, die zeggen, dat hun ogen zo ontzettend zwak worden. Nou goed, probeer er wat aan te doen.

Zet iets neer waarvan u weet wat het ongeveer is, op bijvoorbeeld 5 meter afstand. Wel in behoorlijk licht. Nu ga je met één oog dicht met het andere proberen te kijken totdat je het zo helder mogelijk ziet.

Daarna hetzelfde met het andere oog. Daarna met twee ogen. Stel je er op in, dat je dat punt scherp wilt zien.

Wanneer je het daarna dan eens op 2 meter en dan op 10 meter zoudt zetten, dan zul je op die manier de aanpassing van je ogen aanmerkelijk vergemakkelijken.

Ook al weer: training kan ons helpen de hersenen juist te gebruiken, beter te herinneren, maar ook om onze zintuigen beter te gebruiken.

Levens als een gewoon mens wil ook zeggen, dat je de moeite moet nemen alle capaciteiten, die je hebt te trainen.

Nu we toch bezig zijn. Elke mens heeft een voorstellingsvermogen. Iets voorstellen wil zeggen: je ogen dicht doen en een beeld of voorstelling opbouwen, waarvan je precies weet wat ze is. Niet een willekeurig droombeeld, maar iets reconstrueren. Een bloem bijvoorbeeld of iets anders. Als u tijd over hebt kunt u dit ook een paar keer doen. Hierdoor train je je voorstellingsvermogen. Dat wil zeggen, dat je indirect je gedachtenkracht traint plus je wil. Want er is een zekere wilskracht nodig om zo'n beeld zo lang vast te houden, dat je alle details volledig beseft. Als je dan toch bezig bent: wanneer je iemand wilt helpen op afstand - dat komt vaak voor - dan kun je, omdat je geleerd hebt je te concentreren, omdat je redelijk logisch denkt, zeggen: "Ik ga proberen die mens te helpen, ik heb daar alle kracht voor nodig."

Het eerste wat je dan moet doen is, zorgen dat je innerlijk zo rustig mogelijk bent. Ontspan je even. Daarna bouw je een beeld op van degene, die je wilt helpen of de hulp, die je wilt verlenen en zeg dan tegen jezelf, dat je kracht uitstuurt. Stel je voor, dat die kracht uitgaat. Alleen door deze voorstelling kunt u als het ware telepatisch hele krachtstromen uitstoten. Zelfs op zeer grote afstand zal dat anderen bereiken. U bereikt ze met een vorm van levenskracht. Het is hetzelfde met telepathie. Wist u, dat u allemaal telepatisch bent of niet? Elke gewoon mens is telepatisch in meer of mindere mate. De meeste mensen zijn zich daarvan niet bewust. Willen we gebruik maken van deze capaciteit, als we willen zenden, dan moeten we precies weten aan wie. We hoeven niet te weten waar. Wel weten wie. Dus moeten we een voorstelling opbouwen. Daarna met zo korte en zo eenvoudig mogelijke woorden de boodschap overbrengen. Dus niet: "Jan kom nou hier, want ik ben ziek." Als je Jan al bereikt, dan denkt hij: "Wat heb ik daar nou. Muziek?" Dat vervalst zo gauw. Dus doodgewoon, beeld van jezelf en het woord ziek en het woord kom. Op deze manier kun je dus boodschappen overdragen. Je moet ze ook kunnen ontvangen, hetzij van een bepaalde persoon of alleen maar ontvankelijk zijn voor eventuele invloeden, die je in je nabijheid voelt, moet je je ook weer ontspannen. Het enige wat we dan doen is, dat we alles in ons op laten komen. Niet selekteren, niet vragen wat het betekent. We geven onszelf de opdracht er een aantekening van te maken. U zult zien, dat u op die manier telepatische indrukken gemakkelijk op zult nemen en dat u zich steeds meer daarvan bewust wordt.

Leven als een gewoon mens houdt ook dat in.

U zult zeggen, wat heeft dit allemaal te maken met vrede in de mens. Wanneer je meer kunt doen, wanneer je het gevoel hebt, dat je voortdurend functioneel bent, dan is dit - gezien je menselijke achtergrond - op zichzelf al het vinden van een rustpunt. Wanneer je bezig bent te zeggen, dat een ander zus of zo moet, dan komt de onvrede, dan komt het onkontroleerbare. Maar van jezelf uit kun je die vrede gemakkelijk handhaven, je kunt hem makkelijker vinden.

Ben je telepatisch gevoelig, dan heb je in de eerste plaats veel minder het gevoel geïsoleerd te zijn. Ook dit betekent weer, dat je gemakkelijker vrede vindt. Het is niet zo belangrijk bijvoorbeeld, dat je tussen de mensen bent of dat ze je erkennen, want dit kan gecompenseerd worden.

Je ontvankelijkheid voor telepatische signalen, die ook uit de geest binnenkomen, betekent ook weer een aanvulling van je belevingswereld. Hierdoor zul je vaak stoffelijke tegenslagen gemakkelijker kunnen compenseren. Je kunt je rust gemakkelijker bewaren, daardoor je energie gemiddeld hoger houden en tengevolge daarvan ook meer vrede in jezelf kennen. U ziet het, het hangt allemaal samen.

Dan is de kwestie nog van de geest. Er zijn mensen, die voortdurend bewust uit willen treden. Vaak doen ze me denken aan mensen, die geen geld hebben en toch een weekje in een luxe hotel willen logeren. Afdwingen heeft heel weinig zin. Alleen wanneer je bepaalde trainingen doormaakt, kom je als vanzelf wel tot die bewuste uittreding. Is het zo hard nodig? Is het voor u werkelijk nodig om te weten wat voor een weer het is in Madrid om uit te maken wat u hier in Arnhem zult dragen? Dat is heel vaak wat mensen doen. Ze zeggen, dat je moet uittreden om die andere wereld te leren kennen. Neen, je moet deze wereld kennen. Het zijn de kondities van deze wereld, waarmee je rekening hebt te houden. Die uittreding kan dan een ontspanning betekenen, het kan het vinden van een geestelijk evenwicht of een verrijking betekenen, maar ze is niet zonder meer noodzakelijk. Als je vrede wilt vinden moet je, dacht ik, toch wel een klein beetje rationeel te werk gaan.

Wat hebben we dan verder nog. Naast die uittredingen, sommigen van ons zullen ook op aarde wel geestelijke taken te vervullen hebben. Dan zijn die mensen heel vaak zo, dat ze zeggen, dat het geen taak is eigenlijk, maar een voorrecht. Dat is precies zoals je het bekijkt. Wanneer u een bepaalde taak voltooid hebt, dan is het niet meer nodig om er mee bezig te zijn. Dat wil zeggen, dat als het een geestelijke taak is, dat alle geestelijke impulsen die er mee samenhangen, wegvallen en dat daardoor misschien weer andere mogelijkheden of impulsen ontstaan. Wanneer je nu terug blijft hunkeren naar wat je gehad hebt krijg je onevenwichtigheid, minder kracht en minder mogelijkheid, dat je dus weer iets bereikt ook. Als je het zo'n beetje kunt overzien, dan zeg je, dat het is geweest, dat je hebt geleerd, dat je verder gaat zoals je nu bent. Je zult dan heel vaak ontdekken, dat je op een andere manier gaat functioneren. Dat je in je kontakten met medemensen, maar ook eventueel met geestelijke krachten, geheel andere beleving op gaat doen, andere ervaringen, andere mogelijkheden. Ook dat draagt er weer toe bij, dat je een mate van vrede en ook tevredenheid kent. Nu heeft een wijsgeer eens gezegd: "Tevreden zijn wil zeggen, gelukkig zijn met dat wat is en je voorbereiden om er morgen meer van te maken." Met andere woorden: tevredenheid kan nooit daadloosheid zijn. Vrede in zichzelf, hoe verleidelijk het ook is om te rusten, mag geen daadloosheid worden. Iemand die zegt, dat hij de innerlijke vrede heeft en dat hij de wereld aan zich voorbij laat gaan, die maakt dezelfde fout als iemand, die uitgeput in een sneeuwstorm zegt, dat hij even gaat rusten. Dan inslaapt en aan onze kant zegt: "Verrek, ik wist niet dat het zo koud was!" Leven betekent activiteit. Dat is iets, waaraan men wel eens voorbijgaat. Je kunt niet gewoon alles naast je neer leggen. Je kunt niet zeggen, dat je jouw deel van de wereld nu wel beleefd hebt, dat je alles hebt gedaan wat je moest doen en dat je niet meer hoeft. Zolang u leeft en vrede wilt vinden, tevredenheid wilt ervaren in de positieve zin van het woord, dan zult u ook voortdurend iets moeten doen, iets op moeten bouwen, iets zoeken, iets waar moeten maken.

Daarmee heb ik geloof ik het eerste gedeelte volledig behandeld. Ik heb nog wel meer noten op mijn zang, maar laat ik u eerst vragen of u er commentaar op hebt.

+ Hoe zit het met een kluizenaar?

- Dat ligt aan de kluizenaar. Er zijn kluizenaars, die alleen maar heilig zitten te zijn in eenzaamheid en die bereiken niets. Het enige wat ze hebben is een reeks van angstdromen, waarin ze hun heiligheid verliezen zonder het te beseffen. Een kluizenaar echter, die voortdurend bezig is, zal ook lichamelijk zichzelf bepaalde taken opleggen. Hij zal dus ook lichamelijk bezig zijn. Hij zal daarnaast ook bepaalde geestelijke oefeningen hebben en hij zal - dat is heel erg belangrijk - openstaan voor alle signalen, die hem bereiken. Hij zal dus als het ware telepatisch helper zijn en daarnaast ook de mensen, die in zijn nabijheid komen niet weggagen, maar helpen zo goed hij kan. In dat geval bereik je

heel veel. Die kluzenaar is iemand, die alleen staat omdat hij eigenlijk buiten de maatschappij wil leven. Dat wil zeggen, dat hij afstand wil doen van de konditionering van de maatschappij om ze te vervangen door zeg maar een persoonlijke konditionering, die voor hem veel juister past bij een kosmisch geheel. Zolang dat de enige reden is, is die kluzenaar erg belangrijk. Mag ik u aan één ding herinneren? Ingewijden, die vroeger in Tibet en nu nog wel in delen van de Kakorum en Nepal in de bergen wonen of de heilige mannen, die zich in India nog wel hier en daar ophouden, hebben één gewoonte. Na een paar jaar, meestal na drie jaar gaan ze voor een aantal maanden naar de mensen toe; ze leggen dan ook alle tekenen van hun heiligheid en uitverkozenheid af. Zeg maar, dat ze gewoon door de modder rollen. Ze gaan wonen in een arme buurt, ze maken alle ellende mee. Wanneer ze dat beleefd hebben, gaan ze weer terug. De goede kluzenaar is iemand, die niet vervreemd van de wereld, maar die voortdurend de kennismaking met de wereld vernieuwende, probeert schijnbaar buiten haar lotsverbondenheid staande een impuls aan de wereld te geven, waardoor ze haar eigen lot kan verbeteren.

+ Doen die dat voor zichzelf of de wereld?

- Er zijn er heel veel, die het voor de wereld doen. Er zijn er misschien nog veel meer, die het voor zichzelf doen. Er zijn heel veel mensen, die in de zin van religieuzen ook trouwens, de wereld proberen te ontvluchten. Die zeggen, dat ze met die hele wereld niets meer te maken willen hebben. De redenen, die hen daartoe brengen kun je vaak als volgt samenvatten. Ze willen niet meer zelf beslissingen treffen, ze willen een geborgenheid en een zekerheid en ze willen nog een uitverkiezing bovendien. Dat is alledrie "ik" wil. Dat maakt wel duidelijk, dat het niet goed zit. Er zijn ook mensen, die religieuzen worden om te gaan helpen. Ze willen bijvoorbeeld in ziekenhuizen werken. Als ze dat doen of iets dergelijks en daar hun leven aan geven en op dat punt ook zelf beslissingen durven nemen, dan leven ze misschien vollediger dan anderen, die een normaler leven hebben. Daarom kun je niet zeggen, dat het zus is of zo. Het hangt van de mensen zelf af.

+ Hoe weet je voor jezelf, dat je het goede soort vrede te pakken hebt?

- Wanneer u in uzelf werkelijk vrede hebt, dan ziet u altijd weer iets wat u morgen nog kunt doen, meer voor een ander dan voor jezelf. U ziet dus altijd iets wat gedaan moet worden. Als je dat ziet, dan kun je zeggen, dat je wel de goede soort vrede hebt. Als je het gevoel hebt, dat het jou goed gaat en dat de rest kan b...., dan doe je het absoluut verkeerd. Dat is een heel eenvoudige graadmeter. Ben je voortdurend met jezelf bezig, dan denk je, dat die wereld het maar uit moet zoeken. Je hebt dan niet de goede soort vrede. Heb je in jezelf de zekerheid, dat het goed is, dat je alles aankunt plus een taak in het vooruitzicht steeds weer, dan heb je de goede sfeer te pakken.

+ Vraag over het bereiken van overgeganen.

- Dat is één van de vele mogelijkheden daarin. U moet wel begrijpen, dat je die ander niet altijd kunt bereiken zoals je wilt of het antwoord zult krijgen zoals jij verwacht. Ik heb er enig bezwaar tegen. Wanneer je dergelijke contacten nl. probeert op te nemen, dan is dit heel vaak een sterk suggestief proces. Nu kun je daarbij zo ver gaan, dat je in feite zelf praat en daarbij de antwoorden in de mond legt van iemand, die niet aanwezig is om zich te verdedigen. Daar moet je dus erg voor uitkijken, dat je nooit probeert om een antwoord of een probleem af te dwingen van een dierbaar overgegene. In dat geval zul je heel vaak ontdekken, dat je eigenlijk met jezelf bezig bent. Dan ontdek je het meestal te laat en je kun dan niet anders of je moet het weer gaan verwijten aan degenen in de sfeer, want voor jezelf wil je het niet erkennen. Dus wordt je eigen evenwicht steeds sterker verstoord, je mogelijkheid tot projectie en ontvankelijkheid wordt kleiner, je behoefte aan dat contact wordt gelijktijdig groter en voor je het weet dobber je in een waanwereld. Je moet er wel voorzichtig mee zijn. Wanneer u aangesproken wordt, geef antwoord, maar ga niet iemand aanspreken, daar anders het gevaar te groot wordt, dat u zelf het antwoord verzint, dat die antwoord om welke reden dan ook niet geven kan, wil. Ik wil niemand betuttelen, het is gewoon proberen om te zaak nuchter te zien.

Leven gewoon als mens, betekent ook begrijpen, dat er een aantal beperkingen zijn. Dat je eigen voorstellingsvermogen bepaalde trucjes uit kan halen met je. Laten we het zo zeggen.

- 4 Wat heb je er aan om dit te weten. De nieuwsgierigheid staat mij tegen.
- Dat is uw persoonlijke visie. Daar heeft u m.i. recht op. Aan de andere kant zijn er mensen, die niet alleen maar vertrekplaats en eindbestemming willen weten, maar ook welke plaatsen ze passeren als ze in de trein stappen. Neemt u het iemand kwalijk, wanneer hij in het spoorboekje kijkt?
- Voor je passeert. Je kunt dan ook wel zeggen, dat die trein wel omgeleid zal worden. Dat is mogelijk. Je komt dan ergens anders langs. Het hoeft niet altijd te kloppen. Ik heb er geen bezwaar tegen op zichzelf, dat je dat wilt bezien. De grote fout is, dat mensen vandaag reeds gaan leven of de voorspelde toekomst reeds waar kan zijn. Dat moet je niet doen. Dan verlies je de werkelijkheid. Omdat je daarom ook steeds bezig bent je in te stellen op zaken, die voor jou niet reëel aanwezig zijn, krijg je veel meer verstoring van evenwichtigheid en daardoor grotere onvrede. Vandaar mijn bezwaar. Alleen beperkt dus, niet zo algemeen als u het stelt.

We gaan afsluiten zo langzamerhand.

Ik heb geprobeerd om u over die gewone mens het één en ander te vertellen. Ik heb het ook tamelijk nuchter gedaan.

Toch zijn er dingen, die je niet moogt vergeten. Ergens, buiten de tijd, zijn we allemaal één geheel. De scheidslijnen, die wij zien, zijn onderscheid en niet scheiding. De grenzen, die wij zien, zijn niet echt. Ze zijn een beseftsverdeling, een werkingsverdeling, die buiten de tijd niet bestaat. Zo zijn we, dus ook met al onze factoren als we mens zijn, dus ook onze lichamelijke, deel van dat geheel. We zijn niet zo afzonderlijk. Het belangrijke is helemaal niet, dat wij nu bereiken, wat nu goed lijkt, maar dat we voortdurend beantwoorden aan datgene wat we buiten de tijd zijn. In welke wereld of sfeer u ook zult komen, wat u ook bereiken zult, dit blijft waar. Wanneer je die vrede zoekt in jezelf als een gewoon mens, dan is het altijd goed om je te realiseren, dat het gebeuren in feite onbelangrijk is, zolang het gebeuren vanuit jou maar zo juist mogelijk benaderd wordt. Voor jezelf en in kosmische zin telt minder wat je bereikt, dan datgene wat je bent. Het is belangrijker te zijn dan te bereiken. Wanneer je denkt in termen van licht en duister, zoals heel veel mensen doen, dan moet je jezelf ook steeds te beseffen als een deeltje licht. Niet omdat je geen duister bevat, maar omdat licht voor jou een erkenningsmogelijkheid betekent om vrede en harmonie te vinden. Voor jou is het vaak gelijktijdig de steun, die je nodig hebt om als een gewoon mens in een gewone wereld toch nog juist te zijn, juist te handelen en gelijktijdig innerlijk vrede te kennen.

Wat er gebeurt op aarde is zo belangrijk niet. Als je alles bekijkt op aarde met die hele mensheid, nou, laten we een heel royaal zijn, 100 miljoen jaar. Nog zo'n 100 miljoen jaar, dan is ondertussen de zon weer in een nieuwe fase gekomen en zal er geen mensheid op aarde meer kunnen bestaan. Dan zullen er andere levensvormen zijn. Dat kun je zo ongeveer uitrekenen. Als je al die miljoenen jaren, die u zo onoverzichtelijk lang toelijken, bij elkaar pakt, wat is dat dan eigenlijk wanneer we rekenen in termen van miljarden jaren. Dan is het maar een heel klein percentage. Ga je dan beseffen, dat zelfs miljarden jaren niets anders zijn dan één vonkje licht van de werkelijkheid, wat komen die paar jaren van u er in feite op aan? Wat je bent, dat is belangrijk. Wat er gebeurt is niet zo belangrijk. Als die aarde vergaat, denkt u dat het leven daarom uit is geroeid? U leeft voort en alle mensen leven voort. Alles wat leeft bestaat verder. Het zal misschien op een andere planeet moeten incarneren, met de nodige moeilijkheden desnoods, mogelijk. Het leven gaat verder. De sferen kunnen niet door een atoomexplosie worden weggevaagd. Een zon, die nova wordt blijft bestaan. Het leven, het ik gaat voort. Daarom zijn de dingen in de tijd minder belangrijk. Daarom is het ook niet zo belangrijk om naar resultaten te kijken. Je moet kijken naar poging, naar wat je bent, wat je probeert te zijn. Je moet je afvragen hoe je jezelf ervaart en daarmee vrede hebben. Dat laatste is moeilijker dan je denkt, want je zoudt altijd anders willen zijn, meer willen zijn, omdat u altijd probeert u te identificeren

met iets of iemand, die u vereert; dat kunt u niet. Ze zeggen: "De navolging van Jezus". Als ik nu kon zijn als Jezus. Dat kun je niet zijn. Je kunt misschien een goed Christen zijn, dat ligt binnen je eigen mogelijkheden. Werk met je eigen mogelijkheden, niet met datgene, wat je bij een ander ziet. Zeg niet: "Als ik nou eens Marilyn Monroe was". Nou goed u moogt zelf ook kiezen, u zoekt het maar uit. Als je geen Marilyn Monroe bent, heb je toch persoonlijke eigenschappen. Maak van die persoonlijke eigenschappen het beste. Imiteer niet een ander, want dat zul je altijd onvolkomen doen en u zult voortdurend meer in konflikt komen met datgene wat je werkelijk bent. Het is zelfs zo, dat wanneer u alleen maar uw haar blondeert, dan komt u al in strijd. Er komt dan een ogenblik, dat u zegt, dat die zwarte scheiding al weer te zien is en dat u het bij moet werken. Het is toch zo. Realiseer u dat. U kunt u vermommen zoveel u wilt, u kunt doen alsof, zoveel als u wilt, maar u kunt niet wezenlijk uzelf veranderen. Wanneer datgene wat u pretendeert te sterk afwijkt van wat u bent, zult u in steeds grotere moeilijkheden komen en daardoor innerlijk steeds minder vrede kennen.

Een mens, die op zoek is naar vrede moet in de eerste plaats zich aanvaarden. Daarnaast moet hij proberen zoveel mogelijk zichzelf te zijn. Zoveel mogelijk, want je kunt niet jezelf aan een ander opleggen zonder gelijktijdig in een konflikt te komen, die je eigen zekerheden aantasten.

+ Vraag - onverstaaanbaar.

- U kunt zichzelf meer bewust worden van het wezenlijke dat in u bestaat.

Er is een verhaal, dat hoort bij de loges thuis over de welbehouden steen, u kent het allemaal. Een welbehouden steen zou willen zeggen dat je jezelf tot iets anders moet maken dan je bent. Maar wie heeft je gemaakt? De grote Bouwmeester. Als je grote Bouwmeester je gemaakt heeft en jij gaat er wat aan veranderen, weet je wat je dan zegt: "Ik weet het beter dan de grote architect." Ik weet het beter, nou dat weet je niet. Je moet proberen om de steen, die je bent - om in die termen nog verder te gaan - van alle verontreinigingen en aangroeisels te ontdoen, zodat je in haar ware gedaante past in de tempel. Dat is, dacht ik, eigenlijk het criterium van een gewoon mens zijn. Een gewoon mens zijn, wil zeggen dat wat je bent eerlijk, volledig en oprecht zijn en jezelf niet proberen te vervormen tot iets wat je niet bent. Wees jezelf zo zuiver en zo puur als je kunt. Veroordeel de wereld niet. Beoordeel de wereld alleen wanneer het nodig is in verband met actie en laat het verder achterwege.

Wees voortdurend tevreden met wat er nu bestaat, hoe moeilijk het u in het begin ook valt. Eerst wanneer u aanvaarden kunt wat er nu is, kunt u daaruit het juiste besef krijgen van wat morgen moet zijn en de kracht in uzelf kunt verzamelen het ook morgen waar te maken.

Dat is eigenlijk de manier om als een gewoon mens te leven en toch de vrede, die buiten alle tijd je deel is niet te verliezen in je besef van de tijd.

Mag ik het daarbij laten.

Dank u wel.

HET SCHONE WOORD

In het duister is bewegen, is een zoeken
is een kracht.

De zon lacht reeds de aarde tegen,
maar rond het zaad
heerst nog de nacht.

In een zoeken en een wringen
zich ontvouwend al weer door,
zoekt de plant, haast onbewust nog,
naar de zon haar eigen spoor.

In een kiemen en een spruiten
nu de zonne tegemoet,
vindt de plant voor het eerst
het leven met de wind,
de zonnegloed,
met het duister en de regen.

En erkennend wat zij is,
kan zij nu zichzelf ontplooiën.
Kan zij groeien en zo toeien
dat, wat nu de aarde is.

In het duister, half verborgen,
diep begraven in de stof,
zoekt de ziel een eigen leven,
fluistert reeds haar Schepper lof.

In het duister voelt ze stralen
van een zon, die haar nog niet bereikt.
En zo streeft ze en ontwikkelt
tot ze eindelijk bereikt het ogenblik
van het eerste lichten,
het eerst beleven van het bestaan,
waarin licht en wind en regen,
ja, de kosmos als eigen zegen,
als deel van God,
als deel van macht.
Dan wordt de ziel langs eigen wegen
deel van eeuwigheid en pracht.

Natuurlijk "de mens is een tempel van God", zeggen ze dan. Het is waar. Maar God woont niet in zijn totaliteit in je. Dat is de vergissing, die men maakt. Men denkt, dat men moet beantwoorden aan het hoogste ideaal, aan het edelste beginsel, dat men als het ware God in zijn geheel moet vertegenwoordigen in de wereld waarin men bestaat. Maar kun je dat? God is een veelheid. Hij omvat de totaliteit van de bekende ruimte, van alle parallele werelden, die daarbij bestaan. Hij omvat het geheel van alle werelden en sferen, waarin de geest leeft en alle werelden, waarin krachten zijn, die -menselijk gezien - nog onomschrijfbaar blijven. Waarom zou je dan dat geheel willen weergeven? Is het niet voldoende dat deel van wat in je leeft waar te maken? Dat betekent, dat je nooit idealen kunt gaan koesteren, die verder gaan dan je eigen mogelijkheden. Dat wil zeggen, dat zelferkenning de eerste basis is waarop het innerlijk en esoterisch bestaan gegrondvest moet zijn. Dan zie je, dat in die dromen er twee factoren optreden. De eerste is, wat je bent; de tweede is, wat je wilt.

Nu kan ik het willen alleen waarmaken wanneer ik uitga van hetgeen ik ben. Het is de oude bekende spreuk, het is het "ken uzelve", inderdaad. Wanneer je weet wie je bent, weet je hoever je kunt gaan, wat je kunt doen, wat je moet laten. Er is een innerlijke richtlijn. Dat wil zeggen, dat het vinden van die innerlijke richtlijn ook innerlijke zekerheid betekent. Die zekerheid is niet gelegen in het besef, dat je na de dood hier of daar terecht zult komen. Ook dat zijn voor een groot gedeelte droombeelden. De innerlijke zekerheid is eerder de erkenning van juistheid ten aanzien van je innerlijk wezen.

Je moet jezelf vormen tot je beantwoordt aan jezelf. Dat betekent ook, dat alle kracht, die in je is, dat alle gevoeligheid, die in je bestaat, zonder meer gehanteerd kan worden.

Een mens, die op weg is naar de vrede, zal eerst vrede moeten sluiten met zichzelf voordat hij ook maar in staat is enige vrede te vinden met zijn wereld en met zijn God.

Wie daaraan voorbijgaat, faalt.

We hebben allemaal de neiging een beroep te doen op hogere krachten: God zal mij helpen; de geest zal mij bijstaan; de heilige zus of zo; de heilige martelaar; onze voorganger en leraar; onze goeroe in de geest of in de stof. Wees nou eens eerlijk, kunnen die iets veranderen aan je? Kunnen die werkelijk jou tot iets anders maken wanneer je dit niet eerst zelf doet? Zeker, je kunt er kracht in vinden. Je kunt er leiding door vinden. Je kunt misschien een ogenblik verpozing vinden in je strijd, in je onrust, dat is waar. Je kunt niet verder gaan dan dat. De rest moet je zelf doen.

Wanneer je daar vanuit gaat, wordt al heel snel duidelijk, dat de kwaliteiten en de capaciteiten van de mens heel anders liggen, dan hij denkt. Een paar eenvoudige voorbeelden zijn: Kunt u genezen? Natuurlijk kunt u genezen. U hebt levenskracht, nietwaar? Wanneer je die levenskracht bewust richt, kunt u genezen. Kunt u anderen genezen of kunt u uzelf genezen? U kunt uzelf genezen. U kunt uzelf genezen op het ogenblik, dat u bewust en overtuigd uw krachten richt op dat punt, waar die genezing noodzakelijk is. Ik weet, dat het krankzinnig klinkt. In u zijn echter bepaalde vormen van vitaliteit en kracht, geestelijk en stoffelijk. Wanneer je die richt met je wil, kun je tekorten aanvullen. Dan kun je je weerstand vergroten, daar waar in het organisme een grotere weerstand nodig is. Je kunt weerstand wegnemen, waar dat misschien minder gewenst is. Je kunt dus genezen, maar dan moet u wel geloven, dat u kunt genezen. Dat is het wonderlijke. Wanneer je diep in jezelf voelt, dat iets zo is, dan moet je niet zeggen, dat het nu maar buiten je, zonder moeite waar moet worden. Je moet je afvragen hoe je - zoals je bent - datgene wat je wilt tot uiting kunt brengen. Hoe kun je proberen die innerlijke krachten en kwaliteiten om te zetten in uitingen naar buiten toe. Wanneer je dat leert, word je je meer bewust van de betekenis, die je hebt in de wereld. Zelfs wanneer je heel egocentrisch uit blijft gaan van jezelf, zul je daardoor nog anderen verrijken. Je zult weten, dat je betekenis hebt. Je funktioneert in de totaliteit, ook al besef je daar maar heel weinig van. Dat gevoel geeft weer vrede.

Laten we nog een stap verder gaan.

Elke mens benadert op zijn eigen manier de bovenzinnelijke werkelijkheid. De een grijpt naar de bijbel, de ander grijpt misschien naar de oosterse filosofieën, nog een ander vindt misschien de koran gemakkelijker of zoekt zelfs zijn heil in het boek van Mormon of de leringen van het boedhisme en zen. Maakt het verschil? Is het belangrijk langs welke weg je een doel bereikt? Dat is de vraag, die in feite wordt gesteld. Niet: wat is waar en wat is niet waar. De menselijke waarheid kan nooit een totale waarheid zijn. Alleen: kan mijn visie op de waarheid mij voeren tot een beleving van de waarheid, dat is de enige vraag, waarop antwoord moet worden gegeven. De mens, die vrede zoekt in zichzelf, die kracht zoekt in zichzelf, die misschien ook zijn eigen leven met een nieuwe betekenis geladen wil weten, die moet uitgaan van zijn denken, van zijn geloof.

Niet als een dogma, dat is dwaasheid. Gewoon als een spoor, dat je volgt.

Bij elke beleving vraag je je af of je dit diep in jezelf voelt als zekerheid.

Diep in jezelf: is dat waar? Diep in jezelf: ben je bereid om dat te manifesteren om dat waar te maken buiten jezelf? Als je daar antwoord op kunt geven en je kunt ja zeggen op die vraag, na diep beraad, wat anders kun je dan nog doen dan bereiking?

Bereiking is langs alle wegen mogelijk. Vecht niet over de weg, die je moet volgen. Vecht over de waarheid, die je op die weg in jezelf vindt, die je anderen kunt schenken. Niet als een lening, maar als een mogelijkheid tot bereiken, tot zelferkenning, het vinden van vrede en rust.

Heel veel mensen zijn ook geneigd hun eigen betekenis af te meten aan hun omgeving. Bijvoorbeeld, ik ben werkeloos, dus ben ik minder waard dan een ander, of ik ben directeur, dus ben ik meer waard dan een ander; ik heb een hoog i.q. en hij heeft een laag i.q., dus ben ik meer waard dan hij.

Dat is nu precies hetzelfde als de vraag wat meer waard is: een snee brood of een plakje goud. Het antwoord is, dat dit ligt aan de omstandigheden. Wanneer je honger hebt en er is geen ander voedsel, is brood meer waard dan goud. Leef je in een wereld waar je met goud alles kunt kopen wat je nodig hebt, dan is goud meer waard.

Het is dus helemaal niet belangrijk, dat je iets specifiek bent, want je hebt je voor- en je nadelen.

Het ene ogenblik heb je met je lage i.q. of met je werkeloosheid juist de mogelijkheid en de tijd om iets waar te maken, wat zonder dit niet te realiseren zou zijn. Het volgende ogenblik heb je misschien je hoge i.q. nodig, je positie, je aanzien, je macht, omdat zonder dat iets anders niet waargemaakt kan worden.

Zeg dan niet, dat je waardeloos bent, maar vraag je af op welk terrein je waarde bezit. Dat is voor heel veel mensen een moeilijkheid. Ze willen waarde hebben in de ogen van anderen. Daarom gebruiken ze maatstaven, die eigenlijk voor hen zelf niet gelden. Als je een laag i.q. hebt, kun je jaloers zijn op een professor, maar je wordt er niet wijzer door.

Als je een professor bent, kun je zeer geleerd zijn, maar daardoor kun je nog niet beter een stukje metaal rechtvijlen.

Het ligt er dus maar aan wat je kunt doen. Probeer je eigen functie te bepalen te midden van de mensen. Niet op grond van wat je zou wensen of wat anderen mooi vinden, maar op basis van hetgeen je zelf - gezien je innerlijke waarheid, gezien je stoffelijke mogelijkheden - nu kunt zijn. Dat is het belangrijkste punt, verder niet.

Wanneer je zo verder gaat, dan kom je uiteraard op - wat men noemt - zelfverwerkelijking. Er zijn veel mensen, die zeggen, dat dit niet altijd erg prettig is. U hebt gelijk. Maar ik heb u al gezegd, dat mijn standpunt, gezien mijn situatie, mogelijk van het uwe kan verschillen.

U leeft, laten we het eens heel royaal nemen, honderd jaar op aarde. Dat is erg veel, maar hoeveel tijdperken leeft u in de geest? Wat is dus de waardering, die je voor beide moet hebben?

Dan zeg ik, wanneer je jezelf waarmaakt, dan heb je innerlijk tenminste vrede. De ervaringen zijn misschien niet altijd wat je zo graag zoudt zien, maar ze geven je wel die innerlijke bevrediging. Het zit er in, die rust en daarmee die kracht om te verdragen wat er extern gebeurt en de innerlijke kracht om datgene, wat niet aanvaardbaar is, ter veranderen. Dan ben je meester van je leven, dan ben je meester in de kosmos. Niet, dat je alles kunt regeren, maar je kunt door niets meer geregeerd worden. Wanneer er wordt gesproken over geboden - en heel veel mensen doen dat - regels, dan is de vraag altijd maar wie die regels in feite stelt. Je kunt het nooit bewijzen. God wil, ja. Een zekere Peter van Amiens heeft het ook gedaan. Volgens "Gods wil" heeft het westen zich rijk gestolen aan alles wat ze roofden in het oosten.

Wanneer we een beetje realistisch zijn, dan begrijpen we, dat die geboden nooit van buitenaf kunnen komen. Geboden bestaan eveneens innerlijk. Als die geboden innerlijk bestaan, zijn ze niet belangrijk voor het gebeuren, maar belangrijk voor de relatie.

Vandaag moet ik een mens voorbij laten gaan. Morgen, wanneer die mens niet weet wat hij doet, moet ik hem bijstaan. Vandaag ben ik verantwoordelijk voor iemand, die gewond langs de weg ligt. Morgen liggen er anderen langs de weg, die niet gewond zijn. Dan moet ik er voorbijgaan.

Dat is de grote moeilijkheid. Er is niet één regel. Er is alleen een relatie. Voor ons gelden die regels natuurlijk net zo goed als voor u. Wanneer wij proberen die innerlijke regels - die enigen, die voor ons juist zijn, dus - om te zetten in woorden, dan komt er zoiets uit als: Wees jezelf daar waar je kunt zonder een ander te schaden. Schaadt nooit een ander, tenzij hij tracht jou te schaden en dan niet verder dan noodzakelijk is om jezelf te handhaven. Zo simpel is het.

Wanneer je op die manier leert denken, kun je toch weer van veel van die indoctrinatie afkomen. Aangekweekt schuld bewustzijn bijvoorbeeld. Rechterhandje is mooi, linkerhandje is vies, ja, ja. Vult u het zelf maar verder aan. Als je links geboren bent, moet je die linkerhand leren gebruiken, want als je de rechter gebruikt, blijf je verminkt. Wanneer je in jezelf een moreel besef hebt, dat juist is voor jou en afwijkt van het besef van de wereld, moet je dat besef leren gebruiken en hanteren ten aanzien van die wereld. Als je probeert datgene te nemen waarvan die wereld zegt, dat het mooi en goed is, ben je zelf verminkt. Ik weet wel, dat dit eigenlijk niet zo gezegd mag worden. Er zijn dingen, die "zegt men nu eenmaal niet". Wanneer u zoekt naar een werkelijkheid, waarom zoudt u dan ook niet - en dat lijkt mij toch zeer logisch - beginnen met uw eigen werkelijkheid te beseffen. Niet: wat zou ik ook nog willen, maar: wat wil ik wel en wat wil ik niet. Wat kan ik wel en wat kan ik niet. Wat is voor mij belangrijk en wat is voor mij onbelangrijk. Wat is de waarheid, die ik besef en wat is eigenlijk maar versiering. Leer voortdurend jezelf kennen.

Dan zijn er mensen, die zeggen, dat ze zo weinig kunnen. Is dat waar? Kunt u werkelijk zo weinig? Laat uw gedachten nou eens eventjes gaan. De innerlijke zee van kracht, waarover u beschikt. U hebt die kracht. U hoeft het van mij niet te geloven, er zijn tientallen systemen in de wereld waarin het op de één of andere manier wordt aangeduid. Of je je nu bezighoudt met acupunctuur of dat we het hebben over bepaalde leringen van yoga of we het hebben over zelfs de Mitraïsche (?) wijsheden, altijd weer: u hebt kracht in uzelf. Die hebt u. Als u nu kracht hebt in uzelf, waarom laat u ze niet naar buiten komen? U zegt dan, dat u dat niet kunt. Waarom houdt u de deur dicht? Het is maar een vraag. Je kunt op dit ogenblik, wanneer u wilt, uw krachten samen laten vloeien hier. Alleen maar door te zeggen: "Ik wil dat dit gebeurt". Dan zegt u maar wat er gebeuren moet. U kiest dan iets wat voor u positief is, wat voor uw medemens positief is. Ik hoef niets te doen, u doet het zelf. Zeg niet, dat u geen kracht hebt. Als u dan zo'n onvrede hebt in uzelf, waarom gebruikt u die kracht dan niet? Moet dan altijd de geest naast u staan om u de waarheid te vertellen of leeft ze diep in uzelf?

Is dan altijd het van buiten komende kosmische licht noodzakelijk of draagt u misschien nog een stukje God in uzelf? Een vonk van het goddelijke licht, een stuk van de eeuwigheid, een erfdeel waardoor je voortdurend een beroep kunt doen op het geheel van de kosmos, wanneer je eerst jezelf aanvaardt. Denk er eens over na.

De mens wil vrede, ja goed. De mens is op zoek naar de vrede. Wat voor vrede wil hij dan? Wil hij de vrede van het zichzelf zijn of wil hij de vrede hebben, die ontstaat op een kerkhof, wanneer je namelijk elke tegen-spreker uitschakelt.

Het is niet erg wanneer er een konflikt is, het erge is, wanneer een konflikt ontaardt in machteloosheid. Wanneer je met argumenten met elkaar kunt vechten is het goed, want je wordt er allebei wijzer van. Op het ogenblik, dat één van beiden begint te schelden of erger, dan is er geen uitwisseling meer. Dan is het machteloze over: "Ik heb gelijk". U hebt geen gelijk, tenzij ten aanzien van uzelf en in uzelf. Daarvoor moet u uzelf kennen. Besef, dat iedere mens gelijk heeft op zijn manier. Besef ook, dat u de kracht hebt om dat, wat u zelf als juist gevoelt, voortdurend uit te stralen. Dat u in staat bent, alleen door die uitstraling uw relatie met de hele kosmos, zo goed als met de sterren als met de dode materie te wijzigen. Wanneer u dat doet, dan zult u ontdekken, dat de weg naar de vrede niet zo moeilijk is. Dat er steeds meer energieën komen, die voor u werken. Dat er in u steeds meer beelden en stemmen zijn, die de werkelijkheid weergeven. Dat er rond u voortdurend een bevestiging is van al datgene, wat u uit uzelf tot stand probeert te brengen. Dat kan nietdoor een ander tot standkomen, dat kunt u alleen zelf.

Heeft iemand hierop kommentaar?

- Het ene is de onzekerheid, die wij hebben ten aanzien van de krachten, die u duidt, maar waarmee we niet gewend zijn te werken. Dan vinden we het griezelig, eng. Woordelijk kunnen we niet tegen u op. Toch zitten we er mee en vragen we ons af of het nu allemaal waar is of niet, is het nou niet gek, enz.
- + Juist, dus je komt aan de ene kant met het gevoel, dat het wel zo is, misschien, maar.... Dus met andere woorden u zoekt weer de maatstaf buiten uzelf. Dat is toch duidelijk, nietwaar. Laten we eens proberen dat probleem nader te bezien.
Wanneer u zegt: "Dat vertel je nou, maar is het werkelijk waar?" dan moet u zich eerst eens afvragen wat voor 'n gevoel u zelf heeft van wat u bent. Wat u kunt. Wat u voor uzelf als waar ziet. Niet: wat zegt de geest, wat zegt de priester, de goeroe, een ander. Wat zegt de universiteit. Neen, wat zeg ik. Begin daar mee. Je zult zien, dat er heel veel dingen wegvallen. Voor u waarschijnlijk ook veel dingen, waarover wij spreken. Maar, er blijft iets over, nietwaar? Begin dan met dat kleine beetje te zoeken naar die kracht. Probeer dat beetje dan eens een keer te bezien, niet alleen als: "nu ja, het is een deel van mezelf", maar werkelijk als een verbinding, die bestaat tussen uzelf en de kosmos. Zeg: "dat is het punt, waarop ik antwoord kan krijgen uit de gehele schepping. Dit is het punt, waarop God in mij aanwezig is. Wanneer ik dat verloochen, dan ben ik niet meer. Als ik dat bevestig, zal ik het waar kunnen maken.
- Ik dacht, dat we het allemaal wel eens een paar keer hebben geprobeerd, maar als het resultaat uit blijft, wordt je weer onzeker. Je denkt dan, dat je kennelijk onzinnige dingen hebt gewild.
- + Als u het zo bekijkt, dan zoudt u dankbaar moeten zijn, dat u in uw jeugd anders hebt gereageerd. Anders zoudt u nog steeds kruipen en niet lopen.
- Een kwestie van doorzetten dus. Helaas is het hetzelfde als met leren fietsen: als je drie keer gevallen bent hou je op.

+ Wanneer u dan in uzelf kijkt en zegt, dat fietsen voor u niet zo belangrijk is, dan zeg ik, dat je je dan beter die blauwe plekken kunt besparen. Als je in jezelf voelt, dat je moet fietsen, wanneer u zich ongeveer voelt als minister Van Agt als de Tour de France start, dan moet u er toch telkens weer opklimmen, want dat is de enige manier om jezelf waar te maken. Weet wat je bent. Niet wat je wilt. Bepaal je kunnen niet aan de hand van een enkele proeve, dan kom je er nooit. Je moet niet iets proberen, je moet iets zijn. Als je vrede wilt, wanneer je die uiting van harmonie met de kosmos wilt, die bewustwording voor jezelf, dan zul je daar vanuit moeten gaan. Van dat, wat je werkelijk innerlijk, als je eerlijk bent en alles opzij zet, bent. Zelfs wanneer het een probleem is. Zelfs wanneer je duister lijkt, negatief lijkt, dan is dat het punt van waar je uit moet gaan. Dat is het enige, waarmede je iets bereiken kunt. Het is makkelijk gezegd natuurlijk. Woorden zijn ontzettend goedkoop. Hoe kun je een waarheid aanduiden in een mensenwereld, tenzij door woorden. Natuurlijk, je kunt wat fenomenen laten zien, maar ach, de meesten van u weten heus wel wat een tafeldans is en dergelijke dingen. Er zijn honderd andere verklaringen voor, dan de verklaring, die op een bepaald moment gegeven wordt. Daar kom je niet verder mee. Juist daarom die nadruk op: realiseer je wat je werkelijk bent, wat je werkelijk kunt, wat je werkelijk wilt. Niets wat je ook nog zou willen of wat je misschien toch nog zou kunnen, neen, wat is de zekerheid, die je in jezelf draagt. Beroep je op die kwaliteit. Beroep je op de kosmos rond je. Maak die kwaliteit waar. Dan vindt je vrede. Vrede is iets anders dan zelfvertrouwen. Dat vergeten de meeste mensen ook. Ze zeggen, dat als ze maar zelfvertrouwen hebben, ze ook wonderen kunnen doen. Dat is waar, maar... als u wonderen doet, wordt u dan iemand anders? Wordt u wijzer, wordt u beter? Natuurlijk niet, dat is duidelijk. Dus, dergelijke dingen hebben weinig zin. Het is prettig het leven door te gaan als een soort geestelijke goochelaar. Hier genezende, daar waarzeggende en daar nog wat anders doende. Maar wat verander je daarmee in jezelf? Als je de kosmos uitdrukt, dan kan het zijn, dat je op een moment weet: "Dit moet ik." Hier moet ik genezen, hier moet ik spreken. Hier moet ik zwijgen. Niet omdat dat toevallig past, omdat de burens anders denken, dat je gek bent, maar doodgewoon omdat je anders jezelf niet meer bent.

Er wordt op deze wereld en vooral de christelijke wereld, ontzettend veel gepraat over zelfverloochening. De meeste mensen denken dan, als ze nou maar net doen of ze zichzelf niet zijn, ze zichzelf verloochenen en dat het dan goed gaat.

Zelfverloochening betekent, dat je - om de kern van je wezen waar te maken - bereid bent alle uiterlijkheden te dulden, te lijden desnoods, op te offeren. Dat is heel iets anders. Het is niet een jezelf verloochenen. Het is de bijkomstigheid verloochenen. Bereid zijn om het pakpapier weg te gooien, wanneer dat nodig is om de edelsteen, die er in zit, te laten fonkelen. Dat is het enige antwoord, dat ik u kan geven op zo'n vraag.

- Wat is het verschil tussen jezelf vergeten en jezelf verloochenen?

+ Wanneer je jezelf vergeet, dan ben je jezelf. Wanneer je jezelf verloochent, ben je je wel van jezelf bewust, maar je ontkent, dat wat je bent. Daar ligt het verschil. Zelf-vergetelheid wil zeggen, dat je automatisch funktioneert. Dat je niet gaat nadenken: ben ik dit, moet ik dit, maar dat je eenvoudig bent, dat je doet, dat je handelt, aanvaardt omdat dit je wezen is. Je bent dan niet bezig om over jezelf te praten of zelfs maar te beseffen wie je bent. In die zelf-vergetelheid uit je wat de kern van je wezen is in het geheel van de kosmos wat er om heen is. Bij de zelf-verloochening krijg je heel vaak: wat zou ik willen, dan moet ik dat juist niet doen. U moet mij niet kwalijk nemen, maar als u het het gevoel hebt, dat iets moet en dat u dat wilt, maar u moet uzelf verloochenen, dan krijgt u last van constipatie. Geestelijk en anderszins. Dan versteent de zaak.

Dan kun je niet meer verder. Juist daarom stel ik het op deze manier.

- Wanneer je jezelf wilt genezen, dan kun je met je wil je kracht op een bepaald punt richten. U hebt al eens gezegd, dat dat krampachtige willen niet noodzakelijk is.
- ... en de diagnose stellen...
- + Daar is de man van de wetenschap weer. De diagnose is niet nodig. Wanneer je weet, dat er op deze weg een verkeersopstopping is en je gebruikt je kracht om die opstopping weg te nemen, dan hoefje nog niet te weten waar je vandaan komt en waar je naar toe gaat. Laten we een eenvoudig voorbeeld nemen.

Bijvoorbeeld: U

hebt last van ademnood. Wat doe je dan? De meeste mensen denken, dat de linkerhand neemt - niet dat dat waar hoeft te zijn - u wilt die benauwdheid wegnemen. U stelt zich voor: ik ben in harmonie met de kosmos. Onevenwichtigheden kunnen niet bestaan. Al wat te veel is wordt weggenomen. Ik houd die hand er een ogenblik. De zekerheid, die ik diep in mijzelf voel, dat ik dit doe omdat het juist is. Dan is het gebeurd. Het is de krampachtigheid van willen niet. Willen is wensen. Nu zijn er mensen, die denken, dat willen beter wordt uitgedrukt, wanneer je dat doet als een kind: trappelen, stampen, schreeuwen tot je paars ziet. Wil het kind daarom meer? Neen. Dat blijft precies hetzelfde. Je moet die drukte gewoon vermijden. Ik dacht, dat het met dit voorbeeld duidelijk is, hoe je het moet doen. Er zijn zoveel van die dingen, wanneer je bijvoorbeeld weet welke punten werken in een menselijk lichaam. Heb je hoofdpijn? Hoef je niet altijd het hoofd te masseren, ofschoon het helpen kan. Je kunt ook zeggen, welke punten belangrijk voor je zijn. Je voelt (handen, armen, nek) of dit iets stijver is dan normaal. Dat heet drukpuntmassage. Gewoon de beïnvloeding van de bloedstroming en van de zenuw-stroming. Het kan ook zijn, dat het daar niet zit. Je gaat dan verder en voelt of bijvoorbeeld bij de nek een pees of spier wat pijnlijk is. Masseer dan langzaam. Als dat niet lukt kunt u altijd nog met uw vingers het bot achter uw oren drukken of het gevoelig is. Is het gevoelig, moet je dat heel voorzichtig roterend masseren. Het zijn eenvoudige dingen.

- Iets anders. Je hebt last van? artritis. Dat zou veroorzaakt worden, doordat de zenuw bekneld zit tussen de ruggewervels.
- + Wanneer het dat is en er is inderdaad een beknelling van het zenuwstelsel, dan is de vraag welke zenuwkanalen daarbij bekneld zijn geraakt. Wanneer u zich dan gewoon instelt op het wegvallen van het pijn-effect, kunt u dat doen. U kunt de pijn weghalen. U kunt de fout niet zondermeer herstellen. Wat gaat u doen? U gaat zich eerst instellen op het wegvallen van die pijn. U probeert het te normaliseren. Wanneer u het gevoel hebt, dat dat helemaal gebeurd is - als u het gevoel hebt, dat die pijn praktisch weg is - dan gaat u heel ontspannen op die rug liggen. Wanneer u even hebt gelegen, helemaal ontspannen en zonder pijn, dan komt u naar voren en pakt uw knieën. Wat doet u daarmee? In de eerste plaats sluit u, door uw handen om uw knieën te leggen, een bepaalde boog in de levensstroom. In de tweede plaats buigt u die ruggegraat, u zet hem enigszins onder spanning. U rolt langzaam heen en terug. De kans is heel erg groot, dat - door uw concentratie en de levensstroming - de toestand aanmerkelijk verbetert. Als dat iets is van jaren, kun je dat niet in een keer wegstrijken. Je kunt het misschien wel in tien keer wegstrijken of in vijftig keer. Je zult je elke keer wat beter voelen en iets langer het gevoel hebben, je iets redelijker te kunnen bewegen. Wanneer er sprake is van verkalkingen - dat kan ook het geval zijn - dan wordt het weer een andere kwestie. Die kalkafzetting kan je niet zonder meer verwijderen. U kunt wel het lichaam opdracht geven om dat te doen. Dat doe je dan regelmatig. Je stelt je in op kracht. In dit geval straal je in, dat wil zeggen, dat je je rechterhand - die je als gevend pleegt te beschouwen (nogmaals: als u denkt, dat links geeft, doet u het links) - op de betrokken plek legt. U zegt dan, dat er kracht toestroomt en u gaat door totdat u dat voelt als een contact. Lukt het u niet onmiddellijk, dat u zegt, dat u dat gevoel niet heeft, leg dan uw handen tegen elkaar,

koncentreer u er op, totdat u een lichte spanning tussen die handen voelt. Leg die op de betreffende plaats. Doe dit ongeveer 10 minuten. Ontspan u, ga even wat anders doen, drink een kop thee desnoods, koncentreer u na ongeveer een half uur nogmaals en herhaal de behandeling. Doe dit - als het even kan - elke dag. U zult met verbazing ontdekken, dat de kalk voor een deel als het ware begint te verdwijnen alsof iets in uw lichaam dat absorbeert - iets wat medisch gezien onmogelijk is, maar wat toch schijnt te gebeuren - en u zult gelijktijdig ontdekken, dat uw beweeglijkheid groter wordt. Je moet weten waar de pijn zit. Als je die plaats weet, heeft die pijn een oorzaak. Dat wil zeggen, dat er een direkte verbinding bestaat in het zenuwkanaal of in de krachtstroming tussen de plaats, waar de pijn aanwezig is. Geen diagnose nodig, buiten het gewone besef van hetgeen er aan de hand is.

- Als het niet gaat om pijn, maar om een zenuwgevoel, als de plexis solaris raar doet en spanning geeft, wat kun je daar nu tegen doen?

+Er zijn verschillende methoden denkbaar, We zijn wel wat afgeweken van het eigenlijke onderwerp, maar het hangt er indirekt mee samen, dacht ik. Het eerste wat je moet doen is je voorstellen, dat je lichtende zuurstof inademt. Stel je voor, dat je alle spanning als een donkere wolk uitademt. Bouw dat beeld op. Het is een suggestie, maar door die suggestie zal het geheel van uw krachtbalans worden gewijzigd. In de tweede plaats: wanneer die spanning groot is, probeer haar weg te nemen. In de derde plaats: vraag u af waardoor die spanning kan ontstaan. Vraag u af wat u werkelijk bent en stel datgene wat u diep in uzelf beseft te zijn, kosmisch, hoe klein of gering ook misschien in uw ogen, tegenover alle krachten, die u van buitenaf of zelfs ook van binnenuit dreigen te overweldigen. Herhaal deze procedure zo regelmatig als u kunt. Eén keer per dag is meestal genoeg. De adem oefeningen kunt u, wanneer u zwaar onder spanning staat, de eerste drie à vier dagen drie keer per dag doen. Diep ademen met deze voorstelling erbij dus, u moet het gevoel eerst hebben, dat het licht buiten je bestaat. Dan adem je diep in. Drie à vier ademhalingen, meer niet. Zeker niet meer, ook al lijkt het nog zo goed te gaan. Anders krijgen we misschien een overoxigenatie van uw lichaam, dat kan weer andere gevolgen hebben. Op deze manier kunt u veel van die spanning doen wegvloeien.

Hiermede is onze korte paramedische rubriek ten einde. We zullen het onderwerp gaan afsluiten.

Vrede in jezelf is gebaseerd op erkenning van jezelf. Zonder erkenning geen vrede.

In de tweede plaats: vertrouw er op, dat de kern van je wezen, die eeuwigheids-waarde heeft, in staat is alle tijdelijke zaken zodanig te regelen als voor die kern goed en noodzakelijk is.

In de derde plaats: Realiseer je, dat er een God is. Niet een ver wezen, een verre kracht, iets wat achter de horizon ligt, maar iets wat voortdurend met en rond u is. Iets wat in u zetelt; iets waardoor u leeft en dat als het ware klopt met uw hart, ziet met uw ogen. Besef die God. Geef hem geen naam. Besef, dat door die God alle grenzen ten aanzien van de hele kosmos wegvallen in de aanvaarding van die kracht. Aanvaard die kracht en u zult eveneens beter vrede vinden. Bind u nooit te veel aan uiterlijkheden. Uiterlijkheden zijn belangrijk voor het menselijk leven, maar niet voor het innerlijk leven. Vrede in uzelf is een kwestie van innerlijk leven.

Volg uw weg zoals u die goed acht. Leef uw leven zoals u het juist acht. Pas u aan waar het mogelijk is, maar verloochen u nooit waar u erkent, dat u op die wijze, dat wat u bent, terzijde schuift.

De conflicten met de buitenwereld zullen u dan ongetwijfeld dreigend overstelpen.

U hebt dan echter de innerlijke kracht, waardoor u juist kunt reageren. In vele gevallen krijg je te maken met een reeks moeilijkheden, die doen denken aan de crisis van een ziekte. Ook dan moeten grote spanningen doorstaan worden, voordat de genezing kan beginnen. Zo is het ook met u. In vele gevallen zal een poging de vrede met jezelf te vinden, in jezelf te vinden, betekenen, dat je een aantal externe spanningen moet doorstaan, maar als je steeds teruggrijpt op je werkelijke ik, ben je in staat op die manier de vrede werkelijk te gewinnen. De koorts en de ziekte, die mensen vaak leven noemen wordt overwonnen. Het werkelijke leven blijft over en de essentie van het werkelijke bestaan.

Alles wat u doet, alles wat u bent, hangt samen met de God, waarover ik u sprak. Wees u er soms van bewust - voortdurend is bijna onmogelijk - vertrouw er op, dat alles zinvol is. Besef, dat zolang u waarlijk uzelve bent, God waarlijk in u is en u in alle dingen bevestigen zal. Besef ook, dat elke pretentie, die u niet waarlijk bent, een konflikt betekent, niet alleen tussen uw innerlijk ik, uw wereld mogelijk en dat wat u wilt schijnen, maar dat het ook een konflikt betekent tussen het licht, dat in u woont en uw schijnwereld, die u probeert in stand te houden.

Met al deze zaken kun je vrede vinden. Het is altijd een moeilijke tocht, een soort pelgrimstocht, maar het loont de moeite die weg af te leggen. Dat is het enige wat ik u kan zeggen.

- Mag ik u nog wat vragen?

We hebben het een paar weken geleden gehad over een nieuwe cursus. Mag ik u die voorlezen?

We zouden voor de eerstvolgende cursus willen voorstellen, dat u ter inleiding van de eerste avond ons inlicht over de veda's. Wanneer zijn ze ontstaan, wat is hun geloofsachtergrond. Hetzelfde betreft de Maha Bharata en de Baghavat Gita en de samenhang tussen deze drie.

+ Wilt u die drie boeken in één avond behandelen?!

- Dat is alleen bedoeld als inleiding.

We willen voor de volgende avonden voorstellen speciale aandacht te schenken aan: de juiste interpretatie van de verzen 1 t/m 6 van de Baghavat Gita, de tweede avond de verzen 7 t/m 15 en de derde avond de verzen 16 t/m 18. De laatste avond: parallellen tussen de Baghavat Gita en het Nieuwe Testament.

+ Ik kan u wel antwoord geven. Op zichzelf is het onderwerp niet onaanvaardbaar. Wel onaanvaardbaar wordt geacht de exacte indeling van de verzen, die u geeft. Wanneer je het geheel namelijk goed wilt begrijpen is het niet zinvol om aparte verzen te behandelen zonder er gelijktijdig op te wijzen in welk verband ze staan met de rest. Dat betekent, dat de door u gegeven indeling alleen dan zinvol kan zijn wanneer ze gelijktijdig een vergelijkingsmogelijkheid inhoudt. Dit impliceert weer, dat de keuze van verzen in zo'n mooie juiste volgorde niet zonder meer mogelijk is. Kunt u dat begrijpen?

- Ja. Het ging ons om het volgende. Er wordt bijvoorbeeld vaak een avond gegeven. Dan doet men in een uur even die 28 verzen. Dat is ook onzin.

+ Als u zegt, dat u de Baghavat Gita uitvoerig wilt behandelen en u wilt er een cursus over volgen, dan is dit akkoord.

Het is wel zo, dat het niet in mijn macht ligt u te beloven op welke wijze en in welke samenhang sprekers zeer specifiek het door u gegevene zullen behandelen.

- Dat was het thema.

Verder gaat het ons om het krijgen van inzicht in de inhoud van deze verzen, om daaruit te leren verstaan waar het in wezen om gaat in ons leven als mens op aarde. Uw oriënteringen zullen ons dan de sleutels kunnen geven tot een telkens verder bewustworden van waar het in ons leven om gaat.

Een mogelijk interessant facet daarbij is, dat men ~~moet~~ een zekere wetmatigheid te bespeuren in de ontwikkelingsfase van de menselijke psyche, geholpen door projekten en dromen.

Is dat zo en zo ja, bestaat een dergelijke wetmatigheid ook aan uw zijde, dat wil zeggen als een kosmische ontwikkelingstendens.

Tot besluit: Wat moeten we doen om met dit alles tot een verdere bewustwording te geraken?

- + Wat de laatste vraag betreft, kan ik u verwijzen naar het onderwerp wat we vanavond hebben behandeld.

Ik zal het voorleggen. Ik meen nu te kunnen stellen, dat het onderwerp als zodanig aanvaardbaar is. Ik kan me echter niet binden ten aanzien van specifieke indelingen.

Ik hoop, dat dit voorlopig voldoende is.

Ik wens u geluk met een hele zware kluit, waar u zich volgend jaar mee bezig hoopt te houden.

Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Wessac, ontoereikend, inkeer. Ik kom tot inkeer, hoe ontoereikend is mijn besef, wanneer ik het licht zie, dat op de Wessac straalt.

Onmetelijk licht, uit ongekende sferen
in schemering gehuld van kleuren
uit het gehele meer van sterren
speelt, daalt neer op het altaar
spreekt zijn taal.
Hoe ontoereikend is het vermogen
te weten hoe een kosmisch plan zich neerschrijft
in wat stralen.
Hoe ontoereikend is het besef om zelfs te omvatten
hoe het nederdalen van deze krachten
de werkelijkheid mij leeft en geeft
en wordt de uiting van een kosmisch tijdloos
sterk besluit
dat zich ook in de tijd ook op de aarde uit.

Ik zou mijzelve willen wezen
beseffend de oneindigheid.
Maar nog ben ik teveel gebonden
aan de beperking van de strijd
van een wezen, dat zichzelf niet kan aanvaarden.

Zo zoek ik naar oneindigheid
en kom tot inkeer en besef.
De grenzen, die ik mijzelve stel
zijn dwaasheid.
Slechts waar ik mijzelf verhef op licht, dat in mij leeft
en levens uit de kracht, die alles aanschijn geeft
mijzelve word steeds meer en meer.
Daar wordt ik deel van lichte kracht,
daar kan ik lezen dan de taal
eens weer op Wessac voortgebracht.
Daar zal ik uit mijzelve toch uit onvolkomenheden
lezen, werkelijkheid uitstralen,
die het onvolkomene uitblussen
en in mijn wezen nederdalen
totdat ik één ben met het zijn.

Dat, vrienden, geldt ook voor de geest en niet alleen voor de mensen, dat weet u ook wel.
Wij streven naar de onvolkomenheid; wij beseffen onze onvolkomenheid; wij keren in tot onszelf om de waarheid te ontdekken. Maar wij aanvaarden ook de totaliteit van werelden en leven ons gegeven om daaruit het bewustzijn te putten, waardoor eens de volmaaktheid voor ons kenbaar zal zijn.

Ik wens u een periode, waarin u de innerlijke kracht en de rust vindt en blijft vinden, waardoor u sterker dan ooit het licht van verdraagzaamheid, genegenheid voor de naaste tot uitdrukking kunt brengen. Wanneer we elkaar weer ontmoeten, hoop ik u terug te vinden, geestelijk gesterkt, innerlijk evenwichtiger en bereid om verder te streven met volledig beseffen.

Goedenavond